

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*A marriage most
scandalous..*

Wicked In His Arms

Wedded by Scandal Series

STACY REID

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*A marriage most
scandalous..*

Wicked In His Arms

Wedded by Scandal Series

STACY REID

Wicked In His Arms

Skandalla Evlenenler Serisi

RE D

İçindekiler

İthaf Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm	
ÜçüncüDördüncüB	
eşinci	
AltıncıOnaltıYedin	
ci Sekizinci	
Dokuzuncu Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Onuncu	
Onbirinci Oniki	
OnüçüncüOndördü	
ncüOnbeşinci	
Bölüm Bölüm	
YirmiOnyedinci	
Bölüm Onsekizinci	
Ondokuzuncu	
Yirmi Birinci Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm	
Sonsöz	
Teşekkür	Yazar
Hakkında	
Bu tarihi kitaplarla skandallara hazır olun... Lord	
Hazretlerinin Vahşi İskoç Gelini Markizi	
Baştan Çıkarıyor	
Aşk İtirafı Aşk	
Eşleşmesi	
Skandalla Evlenenler serisini keşfedin...	
Yanlışlıkla Dükü Tehlikeye Atmak	

Dükün Tüfekli Düğünü Karşı
Konulmaz Bayan Peppiwe'll Bir
Dükün Günahları
Kraliyet Fethi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2017 Stacy Reid tarafından. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
2614 South Timberline Road
Suite 109
Fort Collins, CO 80525

www.entangledpublishing.com adresindeki [web sitemizi](#) [ziyaret](#) edin.

Scandalous, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır.

Düzenleyen: Alycia Tornetta
Kapak tasarımı Erin Dameron-Hill Kapak
resmi Period Images'den

ISBN 978-1-63375-851-3

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir Birinci

Baskı Ocak 2017

Dusean için: Sevgin ve desteğin olmadan ben eksik kalırım; seni seviyorum.

Birinci Bölüm

NİSAN 1818

HERTFORDSHIRE, İNGİLTERE

RIVERHILL MALİKANESİ

En kötüsü geçmişti.

Bir öksürük Vikont Bathhurst'ün gövdesini yataktan kaldırdı ve Leydi Olivia Henrietta Sherwood -arkadaşları ve ailesi için Livvie- bir el bezi uzatıp dudaklarının kenarındaki tükürüğü sildi. Daha birkaç ay öncesine kadar sapasağlam olan üvey babasını bu halde görmek gözlerini yaşartmıştı. Attan düştükten sonra geçirdiği kalp krizi onu zayıf ve çelimsiz bir hale getirmişti.

Livvie, babasının ölmekte olduğunu düşündüğünde yaşadığı dehşeti gizlemek için büyük bir gayretle çalışmıştı. Zaten bir baba kaybetmişti ve bu yıkımın etkisinden henüz kurtulamamıştı. Hizmetkârlar da dâhil olmak üzere herkes Vikont'un ölümünü yüzlerindeki dehşet ifadesiyle beklemişti. Ancak o toparlanmıştı ve şimdi iyileşiyor gibi görünüyordu.

Oturmaya çabaladı, yorgun ama yakışıklı yüzüne yüzünü buruşturan bir ifade yerleşti. "Sevgili Livvie," dedi, "geleceğini konuşmalıyız."

"Lütfen Peder, gücünüzü koruyun. Eminim ki şu an bu tür konuşmalar için uygun bir zaman değil."

Gülümsedi. "Saçmalama, doktorlar bana iyi bir rapor verdiler. İyi olacağım canım, hem de çok iyi olacağım."

Onun bu harika iyimserliği karşısında yüregi yeniden umutla doldu. "Son birkaç haftadır her gece senin için dua ettim ve bir mum yaktım."

Yüzü şefkatle yumuşadı. "Sanırım Tanrı dualarını duydu Livvie, çünkü seni temin ederim ki iyileşme sürecim birkaç hafta önce başladı. Sensiz ne yaparım ben?"

Olamaz. Bununla nereye varacağını biliyordu.

Başarılı bir şekilde yastıkların üzerine yerleştikten sonra, onun eline uzandı ve nazikçe kendi elinde sıktı. "Kuzenim Blade Kontesi'nden sana sosyete de sponsor olmasını istemek için mektup yazdım," dedi ve doğrudan korkusunun kalbine daldı.

"Baba, iyileşiyorsun. Aceleyle gerek yok, değil mi?" Londra sosyetesinin acımasızlığıyla bir daha yüz yüze gelmeyeceğini ummuştu. Üç yıl önceki kasvetli ve sert karşılaşmasından sonra, kendi kalbine sadık kalacağına bir yemin etmişti ve buna uyacaktı. Ve kalbi, en azından kendi parası olana kadar, bir koca bulmak için yüksek sosyetenin sert ve hassas sularında dolaşmaya niyetli değildi. Sırf yılda on binden fazla parası var diye bir beyefendiyi seçmeye ikna olmayacaktı.

"Yirmi iki yaşındasın canım ve rafa kalkmaya çok yakınsın." "Yirmi iki yaş eskimiş sayılmaz," dedi yumuşak bir sesle.

Başını salladı, sempati gözlerini aydınlatıyordu. "Babanı kaybetmek ve ardından toplumun beklentilerinin iğrençliğiyle yüzleşmek gibi korkunç bir deneyim yaşadığın için annen ve ben sana fazla hoşgörölü davrandık. Başka bir Mevsime karşı isteksizliğini ve babanın talihsiz ölümü hakkındaki söylentilerle tekrar karşılaşma ihtimalini anlıyoruz. Ama bunu geride bırakmayı öğrenmelisin Livvie."

Talihsiz bir ölüm. Kendisinin ve annesinin maruz kaldığı kalp kırıklığı için ne kadar da hafif bir ifade. İçini tanıdık bir keder kapladı.

"Beni böyle bir acıdan kurtardığınız için teşekkür ederim, ama ben

ton, gerçekten mutlu olduğum bir hayat yaşıyorum."

Parmakları yatıştırıcı bir okşayışla kızın parmak eklemlerini okşadı ama dudakları sertliğini korudu. "Her ne kadar iyi niyetli olsak da, Riverhills'de çılgınca koşturman, balık tutman, olmadık saatlerde gölde yüzmen, Kasaba'da olman gerekirken resimlerini satman, kendine varlıklı bir beyefendi bulacak kadar sosyal cila kazanmanla sana kötülük ettik."

Zengin bir beyefendi mi? "Baba-"

"Gel Livvie, bir gün evlenmeyi umuyorsun değil mi?" Bunu nazikçe söylemişti ama ses tonunun altında çelik vardı.

"Sonunda... eğer birine bağlanırsam."

"Pek çok insan, kendilerine rehberlik eden ince duygular olmadan rahat ve kalıcı bağlar kurmuştur. Keşke evlenmeden kalma arzunuzu yerine getirebilseydim. Eğer ölürsem kızlarıma daha fazlasını bırakabilmeyi çok isterdim." Gözleri karardı. "Birçok şey diliyorum, canım."

Adamın ne istediğini biliyordu. Yasalara göre karısı Leydi Helena'ya yılda beş yüz sterlinden fazla, Livvie ve küçük kız kardeşi Ophelia'ya da yüzer sterlin bırakması uygun değildi. Vikontun sahip olduğu evlerden ve paralardan hiçbir şekilde yararlanamayacak ya da bunlara ortak olamayacaklardı, çünkü her şey üvey babasının oğlu ve varisi William'a aitti.

Derbyshire'da mülkiyeti kendisine ait olmayan mütevazı bir yazlık vardı ve babası öldüğünde o, annesi ve kız kardeşi oraya taşınacaktı. Sahip oldukları gelirle ve tasarruflu davranırlarsa, ailesi zengin olmasa da rahat bir yaşam sürebilirdi. "Baba, lütfen, benim bir kocaya ihtiyacım yok. I-"

Onun elini okşadı. "Sus artık. Bu yaşlı adamın senin için endişelenmesine izin verme Livvie. Çok uzun zamandır bağımsızdın ve bir koca bulmak için başka bir Mevsim geçirmenin zamanı geldi."

Midesi düğümlendi. Acı veren dedikoduların arasında gezinme fikri

tekrar dayanılmazdı. Daha da kötüsü, geçmişinde korkunç bir skandal vardı. Gerçek babası Lord Harcourt'un kendini öldürmesinin lekesi, trajedinin üzerinden yıllar geçmiş olsa bile asla atlatılamayacaktı.

Babasının korkakça davranışları Livvie'nin karakterini lekelemişti, sanki kumar borcu olan ve onsuz yaşamayı imkânsız bulduğu metresi olan oymuş gibi. Bu, oğullarına aktarabileceği bir karakter zayıflığına işaret ediyordu.

"Bir kadın evlendikten sonra kocasının merhametine kalır. Kendine ait hiçbir hakkı yoktur. Benim... benim... hiçbir hakkım olmayacak. Yapmayı sevdiğim her şey kısıtlanacak. Beni kendi halime bırakacak bir beyefendiyi çok takdir ederdim ama öyle bir erkek olduğunu sanmıyorum."

Babası yüzünü buruşturdu. "Senin romantik biri olduğunu hiç düşünmemiştim canım."

"Bir çıkarım olmadığı sürece kendimi bir erkeğe bağımlı istemiyorum."

Annesi ilk kocasının dağ gibi borçlarıyla yüzleşmişti. Alacaklılar miras ya da emanet olmayan her şeye el koymuş, evlerindeki neredeyse tüm demirbaşlar faturaları ödemek için satılmıştı. Vikont'un yardımseverliği olmasaydı, Livvie annesinin ne durumda olacağından emin değildi.

Babamın ölümünden sonraki ayların zorlukları ve sıkıntıları hiç de hoş değildi. Babamın varisi mirasını talep ettiği için birkaç hafta içinde evlerinden çıkarıldıktan sonra, Kuzen Iphigenia'nın cömertliği sayesinde küçük ve bakımlı bir evde yaşamaya başlamışlardı. Bir aşçı ve bir kahya tutabilmiş olsalar da, başka hiçbir hizmetçiyle idare etmek zorunda kalmamışlardı. Yiyecek bulmakta zorlandıkları günler olmuştu ve hizmetçileri bile sonunda annem maaşını ödeyemediği için evden ayrılmıştı. O kış Livvie'nin yaşadığı en soğuk kış olmuştu ve o zaman ağlamaktan nefret etmeyi öğrenmişti... çünkü annesinin aylarca yaptığı tek şey buydu.

Birkaç hafta önce Livvie, annesinin Vikont'un ölümünü planladığını ve sadece onu bir koca bulmaya hazırlamaya çalıştığını görünce dehşete düşmüştü. Annesinin kendi başlarının çaresine bakabileceklerini hiç düşünmemiş olması Livvie'yi çileden çıkarmıştı.

"Livvie, evler, arabalar, hizmetçiler ve para faydalı konforlar değil mi?" diye sordu üvey babası, onu karanlık anılardan çekip çıkararak.

"Bunlar kendi paramla satın alabileceğim şeyler ve ben bunları kazanmaya kararlıyım. Yedi tablo sattım ve kenara da yüklü bir meblağ koydum. Bir kocadan istediğim tek şey parayla elde edemeyeceğim şeyler; kabul ve sevgi," dedi açık yüreklilikle. Zayıf bir doğanın lekesi de dahil olmak üzere sözde vahşi, bağımsız tavırları nedeniyle bunun asla gerçekleşemeyeceğini kabul etti. Kendisinde hiçbir yokken bir beyefendinin onu erdemli ve onurlu bulmasını umarak hayıflanmayacaktı.

"Sen akıllı ve güzel bir genç kızsın. Hiç değişme Livvie," demişti babası ona birkaç kez, annesinin istediği gibi bir kız olmadığından yakındığında. Onu çok sevmişti ve canına kıydığında yıkılmıştı. Hayatta ona öğrettiği derslere tutunmuştu, ama son dersi, ölümünde ona öğrettiği ders, en derin olanıydı.

"Olabileceğim en iyi ressam olmaya konsantre olmak istiyorum. Hazır olduğumda bir koca seçeceğim."

"Çok safsın canım. Bunun için seni sert bir şekilde eleştirmiyorum ama doğduğun dünyada sana iyi hizmet etmeyecektir." Vikont derin bir iç çekti. "Kuzenimin yanına gideceksin ve o seni topluma kazandırmaya yardım edecek."

"Baba-"

"Hayır, canım Livvie. Bu konuda bana kulak ver, çünkü hiçbir tavizi kabul etmeyeceğim. Bir yıl içinde evleneceksin. Beni bir seçim yapmaya zorlama.

sen."

İtirazını yuttu. Nihayet iyileşmeye başlamışken onu üzmemek isteyeceği son şeydi. Sonra adam bir öksürük nöbetine tutulunca tüm yatak sarsıldı. Kadın yatıştırıcı bir şeyler mırıldanarak adamın parmak eklemlerini okşadı ve kendine gelmesini dikkatle izledi.

"Beni affet canım," dedi kısık sesle.

Ona bir gülümseme sundu. "Affedilecek bir şey yok."

"William'la çoktan konuştum. Eğer umduğum gibi iyileşemezsem, bir Mevsim ve bir çeyiz alacaksınız."

Elini sıktı, boğazında büyüyen yumruyu geçip konuşamadı.

Üvey babası, gözlerinin kapanmasına izin vermeden önce yüzüne yerleşen rahatlamayla başını salladı. Ayağa kalktı ve perdeleri açarak odaya bir miktar ışık girmesini sağladı. Aceleyle odasına girdi ve daha önce okumakta olduğu kitabı aldı. Sonra üvey babasının odasına geri döndü ve ona en yakın sandalyeye oturdu. Livvie, Theodore Aikens'ın yazdığı *Kraliyetin Hizmetinde*'nin biraz gotik ve gizemli hikâyelerinin rahatlatıcı olacağını umuyordu.

Son okuduğu sayfaya atladı ve babasına doğru eğildi. Okumaya başladı. *"Tehlike havada süzülüyor, uğultusu keskin bir bıçak gibi teninde kayıyordu. Wrotham gizli zemin panelini yavaşça yerine indirdi ve kendisini keşfeden adamla yüzleşmek için akıcı bir zarafetle ayağa kalktı. Damarlarında düşük bir uyarı titreşimi dolaşıyordu. Altıncı tarikatın en ölümcül suikastçılarından biri olan Jasper'ı tanıdı. Wrotham'ın içinden bir dalgalanma geçti ve bunun avın heyecanı, kendisinden bile daha acımasız olabilecek bir adamla karşı karşıya gelmenin doğasında var olan tehlike olduğunu fark etti. Kolunun manşetinden bir hançer çıkardı ve buzkararlılığın damarlarına akmasına izin vererek gölgelere doğru kaydı. İçlerinden sadece biri bu karşılaşmadan sağ çıkabilir..."* Livvie okumaya ara verip şöyle bir baktı

babasının yüzündeki huzurlu ifadeye baktı.

"Baba, uyuyor musun?" diye fısıldadı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Wrotham'ın korkunç altıncı tarikattan bir suikastçıya karşı nasıl davranacağını keşfetmem gerekirken nasıl yapabilirim?"

Kıkırdayarak okumaya devam etti. Şimdilik babası iyileşiyor gibi görünüyordu ve o da kalbindeki korkuyu susturdu. Onları yazarın yarattığı tehlike ve casusluğun egzotik dünyasına sokacak, korkularını geride bırakacaktı... sadece birkaç saatliğine bile olsa.

Bir saat sonra Livvie, annesi Leydi Helena, Vikontes Bathhurst ile birlikte, son on bir yıldır ana ikametgâhları olan zarif malikânenin dolambaçlı merdivenlerinden aşağıya doğru yürüyordu. Annesi bir zamanlar son derece güzel bir kadındı ve orta yaşına rağmen bir zamanlar sahip olduğu kırılğan çiçeğin izlerini taşıyordu. Şimdi bile zarif bir şekilde yürüyor ve şık giyiniyordu.

"Babanla görüşmen nasıl geçti?" diye sordu annesi, sesi kederden çatlıyordu.

"Babam ölmeyecek," dedi Livvie kararlılıkla. "Dr. Greaves iyileşmekte olduğunu söyledi ve moralini düzeltmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

"İyimserliğin harika canım, ama kocam varisini Kasaba'dan çağırdı." Kadının boğazı düğümlendi. "Bunu yapmak için, yeniden nüksetme ihtimali olduğuna inanması gerekir."

Salondan büyük bir gürültü duyuldu ve durakladılar. Üvey kardeşinin karısı Leydi Louisa'nın sesi misafir odasının ağır meşe kapısından içeri süzüldü. "Aileni bunun için... bunun için mahrum bırakacaksın-"

Livvie yüzünü buruşturdu. "Gel anne, bahçede bir tur atarız, sonra da çay içeriz."

"Hayır, ne söylendiğini duymalıyız."

"Anne, lütfen-"

"Şerefim üzerine söylüyorum, babam ölürse Livvie için bir çeyiz ve mevsim sağlamamı istedi," diye tersledi William. "Bu hasta yatağındaki bir dilek, bunu vicdanım rahat bir şekilde nasıl görmezden gelebilirim?"

"O senin gerçek kız kardeşin değil! Gerçek ailemizden olmayan insanlar için neden oğlumuzu ve kızımızı iki bin sterlinden mahrum bırakalım? Bundan daha saçma bir fikir duymadım. Borçlu olduğumuz tek kişi sevgili Ophelia ve onun da okuldan ayrılmasına daha yıllar var. Zamanı geldiğinde ona sponsor olabilirsiniz."

Ağır bir iç çekiş sesi duyuldu. "Louisa-"

"Hayır William, Livvie için bir çeyiz ve bir Mevsim boşa gider. Bazıları ona güzel diyebilir, buna şüphe yok, ama adındaki lekeyi unutuyor musun? Babası kendini *öldürdü*," dedi Louisa öfkeyle. "Baban Leydi Helena'yla evlenmeyi kendine görev edindiği ve onun... uygunsuz ve kirli kızı da onunla birlikte geldiği için yıllarca böyle istenmeyen bir bağlantının acısını çekmek zorunda kaldık. Adımıza leke sürüldü ve *elbette*, sevgilim, baban öldükten sonra böyle kötü bağlantılarla devam etmeyi düşünemezsin. Seni temin ederim, karısının ve üvey kızının ait oldukları yerde, Derbyshire'da mı yoksa Kasaba'da mı olduklarını bilmeyecek."

Annesi sallandı.

Uygunsuz ve kirli mi? Öfke Livvie'nin içini yakıp kavurdu ve salona doğru bir adım attı ama annesinin elini koluna atmasıyla durduruldu. Annesinin güzel yüz hatlarındaki eziyet Livvie'nin göğüs kemiğini öfkeyle dövüyordu. Salona hücum etmek ve Leydi Louisa'ya hak ettiği dayığı atmak istiyordu. Bu kadar kalpsiz olmak!

"Anne, Leydi Louisa ile konuşmama izin ver. Dilime dikkat edeceğim-"

"Hayır, söyledikleri doğru," dedi annesi kansız dudaklarının arasından. "Bunu kabul etmek acı verici ama William'ın babasının isteklerini yerine getirmesine gerek yok."

"Kesinlikle öyle. Biz-"

"Yıllardır babasıyla evliyim ve sen de ona iyi bir kardeş olmaya çalıştın ama hiçbir zaman birbirimize ait olamadık."

Livvie annesinin sözlerinin doğruluğunu kabul etmekten nefret ederek ellerini kavuşturdu. Geleceklerinin yeniden bu kadar belirsizleşmesi fikri midesini bulandırıyordu ama bunu bir aile olarak atlatmalarını sağlayacaktı. "Babam iyileşiyor, endişelerimiz boşuna," dedi, içine dolan şüpheden nefret ederek.

Annesinin gözleri kederden kararmıştı. "Ya yapmazsa?"

Bu çok dayanılmaz bir düşünceydi ama annesi için güçlü olmak zorundaydı. "O zaman bir aile olarak yas tutarız ve sonra da gerekeni yaparız. Seninle ve Ophelia'yla birlikte Derbyshire'a çekilmekten çok memnunum. Üç dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum ve bildiğiniz gibi oldukça iyi resim yapıyorum. İş arayacağım-"

"Sus, Livvie! Senin çalışman hakkında konuşulmayacak. Sen bir beyefendinin kızıydın, bir hanımefendisin ve mevkiinin altında hareket etmenle ilgili hiçbir konuşma duymayacağım. Sana bir koca bulacağız."

"Anne, ben gerçekten çalışmaktan hoşlanmıyorum."

Annesinin altın rengi gözleri kararlılıkla parladı. "Çalıştığına dair tek kelime duymayacağım. Sen bir baronun kızıydın ve ölene kadar da öyle davranacaksın. Kız kardeşinin uygun bir bağlantı kurması gerekecek."

Livvie'nin içinden öfke fışkırdı. "Ophelia sekiz yaşında, anne."

"Her ne olursa olsun, onun için bir zemin hazırlamamız gerekecek ve bu da yılda beş yüz sterlinlik bir dul payıyla bir kulübede yaşayarak yapılmayacak," dedi bahçelere açılan yan kapılara doğru yürürken.

"Kendi geleceğimizi kendimiz yaratmalı ve başkalarının iyi niyetine bel bağlamamalıyız. Derbyshire'da biz-"

"Böyle bir sefalet içinde yaşamamıza izin vermeyeceğim Livvie. Sana bir ev lazım."

koca."

"Rahat yaşamak için bir erkeğe ihtiyacım yok," diye tersledi, sonra sert ses tonundan pişmanlık duydu. "Bağışla beni anne, ama bir adamla evlenirsem ve o da ölürse, başladığımız yere geri döneriz."

"Hayır, eğer zengin ve unvanlı bir beyefendiyle evlenirsen, o öldüğünde sana bizi rahat ettirecek iyi bir dul payı kalır."

"Anne..."

"Bu aileye karşı görevin evlenmek ve iyi bir evlilik yapmak. Artık bağımsız olmaktan bahsedildiğini duymayacağım. Bu iş böyle olmaz. Şimdi birlikte baban için dua edelim ve sonra akşam yemeği için hazırlanalım."

Annesi bu tonda konuştuğunda, onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Ama Livvie annesinin ve üvey babasının anlamasını sağlayacak bir yol bulmalıydı. Özgürlüğünü herhangi bir erkeğe bırakıp sonra da babasının onları terk ettiğinde annesinin çektiği acıları çekemezdi. Annesinin yüz hatlarını kaplayan keder ve endişe çizgileri, ikinci kocasının ölümünden ve kibar yoksulluğun acı gerçekleriyle bir kez daha yüzleşmekten ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Livvie herhangi bir beyefendinin karısı olmanın getirdiği zenginlik ve güvenliğe bağımlı olmadan rahat bir hayat kurmaya odaklanmayı tercih ederdi.

Dişlerini sıktı ve başka bir şey söylemedi. Yirmi beşinci yaş gününe kadar reşit olmayacaktı. O zamana kadar, eğer ailesi isterse, evlendirilmiş olacaktı.

Bu karmaşadan nasıl kaçacaktı?

Birkaç saat sonra Livvie sıcak yorganın altına kıvrılmış, Theodore Aikens'in casusluk romanlarının son cildini okuyordu. Hikâyeleri güçlü, çağrıştırmacı ve genellikle heyecan vericiydi. Geçtiğimiz dört yıl boyunca toplum Aikens'in kimliğini öğrenmek için yanıp tutuşmuştu. Bazıları Theodore Aikens'in, karanlık ve tutkulu bir üslupla yazdığı için Lord Byron'ın takma adı olduğunu düşünmüştü. Ancak şair şöyle demişti.

Bu övgüyü hak edemediği için çok üzgündü.

Aikens'in kahramanı Wrotham, açık saçık kesici diliyle ahlaksızlığın sınırlarında gezinirken, kraliyet için yaptığı tehlikeli vatanseverlik hizmetleri onu atılgan ve hayranlık uyandırıcı kılıyordu. Livvie'nin annesi skandal kitaplarını okuduğu için onu birkaç kez azarlamıştı ama Livvie hikayelerin büyüüne kapıldığı için ona kulak asmamıştı.

Kapısına sert bir vuruş oldu ve o daha cevap vermeden kapı kolu döndü ve içeri kardeşi girdi. Telaşla küçük deri cildi kapatıp çarşafın üzerine bıraktı ve sendeleyerek yataktan kalktı. "Babam mı?" diye sordu, bornozunu askıdan çekip üzerine geçirirken. "Daha kötü bir hal mi aldı?"

William kaşlarını çatı, sonra kapıyı yavaşça kapattı. "Hayır, iyileşmesi iyi gidiyor."

Bir avucunu kalbine dayadı, öfkeli çarpıntısını durdurmak için eşit nefesler aldı. "O zaman neden benim odamdasın?"

"Geleceğinizi konuşmaya geldim."

Elbette karısı ultimatolarını vermişti ama Livvie bu gece bunları duymak istemiyordu. Yarının belirsizlikleriyle yüzleşmeden önce düzgün bir gece uykusu çekebilmek istiyordu.

"Bu sabaha kadar bekleyebilir mi William? Senin odamda olman biraz... rahatsız edici." Kardeşi daha önce mabedinde hiç ziyaret etmemişti. Aslında onun odaları malikânenin karşı tarafındaydı.

Mumu yukarı kaldırdı ve bir an için gölgeler yüzünü uğursuz bir kalıba soktu. Kalbi küt küt atmaya başladı ve hayal gücüne çılgınca davrandığı için sessizce kızdı.

"Hayır, bekleyemez. İlişkimize başlamak için sabırsızlanıyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Bu babamın isteğiyle mi ilgili?"

"Kesinlikle öyle," dedi, odasına doğru daha da ilerleyerek. "Birkaç yıl önceki düşük kasamıza rağmen, babam bir ev için para sağladı.

Senin için sezon. Boşa gitti. Muhteşem başarısızlığınızın ardından üç yıl boyunca ülkede gömülü kaldıktan sonra, toplumun sizi olumlu karşılayacağı ve size bir teklif geleceği konusunda hiçbir beklentiniz olmamalı."

Onun açık sözlü değerlendirmesi karşısında irkildi. Ona şok edici bir cesaretle bakan adamın gözlerinde açgözlülük vardı. Kalbi şiddetli bir rahatsızlıkla çarptı. Yataktan uzaklaşıp kapıya doğru gitmeyi akıllıca buldu. "William, ben-"

"Bu konuyu uzun uzun düşündüm ve seni metresim olarak kabul etmeye karar verdim."

Bocaladı. *Hanımfendi mi? "*"

Sertçe başını salladı. "Dürüst olalım canım. Başına çeyiz koymak boşa kürek çekmek olur. Babanın korkakça hareketinden sonra hiçbir erkek sana sahip olmayacak ve senin de cılan yok. Ama sen çok güzelsin ve uzun uzun sonra senin için en iyi yerin, uzun zamandır olmanı istediğim yatağım olacağını düşünüyorum." "Aynı iki bin poundu ödeyeceğim ve senin için bir ev kiralayacağım. Hizmetçileriniz, arabalarınız ve arada sırada birkaç parça mücevheriniz olacak."

Avuç içleri aniden nemlenirken içini bir korku kapladı. Kardeşlerin olması gerektiği kadar yakın değillerdi ve son zamanlardaki ilgisi biraz tedirgin ediciydi, ama bunun sadece bir sapma olduğunu düşünmüştü.

"Ne kadar hayırseversin," dedi belli belirsiz, kalbi göğsünde düzensiz bir kadansla atıyordu.

Gözlerini kısmıştı. "Babam öldüğünde beş kuruşsuz kaldığını görebilirim. Seni şimdi almak cazip geliyor ama Louisa'nın bizden ya da annenden haberdar olmasını istemiyorum." Saçının gevşek bir dalını kavramak için yaklaştı. "Sana karşı cömert olacağım Livvie ve başına bir piç getirmemeye özen göstereceğim."

Pişler mi? Geri çekildi, tiksinti içinde çalkalanıyordu. "Ben senin kız kardeşimim!"

"Yanlı," diye tersledi. "Bizim kan bağıımız yok."

"Önerdiğin şey kınanacak bir şey." Babası kafasına bir silah dayamış ve hiç tereddüt etmeden tetiğı çekmişti, onu ve annesini bir *metres* yüzünden borçlarla ve toplumun alaylarıyla baş başa bırakmıştı ve William ona böyle bir pozisyonu üstlenmesini önermeye nasıl cüret edebilirdi? "Bir zamanlar sana karşı beslediğim tüm iyi düşünceleri ve saygıyı kaybettim," diye fısıldadı öfkeyle, gözlerine dolan yaşların yakıcılığından nefret ederek.

Reddedilmesi karşısında şaşkın görünme cüretini gösterdi. "Asla daha iyi bir teklif alamayacaksın, bunu mutlaka görmelisin?"

"Yıllarca süren dostluğumuzdan sonra beni küçük düşürmeye çalışıyorsun." "Sana zenginlik ve eğlence dolu bir hayat öneriyorum."

Dehşet damarlarında asit gibi dolaşıyordu. "Babamızın tüm isteklerini nasıl bu kadar sakın bir şekilde terk edebiliyorsun?"

"Babam, Olivia, evim, servetim... ve bunları sana vermemin tek yolu yatağımda olman."

"Derhal odamı terk edin," diye hırladı. "Yoksa çığlık atar ve ev halkını üzerimize salarım."

William onu kendine çekti ve dudaklarını, onu şok eden ve dehşete düşüren bir hızla dudaklarına çarptı. Nefesi likör kokuyordu ve dumanlar neredeyse kızın öğürmesine neden oluyordu. Adamın iri cüssesi onu cüceleştirmişti ve kız onun ezici kucağından kurtulmak için mücadele etti. İğrenme ve şok düşüncelerini çalmaya çalıştı ve dilini ağzına sokmaya çalıştığıında, sertçe ısırdı.

Adam onu itti ve kadın tökezledi. Yüz hatlarını öfke kapladı. "Seni lanet olası kaltak!"

"Çık dışarı!" diye bağırdı, titriyordu, korku içini kemiriyordu.

"Teklifimi düşün, *kardeşim*. Seni temin ederim ki bu alacağın tek teklif. Cevabınızı hafta sonuna kadar bekliyorum." Hızlı adımlarla kızın odasından çıktı.

Sanki böyle aşığılık ve elverişsiz bir teklifi kabul edecekmiş gibi. Titrek bacakları üzerinde sendeleyerek pencerenin yanındaki sandalyeye gitti. Sandalyenin dibine çöktü ve ayaklarını altına aldı. Ne düşünüyordu acaba?

Bir metres.

Aşığılanma duygusu içini yaktı. William yıllar boyunca birlikte büyüdüğü çocuktan çok değişmişti. Koyu kahverengi saçları ve açık mavi gözleriyle hâlâ her zamanki gibi yakışıklıydı ama bu sevgi görüntüsünün altında, aşırı aktif hayal gücü olduğunu düşünerek görmezden geldiği daha şehvetli bir şey gizleniyordu. Ne kadar da yanılmıştı.

Babası çok onursuzca davranmıştı ve annesi ne yapacağını bilemiyordu. Hasta yatağındaki babasına şimdi yük olmak zalimlik olurdu ve annesinin böyle korkunç bir haberi kaldıracak bünyesi yoktu. Livvie iç çekti. Bu meseleyi kendi başına halletmesi gerekecekti ve eğer adam bir daha karşısına çıkarsa, babasının ölmeden önce ona öğrettiği derslerden birini uygulayacaktı.

Dizini William'ın en mahrem yerlerine doğru kullanacaktı.

Livvie hâlâ titreyerek yatağı tırmandı ve örtüyü çenesine kadar çekti. Yüce Tanrım, William'ın iğrenç girişimleriyle uğraşmak zorunda olduğuna göre Riverhill'de kalmak artık bir seçenek değildi. Babaları iyileşene kadar alçak ayak altında kalacaktı ve bu da birkaç hafta sürebilirdi. Kendisine varlıklı bir beyefendi bulmasını sağlayacak cılayı kazanması için Blade Kontesi'nin yanında kalması gerekecekti.

Botheration!

İkinci Bölüm

GRANGEVILLE PARK, GÜNEY HAMPSHIRE

Yeryüzü aygırın toynaklarının gücüyle sarsıldı. Blade Kontu Tobias Theodore Walcott atını daha da hızlandırdı ve köşeyi son sürat döndü. Rüzgâr yüzünü kamçılıyor, onu acıtıyordu ama evinin yollarında yarışmanın özgürlüğünün tadını çıkarıyordu. Gök gürlüyor ve küçük buzlu yağmur damlaları tenini ıslatıyordu.

Soğuk ve temiz havayı ciğerlerine çekti; Kasabanın kirliliğinden, gürültüsünden ve pisliğinden uzakta olmaktan çok memnundu. Ayrıca, özenle kendi tarafına çekmeye çalıştığı diğer dik kafalı lordlardan olduğu için de rahatlamıştı. İngiltere savaştan bu yana acı çekiyordu ve geride kalan dul ve yetimlere, açlık çeken ve yaşanabilir ücretlerle iş bulmaya çalışan binlerce gaziye yardım etmek için çok şey yapılması gerekiyordu.

Prens Naibi onların durumuyla ilgilenemeyecek kadar gösterişli partiler ve balolar düzenlemekle meşguldü ve toplumun geri kalanı da onun izinden gitmekten memnun görünüyordu. Tobias, onlar adına girişeceği siyasi mücadeleyi düşünmeyi bir kenara bırakarak atını daha da hızlanması için teşvik etti. Köşeyi döndü ve kalbi aniden göğsünde sarsıldı. Karşıdan gelen at şaha kalktı ve binici yerinde kalmak için mücadele etti. Tobias dizginlerini çekerek atını sola doğru döndürdü ve felaketle sonuçlanabilecek bir çarpışmayı kıl payı önledi.

Öyle bile olsa, binici attan kaydı ve onursuz bir şekilde yere düştü.

çamurlu toprağa yığıldı. Sürücünün ağzından küfürler döküldü; yumuşak, şehvetli tonlar boğazından dökülen yerel kelimelerle çelişiyordu.

"Pervasız aptal ," diye mırıldandı, ayağa kalkmaya çalışırken çamurlu patikada bir kez daha kaydı.

Aman Tanrım.

Ayağa fırladı ve kendini toparlamayı başardı. "İkimizi de öldürebilirdin!" diye bağırdı, ellerini iki yana açarak. "Ne tür bir deli köşeyi bu kadar hızlı döner? Ya daha yakın olsaydım ya da daha hızlı gitseydim? Aklından ne geçiyordu?"

Tobias'ın nutku tutuldu. "Tanrım." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Nesin sen?"

Hayatında gördüğü en büyüleyici açık yeşil gözler öfkeyle parladı. "Anlayamadım?"

"Yanlış konuşmadım," dedi sertçe. "Nesin sen?" Hakaret ettiğinin farkındaydı ama şu anda bunu umursamıyordu. Temiz hava iyi gelse de, kendini hâlâ sabırsız ve keyifsiz hissediyordu ve parmakları bir kalem kapıp hayal kırıklığını yazmak için kaşınıyordu.

Toplumun çileden çıktığı böyle zamanlarda, yarattığı hayali tehlike, şehvet ve sırlar dünyasında birkaç saatliğine kendini kaybediyordu. Ne zaman yazsa huzur hissediyordu, başka bir yerde hiç yaşamadığı bir huzur. Çocukluğundan beri bu böyleydi ve çocukluğunun karanlık günlerinden kaçmak için hayal gücünü ve yazılı kelimeleri kullanmıştı.

Kadın sertleşti. "Seni çekilmez hödük!"

Kaşlarını kaldırdı. Konuşmasından eğitilmiş olduğu anlaşılıyordu ama bir hanımefendi olamayacağı kesindi. Sade, lacivert bir binici elbisesi giymiş olmasına rağmen, elbisenin etekleri çamurla ıslanmıştı ve koyu kıvılc saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülmüş, onları bir arada tutan kurdele alınının üzerinden sarkıyordu. Üzerindeki yere çamur sıçramıştı, hatta

çenesi ve yanağı. Ve eğer yanılmıyorsa, binici elbisesinin altında pantolon giyyordu.

Yumuşak bir hırıltıyla, ahırlarından tanıdığı bir ata doğru yürüdü, dizginleri yakaladı ve şaşırtıcı bulduğu bir verimlilik ve beceriyle ata bindi... ata bindi. Duruşunda kendine güven ve zarif bir zarafet vardı.

Tobias'ın ağzı kurudu. Binici kıyafetinin eteği yukarı sıyrıldı ve çamurlu yarım çizmelerinin üzerindeki bir çift tatlı baldırın çıplak tenini ortaya çıkardı. Kadın atını sürmeye kalkışınca Tobias atını yolun karşısına çevirdi.

"Kimsin sen?"

Gözlerini kısmıştı. "Bu, efendim, sizi ilgilendirmez. Geçmeme izin vererseniz, yoluma devam edeceğim."

Birden aklına kadının güzel olduğu geldi. Bu düşünce onu öylesine ürküttü ki gözlerini kırıştırdı ve kızın çirkin görünüşünün neresinin güzel sayılabileceğini merak etti. Ama gerçekte merak etmesine gerek yoktu, çünkü bu o kadar yıkıcı bir şekilde ortadaydı ki. Sivri burnu, zarif elmacık kemikleri, çok yumuşak ve şehvetli dudaklarıyla ne kadar narin, kalp şeklinde bir yüzü vardı. Egzotik bir çekikliğe sahip olan olağanüstü gözlerini kalın kirpikler çerçeveliyordu.

Nefes kesiciydi.

Ama edep kurallarını hiçe sayan ve skandala meydan okuyanlardan nefret ederdi ve eğer yanılmıyorsa, o da bu tür şeyleri düşünmemesi ya da aptallıklarının sonuçlarıyla yüzleşmemesi gereken sınıfa aitti. "Sanmıyorum."

"Beni alıkoyamazsınız, efendim."

"Gökyüzü karardı ve havada yağmur var. En iyisi siz ana eve dönün."

Gözleri parladı. *Muhteşem.*

"Zamanımı nasıl geçirdiğim seni ilgilendirmez."

"Ben bu mülkün efendisiyim ve üzerinde oturduğunuz atın sahibiyim; yaptığınız her şeyin beni ilgilendirdiğini söyleyebilirim."

Kadın kaskatı kesildi ve adamın gözlerini ceketin göğsünü nasıl gerdiğine çaktı. Onun nesi vardı böyle? Böyle bir hoyrattan etkilenebileceği fikri bile içini tiksintiyle dolduruyordu.

Gözleri irileşti ve yanakları kızardı. "Ben... Ben... Lord Blade mi?"
"Bedenen."

"Ah! Bana... Kasabada olduğunuz söylendi, yoksa izniniz olmadan atınızı ödünç almayı asla düşünmezdim," dedi kızgın bir şekilde kızararak. "Lütfen beni affedin."

"Yalancı," diye söylendi, içgüdüsel olarak onun doğasını tanıdı. Yıllardır uzak durduğu türden bir kadındı. Pervasız, uygunsuz ve skandal yaratan türden.

"Bir bayana küstahça yalancı demek çok kaba bir davranış ve bir beyefendiye yakışmaz," dedi soğuk bir sesle.

"Belki, ama siz bir hanımefendi değilsiniz."

Gözleri öfkeyle parladı, sonra soğuk bir nezaketle sakinleşti. "Farklı olmayı hanımefendiliğe yakışmayan niteliklerle bir tutman ne kadar küstahça ve iğrenç."

"Pervasız ve ahlaksız davranışlarınızın sadece farklı olmak olduğuna inanmanız ne kadar saçma. Vahşi görünümünüz skandala davetiye çıkarıyor" dedi.

Kirpiklerini indirmeden önce gözlerinde acı ve anlaşılmaz bir duygu parladı. Sonra çenesini kaldırdı. "Elbette. Blade Kontu'nun alışılmadık derecede soğuk ve düzgün biri olduğuna dair söylentileri hatırlıyorum. Bir hanımefendinin mahremiyet beklentisiyle kırdan ata binmesi gibi küçük bir şeyin nasıl şok edici olabileceğini anlayabiliyorum. Hayatınız ne kadar basmakalıp olmalı," dedi. Sonra sıkıntıyla gözleri büyüdü.

O zaman Tobias, kadının dilini serbest bırakmak istemediğini anladı. Hakarete uğramak ve öfkelenmek yerine ilgisini çekmişti.

Kaşlarını çattı. Neden bu kadar baştan çıkarıcı görünüyordu? Ani bir dürtü duydu

Onu kollarına almak ve kedi gibi gözlerinde kaynadığını görebildiği öfkeyi öpmek. Bu düşünce ona o kadar yabancı geliyordu ki, bir an için nutku tutuldu. "Sanırım siz Leydi Olivia'sınız?" diye sordu, ona verdiği hoş karşılanmayan tepkiyi gizleyerek.

Kaşlarını çattı, yüzüne temkinli bir ifade yerleşti. "Evet. Grangeville Park'taki varlığımla ilgilendiğinizi bilmiyordum lordum."

"Annem haftalar önce bana mektup yazarak evimde kalacağınızı bildirdi. Buradaki karşılaşmamızdan, sosyal cilaya *şiddetle* ihtiyaç duyan genç bir bayan olduğunuzu tahmin etmek oldukça kolay."

Bakışları neredeyse onu şişleyecekti. Sonra sıkı bir gülümsemeyle, "Keşke benim için bir zevk olduğunu söyleyebilseydim, lordum. İzninizle, anneniz Wolverton Düşesi'ni ziyaretten dönmeden önce kendime çeki düzen vermeliyim."

Atı döndürdü ve devasa aygırın yan tarafını dürttü, sonra öyle güzel ve zarif bir şekilde uzaklaştı ki, küçük hoyden onu gerçekten büyüledi.

Aman Tanrım.

...

Toynak sesleri arkasında gürliyordu ama Livvie arkasına bakmayı reddetti. Utanç tüm uzuvlarını yakıyordu. Sefil, sefil adam. Neden bir gün erken gelmek zorundaydı ki? Blade Kontu olarak Grangeville Park'taki güzel ve iyi konumdaki malikâne ona aitti ama bu lanet adam Londra'dan ne zaman geleceği konusunda ev halkını uyarabilirdi.

Bilseydi, asla böyle ahlaksızca davranmaz ve onun en güçlü ve zarif aygırlarından birini koşuya çıkarmaya cesaret edemezdi. Ama haftalarca içeride kaldıktan ve gözlerini şaşı yapan davranış dersleri aldıktan sonra bu birkaç saatlik özgürlüğe ihtiyacı vardı. İşte

Hatırlaması gereken o kadar çok kural, yapabileceği o kadar çok hata vardı ki. Bir hanımefendi konuşma sanatını nasıl geliştireceğini öğrenmeli, zarif bir zarafetle yürümeli, edeple çay içmeliydi. Gülümsemek bile yeniden öğrenmesi gereken bir sanattı. Kontes birden fazla kez Livvie'nin gülümserken bütün dişlerini göstermemesi gerektiğini küçümseyerek söylemişti. Böyle yapılmazdı.

Dul kontes bir zamanlar güzel bir kadındı ama iyi yaşlanmamıştı. Doğal olarak ince olan vücudu yaşlandıkça yuvarlaklaşmak yerine köşeli bir hal almıştı. Demir grisi saçları yüzünde kalan rengi de kurutmuş, yılların alıp götürdüklerini yerine koymak için allık kullanmayı reddetmiş ve yüzüne kazınmış derin çizgiler mutsuz ve asabi bir mizacı ortaya çıkarmıştı.

Livvie, annesi ve üvey babasının kendisinden beklentilerini karşılayıp karşılayamayacağı konusunda sürekli endişeleniyordu. Livvie onların yüce hedeflerine ulaşmak istediğinden bile emin değildi. *Ton*'daki tüm erkekler olmasa bile çoğu erkek Lord Blade ile benzer fikirlere sahipti. Adam son derece küstahça davranmıştı ve Livvie böyle bir suçlamayı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Karşılaşmalarından annesini haberdar edecek miydi? Kontes, Livvie'nin ata bindiğini öğrenirse onu bir güzel pataklardı. İlk gün göl kenarında balık tutmaya gitmişti ve annesi onun bu cüretini fark ettiğinde bayılmıştı. Livvie ne yapacağını şaşırılmış ve kontesin tekrarlayan baygınlık nöbetlerinden ve histeri krizlerinden kaçınmak için beklenen sosyal davranışlara uyması gerektiğini çabucak anlamıştı. Bu çok yorucuydu ve sonunda Kasaba'da geçireceği zamanı dört gözle beklemeye başlamıştı, yeter ki katlandığı derslerden ve bitmek bilmeyen kısıtlamalardan kaçabilsin.

"Hiç değişme Livvie."

"Yapmayacağım baba," diye fısıldadı rüzgâra ve aygırı daha da hızlanmaya teşvik etti.

Kont onu geride bıraktı ve kız onun ata binişindeki rahatlığa hayran kaldı.

hareketlerinde ölçülü bir güç vardı. Atını yol boyunca döndürerek onu durmaya zorladı.

"Evet?" diye sordu, biraz fazla titrek bir sesle. Onu sarstığını görmemeliydi.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kadın bakışlarını kaçırdı. Kont koyu renk bir pantolon ve diz hizasında binici çizmeleri giymişti. Beyaz gömleği şaşırtıcı bir şekilde kravatsızdı ve boğazının güçlü sütununu görebileceği kadar ayrılmıştı. Onun çok yakışıklı bir adam olduğunu kabul etmek zorundaydı. Blade erkeklerinin alametifarikası gibi görünen parlak zümrüt gözlere sahipti. Evin içindeki resim galerisini kaplayan tablolar da yer alan tüm erkeklerin gözleri aynı yeşil tonuna sahipti. Moda olan *Coup de vent'te* kullandığı siyah saçları kunduzunun tepesindeydi. Yüksek elmacık kemikleri, güçlü bir patrisyen burnu ve dolgun, şehvetli bir ağzı vardı. Bu ayrıntıları fark edince kızardı.

Kont belli ki uzun boylu ve kaslıydı, yine de hareketlerinde çok zarıftı... ve çok kibirliydi. Daha cana yakın olmaması çok yazıktı. *Ne* olduğuna dair kaba talebine duyduğu öfke hâlâ içini yakıyordu.

"Seninle geri döneceğim."

Gözlerini kırptırdı. "Nezaketiniz için teşekkür ederim ama bir refakatçiye ihtiyacım yok." Elbette onunla yalnız görünmesi akıllıca olmazdı.

Soğuk gözleri kızın üzerinde gezindi. "Yine de sana eşlik edeceğim."

Onun varlığı neredeyse göz korkutucuydu. Aristokrat zarafetlerinin muazzam kişisel güçlerini gizlediği Kont gibi birkaç adamla tanışmıştı.

"Atınızı ödünç aldım çünkü birkaç dakikalığına düşüncelerimle baş başa kalmak istedim. Senin varlığın... arzuladığım huzur için rahatsız edici olurdu."

O parlak yeşil gözlerin onu esir aldığı şiddetli yoğunluk

nabzını hızlandırdı.

"Ah, umursamazlığın anlaşıldı," diye mırıldandı alaycı bir tavırla.

Kontun yoğun bakışlarından son derece rahatsız olan Livvie gözlerini kaçırdı. Hayatında hiç bu kadar rahatsız olmamıştı. "Sanırım nedenimi kabul edilebilir bir mazeret olarak görmezsiniz."

"Doğru tahmin ettiniz."

Davranışlarına dikkat ederek, "Ana eve dönmeden önce bir kez daha sokakları dolaşmak niyetindeydim," dedi.

Homurdandı ve atını diz çöktürerek onunkinin yanına ilerledi. Birlikte sessizce ilerlediler ve Livvie bir konuşma girişiminde bulunup bulunmayacağını merak etti. Umutsuzca, ata binerken saçlarının dağılmamış ve çamura düşmemiş olmasını diledi. Ne kadar da hanımefendiden uzak ve dağınık görünüyor olmalıydı.

"Annem mektubunda eve gidip dans derslerine yardımcı olmam için bana yalvardı."

"Pardon?"

"Görünüşe göre en az iki dans hocası korkunç formunuz yüzünden sizi terk etmiş."

Nefes nefese kaldı. "Ben... Ben korkunç bir forma sahip değilim," diye mırıldandı, son derece utanmıştı. "Kontesin böyle söylemesi kabalıktı." Gözyaşlarının boğazını yaktığını hissetmek onu çileden çıkarmıştı. Kontes başka nelerden şikâyet etmişti? Livvie çok iyi gittiğini düşünüyordu. Daha önce hiç dans hocası olmamıştı, ne de bitirme okuluna gitmişti, bu yüzden dans pistinde olması gerektiği kadar zarif değildi. Kendini zarif ve formda hissettiği tek zaman ata bindiği ya da eskrim yaptığı zamanlardı.

Kont göz kırptı. Tek tepkisi buydu. "Duygularınızı incittim mi?"

"Tabii ki hayır."

"Bunu duyduğuma sevindim. Gözleriniz biraz kırmızı görünüyor ve gözyaşlarınıza tahammül edemeyeceğim," dedi buz gibi.

Dişlerini sıktı, onun hatalarını duygusuzca dile getirmesinden duyduğu keskin acıyı hissetmemiş olmayı diledi.

"Sırf beceriksiz bir dansçı olduğumu bildiğin için histeriye kapılacağımı öne sürerek beni aşağılıyorsun," dedi Livvie hafifçe, daha önceki rahatsızlığının tüm izlerini silerek. Babası hakkındaki aşağılık fısıltılar içinde kalın bir post yaratmıştı. Yeni tanıştığı bir adamın kalkanını delmesine izin veremezdi.

Boğazından hırıltılı bir ses çıkardı. "Ne kadar sıra dışı, duygularını kontrol eden bir hanımefendi. Daha önce hiç böylesiyle karşılaşmamıştım."

Çekilmez biri.

"Çekilmez , değil mi?" diye usulca düşündü ve o zaman yüksek sesle konuştuğunu fark etti.

Yanakları . "Siz bu kadar iğrenç davranırken ben özür dilemeyeceğim."

Dudaklarında şaşırtıcı bir gülümseme belirdi. "Şeritlerin etrafında bir tur daha mı atacağız?" diye sordu, onun çıkışını görmezden gelerek.

Karnı sıkıştı. "Benimle ata bineceğinizi mi ima ediyorsunuz lordum?"

"Evet."

Adam elini uzattı ve başparmağı tüy kadar hafif bir okşamayla kızın yanağına değdi.

Şok olmuş bir halde . "Lordum! Siz... uygunsuz davranıyorsunuz."

Çehresi değişmeden önce yaptıklarına o da aynı derecede şaşırmış görünüyordu. "Yanağınızda bir leke var... ve çenenizde, mavi renkli."

Oh! Ne kadar utanç verici. "Bu boya. Ve lütfen bana dokunmaktan kaçının."

Dudaklarına kısa bir gülümseme dokundu. "Elbette. Hatamı bağışlayın Leydi Olivia, kesinlikle bir daha olmayacak."

Atları yan yana yürürken adamın kalçası sürtündü. Bir farkındalık karıncalanması yayıldı ve göğüslerini karıncalandıran bir sıcaklık dalgasına dönüştü. Verdiği tepki utanç verici, alışılmadık ve çok şok ediciydi. Bir erkeğe hiç böyle tepki vermemiştir ve ne olduğunu anlayamamıştır.

Ata bindiğinde genellikle onu saran huzur duygusu kayboldu. Parmaklarını dizginlerde sıkı, onun varlığından kurtulmak istiyordu. Hiç düşünmeden atı ileri doğru itti ve Lord Blade eğilip dizginleri çekerek onu bir kez daha durmaya zorladı. Her nasılsa başparmağı kadının iç bileğinin hassas derisi üzerinde kaydı. Tek bir cesur ve uygunsuz vuruş ve midesi korkutucu küçük bir takla attı.

Sanki yanmış gibi onu serbest bıraktı. Sonra yüzü kapandı. Ona baktı ve yüz ifadesindeki buz gibi mesafe kadının ağzının kurummasına neden oldu. Şapkasını zar zor eğdi. "Size iyi günler Leydi Olivia. Sizi yalnız bırakayım da yolculuğunuzun tadını çıkarın."

Kadın başını salladı ve adam atını . "Lord Blade?" Adam gerildi. "Evet?" Arkasına bakmadan cevap verdi.

"Bu karşılaşma aramızda kalacak mı? Arius'u ahırdan aldığımı öğrenirse annen hiç hoşnut olmaz." Annesi ne yapacağı belli olmayan bir kadındı ve Livvie en iyisinin onun ruh halini bozmamak olduğunu düşünüyordu.

"Bir sır," diye mırıldandı.

Kaşlarını çattı. "Şey... evet, bir sır."

Omuzlarının üzerinden baktı ve onu düşündü. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi, sonra cevap vermeden atını güçlü bir hamleyle ileri doğru itti. Livvie bu adamdan hem mahrum hem de şaşırtıcı bir şekilde büyülenmiş hissediyordu. Onun gibi bir hanımefendiyle asla ilgilenmeyecek bir beyefendiye karşı hissetmek aptalca bir şeydi ve sadece ata bindiği için kendisini gülünç bulan bir adamdan kesinlikle iyilik istemezdi.

Grangeville Park'a gittiğinden beri evliliğe karşı duyduğu nefret yavaş yavaş azalıyordu. Hiçbir erkeğin onu gerçekten arzulamayacağından korktuğunu fark etmişti.

onun için... ve kınanma korkusuyla kendini ifade edemediği bir hayata hapsolacaktı. Kendisi için başka bir hayat hayal etse de, ailesini sadece resimleriyle geçindiremeyeceğini biliyordu. Uzun zamandır alıştıkları rahatlık içinde değillerdi.

Şu anda sahip olduğu özgürlük harika bir şeydi ve bunun kalıcı olarak kısıtlanmasını hayal bile edemiyordu. Ama bir kocanın kendisine kısıtlamalar getirmek isteyip istemeyeceğinden gerçekten emin değildi. Eğer evlenmek zorundaysa, ki yüreğinin derinliklerinde evlenmek zorunda kalacağından korkuyordu, bu evliliğin cazibeli, onun her şeyini takdir edecek ve tercihen yılda en az on bin poundu olan bir adamla olması gerekiyordu. Bu annesini tatmin ederdi.

Annesinin yüzündeki umut ve gözlerindeki heyecan Livvie'nin hayalinde canlandı. Buna... *bu* her neyse, adil bir şans vermeliydi. Livvie annesinin bir daha asla böyle bir umut kaybına uğramaması için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Yaşadıkları kibar yoksulluğa aldırmasa da, annesi böyle bir duruma bir daha katlanamayacak kadar hassas duygulara sahipti.

Livvie yüzünü buruşturarak gerçekten de iyi bir eş bulması gerektiğini kabul etti. Ama evlenme fikrinin bile midelerini bu kadar boş hissettirmemesini diledi.

Üçüncü Bölüm

Leydi Olivia gerçekten de Tobias'ın şimdiye kadar gördüğü en güzel yaratıktı ve aynı zamanda mizacı da en nahoş olanıydı. Daha nazik yetiştirilmemiş olması çok yazıktı. Ailesi Lord ve Leydi Bathhurst, kızlarını ağırbaşlı ve saygılı biri olarak tanımlarken samimiyetsiz davranmışlardı. Nezaket unvanına sahip olsa da, davranışları hanımefendilikten çok uzaktı.

Aslında, Tobias onun bir hoyden olduğunu söyleyebilirdi. Yumuşak huylu kız kardeşi Leydi Francie'nin arkadaşı olmak için hiç uygun değildi. Leydi Olivia altı hafta önce evlerine geldiğinden beri kız kardeşinin davranışlarında hızlı bir bozulma görmüştü. Üvey babası Vikont Bathhurst, Tobias'ın annesinin kuzeniydi ve adam onu, annesi Blade'in dul kontesine, sosyal açıdan cilalanması için göndermişti, böylece kendine zengin ve iyi bağlantıları olan bir koca bulabilecekti.

Tobias başını salladı, bunun mümkün olabileceğini düşünmelerine bile şaşırmıştı. Onunla ilk karşılaşmasından bu yana geçen iki hafta içinde, davranışlarının ne kadar *uygunsuz* olduğunu daha da iyi kanıtlamıştı. Güzel hoydenin kız kardeşini göle dalmaya ikna etmeye çalışmasını izledi. Aşağıdaki pandomimden kızın da bunu yapmaya çalıştığını tahmin ediyordu. İri gri atının üzerinde oturduğu yerden konuşmalarını duyamıyordu. Ama sadece Leydi Olivia'nın kız kardeşini aşağıdaki gibi davranmaya ikna etmeye çalıştığını hayal edebiliyordu

Kendisi kadar cesurca. Leydi Olivia eliyle uzaktaki ana evi ve sonra da gölü işaret etti. Kız kardeşi başını salladı, sonra kollarını kavuşturdu, dudaklarında onaylamadığını belli eden sert çizgiler belirdi.

Leydi Olivia başını geriye attı ve güldü. Boğuk, şehvetli ve sınırsız bir kahkahaydı bu. Tanıdığı hanımların tatlı, yapmacık, zarif kıkırdamalarına hiç benzemiyordu. Sıradan bir omuz silkmeye soyundu.

Yüce Tanrım.

Hanımfendi tamamen edepten yoksun muydu?

Başka tarafa bak.

Centilmence yapılacak şey onun hareketlerini görmezden gelmek olurdu. Bunun yerine, kadın sade, yüksek belli gündüz elbisesini çıkarırken ağzı kuruyarak olduğu yerde kalakaldı. Çorap giymemişti, bu kesinlikle şok edici bir şeydi. Tobias bu kadar skandal yaratacak şekilde davranan bir leydi tanımıyordu. Leydi Caroline Lamb'in de uygunsuz giyim tarzı ve özellikle Lord Byron'la olan ilişkileriyle aynı derecede kötü olduğu söyleniyordu. Ama Leydi Olivia gibi korunaklı bir taşra hanımfendisi kötü davranmaktan ne anlar ki?

Kendi iradesi dışında, ilgisi arttı ve şu anki kahramanını benzer bir şekilde şekillendirme fikri kök saldı. *Saçma... ama bir o kadar da büyüleyici.* Üzerindeki kombinezonla ayağa kalktı ve saçlarını savurarak hafif yamaçtan aşağı koştu ve göle o güne kadar tanık olduğu en zarif dalışlardan birini gerçekleştirdi.

İsteksizce etkilendi.

Normal hanımfendi davranışı beklentilerine sürekli burun kıvırıyordu. Genç hanımlar günün ortasında, herkesin görebileceği bir yerde iç çamaşırlarıyla dolaşmazlardı. Hayır... içeride yemek tasarlıyor, okuyor, enstrümanlarını çalışıyor, sezon için gardıroplarını planlıyor ya da hatta dikiş dikiyor olmalıydılar.

Yaptığı ve normal görünen tek şey resim yapmaktı ve onda bile yanılmıştı. Kadının salonda başıboş bıraktığı malikânesinin resmini görmüş ve Tobias, henüz yirmi iki yaşındaki genç bir kadının böylesine yetenekli, hassas, detaylara dikkat eden ve ustalıkla ürettiğine inanamamıştı. Resim, Grangeville Park'ı yepyeni gözlerle görmesini sağlamıştı. Her şey daha canlı, daha güzel, daha huzurlu ve dingin görünüyordu. Bir anlık dürtüyle tabloyu satın almayı teklif etmiş, kadın bunun yerine onu evinde ağırlayarak gösterdiği cömertlikten ötürü hediye olarak sunduğunda hem memnun olmuş hem de şaşırmıştı.

Leydi Olivia, on iki yaşından beri soğuk ve duygusuz tuttuğu sinirlerine dokunmuştu. Blade'in değişken öfkesine ve duygusal kırılganlığına hakim olmayı, duygularını mantıklı düşünme ve dikkatle korunan tepkilerle yumuşatmayı erkenden öğrenmişti. Yine de onun varlığı bile onu ne kadar kolay sinirlendiriyor ve aynı ölçüde büyülüyordu. Onu kesinlikle tuhaf... ve tehlikeli buluyordu.

Kız kardeşi bir şeyler bağırdı ve ana evi işaret etti. Olivia başıyla onayladı ve Francie onu yalnız bırakarak hızla uzaklaştı. Tobias'ın onunla konuşması gerekecekti. Bir arkadaş pervasızca bir işe kalkıştığında onu kendi başının çaresine bakması için bırakamazdı. Birinin onların postlarının güvende olduğundan emin olması gerekiyordu. Toprağı karıştıran toynakların gümbürtüsü, bakışlarını bir an için bu çok baştan çıkarıcı ve can sıkıcı kadından kaydırmasına neden oldu.

Grayson, küçük üvey kardeşi, ata bindi. Annesi, babasının Grayson diye hitap ettiği üvey kardeşini balık tutmaya davet ettiği için çok kızacaktı. Ama Tobias hiçbir zaman bir başkasının öfkesinin kendisi için seçeceği yolu belirlemesine izin veren biri olmamıştı. Kardeşini keşfettiği anda ona ulaşmıştı, çünkü Grayson'ın bir piç olması Tobias için önemli değildi. O onun kardeşiydi. Yine de annesinin, kocasının ihanetinin acısına katlanmak zorunda kalmasından dolayı derin bir pişmanlık duyuyordu.

"Seni buraya çeken ne? En heyecanlı yarışı yapıyorduk ve sen tek kelime etmeden çekip gittin," dedi Grayson. Tobias'tan altı yaş küçüktü ama kardeş olduklarına şüphe yoktu. Koyu yeşil gözleri, siyah saçları ve modaya uygun eğlence adamlarından ziyade işçi sınıfına daha uygun olabilecek fizikleriyle rahmetli babalarının kopyası gibiydiler.

"Aygırımın gücüne ayak uyduramamanızı açıklayamam."

Grayson sırıttı. "Sen-" Dondu kaldı ve sonra içinden uzun, alçak bir erkek takdiri ıslığı çıktı.

Tobias kardeşinin bakışlarını takip etti ve ağzı kurudu. Leydi Olivia gölden çıkarken, sırlıklam olmuş iç çamaşırları vücuduna yapışmıştı. Göğsü mütevazı olsa da, poposu nefis bir şekilde kıvrımlıydı. Yuvarlak hatlarıyla bir erkeğin avucunu dolduracakmış gibi görünüyordu. Dişlerinin arasından bir nefes tısladı. Kızın onu arzulamaya teşvik etmesine sinirlenmişti. Ondan güzel ve daha açık saçık giyinen kadınlara alışkındı.

Şeytan alsın! Daha kışkırtıcı bir sevgilisi vardı ve en cüretkâr sabahlığını giydiğinde bile sikini hiç bu kadar çabuk sertleştirmemişti.

" dön," diye kesin bir şekilde emretti.

Grayson irkildi, merak gözlerinin derinliklerinde yer değiştirdi. "Kız senin mi?" Tobias yüz hatlarını soğuk bir ilgisizlik maskesine dönüştürdü. "Her ne kadar davranmasa da bir hanımefendi olması gerekiyor. Ben de size katılacağım.

kısa süre içinde ana eve."

Grayson kaşlarını çattı ve sonra tartışmak yerine atının yan tarafını dürttü ve ana eve doğru yola çıktı.

Birinin hoyden'in kışına bir şalter indirmesi gerekiyordu. Lanet olası pislik kollarını indirmeden önce gerindi, sola doğru eğildi, böylece ıslak saçları

aşağı yuvarlandı. Bir avuç tuttu ve sıktı. Havadaki soğuk kendini belli ediyordu ama yine de sanki ısırın soğuk onu etkilemiyormuş gibi orada duruyordu.

Kendini bundan alıkoyamadan atını ileri sürdü ve yokuştan aşağı indi. Başını sesle kaldırdı ve onu gördüğünde nefesi kesildi. Atılmış elbisesini almak için çabaladı ve onu önüne doğru tuttu.

"düşünmek için biraz geç değil mi, sizce de öyle değil mi Leydi Olivia?"

Çenesini meydan okurcasına kaldırmadan önce alt dudaklarını çiğnedi.

"Gerçekten tüm edep anlayışını kaybettin mi?" diye sordu sert bir sesle.

Kadının yüzü pembeleşmeye başladı. "Sadece bir yüzmeydi," dedi belli ki dişlerini sıkarak. "Seni birkaç kez bu zevki yaşarken görmüştüm. bu gölde."

"Ben bir erkeğim," diyerek onu kasıtlı olarak kışkırttı.

"Bütün o saçma sapan fikirler arasında," diye homurdandı. Gözlerinden suçlama ve öfke fışkırdı. "Beni kızdırmaktan zevk alıyorsunuz lordum. Söylemem gerekirse, bu hiç de centilmence değil."

Hayır... onun yüzünün kızardığını ve gözlerinin öfkeyle karardığını görmekten zevk alıyordu. Duygularında o kadar şeffaftı ki. Bu istenmeyen düşünce karşısında kaskatı kesildi ve içinden öfke fışkırdı. Kalbindeki istenmeyen ani yükselişi yatıştırarak acımasızca gömdü.

"İş için uzakta olduğunuzu sanıyordum ve kontesin konuklarından hiçbiri henüz ev partisi için bize gelmedi. Kendimi şımartmanın güvenli olduğunu düşündüm," diye açıklama yaptı, yanaklarında yumuşak bir kızarıklık vardı.

"Sabahın ilk ışıklarıyla Londra'dan ayrıldım." Birkaç gün sonra malikâneye dönmek için kızının nasıl olduğunu düşünmenin kendisini zorladığını itiraf etmedi.

"Ama yarına kadar dönmeyecektiniz," diye belirtti, kuşkusuz tersini söylemek için. "Bir konuğa sinsice yaklaşmak da terbiyesizliktir."

"Terbiyesiz mi?"

Empatik bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle. Ben... ben... terbiyeli değilken burada kalarak centilmence de davranmıyorsunuz."

Tobias bakışlarının küstahça kadının ıslak vücudunda gezinmesine izin verdi. *Tanrı'nın kanı*. Nefis bir kadındı. İçinden istenmeyen bir arzu dalgası geçti ve bedeni onun bu ıssız haline acı verici bir anlık tepkiyle karşılık verdi. Tepkisini dizginledi. Şehvet dolu dürtüleri üzerinde durmasının bile bir anlamı yoktu. Leydi Olivia evlenmek istiyordu ve ona teklif edeceği son kadındı. Leydi, onun kontes yapacağı türden bir kadın değildi. Karısı saygın ve sağlam karakterli olmalı, etrafında hiçbir skandal belirtisi olmamalıydı.

Meydan okuyacağı bir aile geçmişi vardı ve oğulları ve onların çocukları geçmiş Blade'lerin itibarlarıyla anılmayacaktı. Bunu sağlayacaktı. Şu anda Tobias, annesinin ısrarlarına rağmen, evlilik pazarında dolaşmak için baskı yapan bir dürtüye sahip değildi. Sadece yirmi sekiz yaşındaydı ve enerjisini babasının aşırılıklarıyla yıkımın eşiğine getirdiği mülklerini restore etmeye harcamaktan oldukça memnundu.

Eşini seçtiğinde, kanında fazla tutku uyandıramayacak bir kadınla evlenecekti. İki yüz yıldan fazla bir süredir evliliklerini lanetleyen ünlü Blade erkeklerinin mizacını miras alacak kadar talihsizdi. Büyük büyükannesi kocasını vurmuştu çünkü kocası korkunç öfkesini ona yöneltmiş ve kadın korkudan kendini kaybetmişti. Birçok skandaldan dolayı soyadına sürülen leke, bazıları tarafından efsanevi olarak adlandırılmıştı.

Blade'in adamları sadece öfkelerini kontrol edemiyorlardı. Tüm duygular - kıskançlık, aşk, keder- onları korkunç şeyler yapmaya itmişti. Tobias babasının öfkesini, annesinin ağlayışını, babasının bir başka kıskançlık kriziyle uğraşırken morarmış yanağını tutuşunu hatırlamıyordu. Hayır... Tobias bir kadının kendisine böylesine pervasız duygularla, başkalarını umursamadan hareket etmesi için ilham vermesini kesinlikle istemiyordu. Kendini kandırmıştı.

Babasından, amcalarından, büyükbabasından farklı olduğu yıllar... ama sonra... ne kadar aptal olduğunu keşfetmişti. Şimdi bile, zaman zaman ellerindeki kanı görebiliyor ve öfkesine yenik düştüğünde yumruğunun altındaki kemiklerin çıtırtısını hissedebiliyordu.

Başını sertçe salladı, aklından çıkmayan anıları temizlemeye çalışıyordu.

"Siz... bakıyorsunuz lordum."

"Öyle miyim?"

Yutkundu. "Evet," dedi usulca ve titredi.

"Üşümüştün," diye gözlemledi adam.

"Öyleyim. Francie bir battaniyeyle dönmeye niyetlenmişti. Onu neyin engellediğinden emin değilim."

Leydi Olivia soğutulmayı hak ediyordu. Belki o zaman biraz edepli davranırdı.

"Bana paltonu mu vereceksin?" sordu, sevimli bir gülümsemeyle.

Onun gözleriyle karşılaştı ve gördüğü şey nefesini kesti. Hiç şüphesiz ondan etkilenmişti. Kedi gözleri ihtiyatla parlıyordu ama korkunun ötesinde bir arzu vardı. Evine geldiğinden beri ona karşı kibarca mesafeli davranmıştı. Görünüşe bakılırsa, baştan çıkarıcı ilgisini başka bir yere yöneltmesini sağlamak için daha sert olması gerekecekti. "Hayır, yapmayacağım."

"Ne kadar da nahoşsun." Sesi sanki dişlerini sıkmış gibi çıkıyordu.

"Düşünmeden göle dalacak kadar aptalsın. Annem seni görmeden ya da yerde su izi bırakmadan eve nasıl gireceğini bulabileceğine inanıyorum." Şapkasını

eğdi. "Size iyi günler,

Leydi Olivia."

Kızın gözleri büyüdü. Atını döndürdü ve uzaklaştı. İçinde kabaran arzuya kendini kaptırmanın bir anlamı yoktu. Şehvetini uyandırmasına rağmen, öfkesini de uyandırıyordu ve bunun çok tehlikeli bir kombinasyon olduğunu çok iyi biliyordu.

...

Kalbi hızla çarpan Livvie, Kont'un atını düz bir koşuya teşvik edişini ve yokuşta gözden kayboluşunu izledi. Lord Blade onu zaten onaylamıyordu ve hayatı boyunca bir erkekten böyle bir tepki almadan yaşadktan sonra onun onayını almak istemesi Livvie'yi çileden *çıkarmıştı*. En azından ceketini uzatabilirdi. Bunun yerine, o cesur ve delici bakışlarıyla ona bakmakla yetinmişti.

"Sefil adam," diye mırıldanarak aceleyle elbisesini giydi. Kont hakkında şu anda harika olan tek şey, en güzel şekilde stoklanmış safkan ahırına sahip olmasıydı.

Keşke bu kadar çileden çıkarıcı, ona karşı bu kadar soğuk ve günahkâr derecede yakışıklı olmasaydı. Adam ne zaman yanında olsa, kendini daha farklı, daha canlı ve daha farkında hissediyordu. Nedenini bilmesede adamı süzdüğü günler oluyordu, çünkü ondan hoşlanmıyordu ve adam da kesinlikle ona ilgi duymuyordu. Onun varlığı Kont'un canını sıkıyor gibiydi ve Tobias'ın yüzündeki sürekli onaylamama ifadesi canını yakıyordu. Ama buna rağmen, *bir şeyler* vardı. Her zaman yasaklı olana çekilmişti. Kontun temsil ettiği her şeye.

Babası, her şeye rağmen, ona hiç sahip olamadığı oğlu gibi davranmıştı. Ona ata binmeyi, ateş etmeyi, avlanmayı ve çit çekmeyi öğretmişti.

Sekiz yaşındayken yüzmeyi öğrenmeye karar vermişti, böylece sabah ayinlerinde annesi yerine babasına gölet kenarında katılabilecekti. Gizlice kaçmış ve neredeyse boğuluyormuş, ama birkaç gün içinde kendi başına yüzmeye başlamış ve birkaç hafta içinde usta bir yüzücü olmuş.

Yasak maceralarından bir diğeri de köylerindeki oğlanların yerel hanın yanındaki büyük meşe ağacına tırmanıp baş harflerini kazımaları olmuştu. O da onları takip etmiş ve kendi baş harflerini kazımişti. Ve inerken düşüp omzunu çıkarmıştı. Ama bunu ve babam onun cesaretiyle gurur duymuştu.

On bir yaşındayken, annesinin yeni kocasının yanına taşındıktan sonra,

açlıktan ölmek üzere olan vahşî bir kurda benzeyen bir köpekle karşılaştı. Onu kurtarmaya kararlıydı, bu süreçte birçok çizîğe ve hatta bir ısırığa bile katlandı. Bugün bile çok iyi arkadaşları.

Arzuladığı bir şeyin peşinden gittiği her seferinde incinmişti. Kontun buzalevlerine çok yakın dans ederse nasıl bir bedel ödeyecekti?

Çünkü sonunda onun dudaklarının kendi dudaklarına değmesini ve güçlü kollarına sarılmayı hissetmek istediğini itiraf etti. Sadece bir kez.

"Aman Tanrım, neyim var benim?" diye mırıldandı.

Livvie burnunun kenarını sıktı, asi düşüncelerini kavradı ve sonra onları sıkıca bir kenara itti. Çimenlikte hızlı adımlarla ilerledi, ısınmak için avuçlarını kollarına sürttü. O sinir bozucu adamı düşünerek bir saniye daha kaybetmek istemiyordu. Daha da kötüsü, adamın ona olan ilgisini fark ettiğine ve dehşete düştüğüne inanıyordu. Bu düşünce bile onu aşağılamıştı. Onun cazibesine karşı bağışıklık kazanmak için elinden gelen her şeyi yapacağına yemin etti.

Kendisinden açıkça hoşlanmayan bir adama duyduğu hayranlığı belli etmek istemezdi.

Dördüncü Bölüm

Üç gün sonra, kendisine Willa denmesinde ısrar eden, son derece zarif ve terbiyeli Leydi Wilhelmina, Tobias'ın annesinin daveti üzerine, ailesi Baron ve Barones Ranford'la birlikte Grangeville Park'a geldi. Leydi Willa dengeli, tavırları son derece ağırbaşlı, açık sarı saçları ve masmavi gözleriyle alışılmadık derecede güzeldi. Livvie, kontesin Leydi Willa'yı kont için uygun bir gelin olarak düşündüğünü kısa sürede anlamıştı.

Kontes'in Leydi Willa hakkındaki raporu son derece olumluydu ve onları bir araya getirmek için elinden gelen her şeyi yaptı; malikânenin güzelliğini görmeleri için bir landau içinde yollarda gezinmelerini önerdi, bahçelerde baş başa birkaç tur atmaları için onları hararetle teşvik etti ve hatta şimdi, bu akşam yemekte onları yan yana oturttu.

Kendi tasarımı olmayabilirdi ama Leydi Willa'nın soluk mavi yüksek belli elbisesi, ana yemek salonunun pencerelerini kaplayan perdelerdeki zarif çiçekleri bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Yemek salonu kısa bir süre önce dul kadın tarafından mavi ve krem tonlarında el boyaması duvar kâğıtlarıyla dekore edilmişti. Maviler aynı zamanda dul kadının seçmiş olduğu Wedgwood jasper kaplardaki yemek servisini de yansıtıyordu. Livvie şömine rafını süsleyen büyük parçalardan ve maun masanın ortasındaki büyük gümüş epergenden kişisel olarak hoşlanmamıştı.

"Çok güzel görünüyorsun, Willa, canım," diye mırıldandı dul kontes bir kez

herkes oturmuştı. Lord ve Leydi Ranford, kızlarına bol bol iltifat ederek bu duyguyu hemen yinelediler.

Willa elbette bu ilginin tadını çıkarıyor ve ailesinin ısıltılı onayıyla Lord Blade'e şapka çıkardığını belli ediyordu. Livvie, özellikle Willa'nın rütbesi kendisinden yüksek olmadığı ve Hempton Kontu ile Kontesi de masanın daha aşağısında oturdukları için, dul kadının oturma planının oldukça yanlış olduğunu düşündü. Dowager, oturma düzenini haklı çıkarmak için gayri resmiliği hedeflediğini savunmuştu. Livvie masanın aşağısında, zamanından önce saçları dökülen ve son derece sağır olan emekli bir ordu albayının arasına oturtulmuştu. Neyse ki Albay'ın orduda geçirdiği dönemle ilgili anlatacak oldukça eğlenceli anekdotları vardı ve Livvie'yi yüksek sesle eğlendirmeye devam ederek papazın dindar sözlerinin çoğunu bastırdı.

Leydi Willa sık sık kıkırdıyor, uzun kirpiklerini Kont'a fırlatıyor ve onun kollarına ya da omuzlarına kısa süreli dokunmak için çeşitli nedenler buluyordu. Hatta dün bahçedeki yürüyüşleri sırasında bileğinin burkulmasına neden olmuş, Lord Blade onu kollarına alıp salona taşımak zorunda kalmıştı. Bu yapmacık "kaza" bir kargaşaya neden olmuştu. Livvie tüm olanları biraz eğlenerek izledi. Willa'nın anne ve babası kızlarının gelişiminden açıkça heyecan ve memnuniyet duyuyorlardı ve kontes oğlunu Leydi Willa'yla her gördüğünde gülümsüyordu. Hatta kontes, Livvie'ye dik dik bakarak, zarif davranışları için ona birkaç kez iltifat bile etmişti.

Ama Tobias'ın tepkisi Livvie'yi büyüledi. Gözlerinde can sıkıntısından başka bir şey yoktu. Genç kadının yaptığı hiçbir şey onu cezbetmemişti ve aslında düşünceleri kilometrelerce uzakta gibi görünüyordu. Şu anda bile, masanın başından konuklarını tararken soğuk bir soğukkanlılık havası vardı, ama Livvie yüzeyin altında dizginlenmiş güçlü, zeki kişiliği hissetti.

Adamın ilgisizliği kafasını karıştırmış ve garip bir şekilde içini rahatlatmıştı. Of

Elbette, böylesine sarışın, hanımefendi bir mükemmelliği birazcık kıskanmış olabileceğini kabul etmeden önce öğleden sonrasını dikiş dikerek geçirmeyi tercih ederdi.

Uşaklar kremalı yaban havucu çorbası, soğan soslu ot kuzusu, fırında alabalık, tereyağı soslu kuşkonmaz, kabarmış turtada geyik eti tabaklarıyla geldi ve yemek ve sohbet başladı. Livvie, *Kraliyet'in Hizmetinde*'yle yatağında yalnız ve rahat olmayı çok istiyordu. Grangeville Park'ta kaldığından beri birlikte yemek yediği çeşitli konuklar ya onu görmezden gelmiş ya da kontesin fark etmemiş gibi davrandığı örtülü bir küçümsemeyle davranmışlardı.

Barones gülümseyerek, "Ev partisi boyunca burada olacak Lord Blade?" diye sordu. "Kızım Cuma günü yapılacak kroket maçında sizinle eşleşmek için sabırsızlanıyor."

Tobias'ın bakışları baronesin üzerinde yoğunlaştı. "Kalmayı düşünmemiştim. Kasabada işim var."

"Lordum, en azından hafta sonu burada olacağınıza eminim," diye soludu Willa, avının ulaşılabilir olduğu düşüncesi karşısında gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu.

"Tobias," dedi annesi, elindeki peçeteyle hızla dudaklarını silerken. "Bu kadar kaba olma. Lord Ranford, karısı ve kızı buraya özellikle seni daha yakından tanımak için geldiler. Eğer gidersen benim için büyük bir hayal kırıklığı olur."

"Kaba mı? Yanılıyorsunuz hanımefendi, aşırı derecede kibar davranıyorum," dedi sert bir şekilde. "Bunu düşüneceğim."

Annesi ona memnuniyetle gülümsedi ve sohbet bir kez daha masanın etrafında akmaya başladı.

"Sosyeteye girişiniz konusunda çok heyecanlı mısınız Leydi Olivia?" Willa sordu.

Livvie şarabından bir yudum aldı ve düşüncelerini düzene soktu.

Tobias'ınki de dahil olmak üzere birkaç çift gözün odağı. "I-"

"Bu Olivia'nın ilk çıkışı değil, canım," dedi dul kontes sıkı bir gülümsemeyle. "Birkaç yıl önce ilk kez sahneye çıktı ve toplum onu yetersiz buldu."

"Anne!" Francie ona ters ters baktı.

Francie bu gece yüksek belli lavanta rengi ipek elbisesi içinde çok güzel görünüyordu, siyah saçları tepesinde toplanmıştı ve boynunda üç inci dizisi vardı. Koyu yeşil gözleri sırlarla, yaramazlıklarla ve bir öfkeyle parlıyordu. Kontes ne zaman çok da incelikli olmayan bir hakarete bulunsa hemen Livvie'yi savunmaya koşardı. Francie'yi sonsuz desteği için seviyordu.

"Yanlış bir şey söylemedim. Ama şu anda yaptığımız şeyin bu olduğunu, Leydi Olivia'nın iyi bir eş olacağı umuduyla Blade'in onay damgasını vurduğumuzu kabul ediyorum."

Willa'nın mavi gözleri onunkilerle çarpıştı. "Gerçek bu mu Livvie? Sana Livvie diyebilir miyim? Leydi Francie'nin senden böyle bahsettiğini duydum ve adını kısaltmak için çok sevimli bir yol."

Livvie kadehini boşalttıktan sonra yavaşça masanın üzerine koydu. "Bana Livvie demenizden memnuniyet duyarım... Willa. Sanırım işin aslı, toplumu eksik bulmamdan kaynaklanıyor. Ya da belki de toplum ve ben aynı fikirdeydik."

Kontesin yüzü onaylamaz bir ifadeye büründü ve konuşmayı istediği yöne çekerek baronesle son modalar üzerine heyecanlı bir tartışmaya girişti.

"mı?" Tobias sordu.

Willa ve Francie'nin kendilerine gösterdikleri yoğun ilginin farkında olarak ona baktı. "Ne yaptım lordum?"

Bakışları rahatsız edici bir şekilde doğrudandı. "Toplumu eksik bul."

"Evet."

Adamın gözleri temkinli bir hal aldı ve kadın onun mülayim yüzünün ardında ne düşündüğünü merak etti.

"Bana *tonu* ne şekilde eksik bulduğumu sormayacak mısın?" Babasıyla ilgili fısıltılar ortalıkta dolaşmaya başladığında ne kadar yıkıldığını ve yaptıklarından dolayı toplumun onu acımasızca yargıladığını asla açıklamayacaktı. Ama Kont'un ne düşündüğünü çok merak ediyordu.

"Hayır," diye yanıtladı sonunda. "Şu anda asi ve kontrolsüz dilini serbest bırakmanı istemem. Seninle kılıç tokuşturacak havada olmadığımı fark ettim."

Leydi Willa peçetesinin arkasından zarıfçe titredi.

"Kaba davranıyorsunuz lordum," dedi Livvie sessizce, bir anda masadaki herkesin odağı haline geldiğinin farkındaydı.

"Elbette değil, sadece dürüst."

"Bir beyefendinin *uygunsuz* konuşmasının açık bir dürüstlük olduğunu iddia etmesi, ancak bir hanımefendide bunun küstah ve skandal bir davranış olarak görülmesi ne kadar da hoş. Ben de sizin gibi dürüst olmak isterdim lordum."

"Benimle zekâ yarıştırmaya mı çalışıyorsunuz, Leydi Olivia?" "Sanırım başardım."

Ağzında aldaticı ve hınzır bir gülümseme vardı.

Barones kaşlarını çatarak, "Dilinizle oldukça kararlısınız, genç bayan," dedi.

Livvie karşılık vermeden önce Leydi Willa tatlı ve yumuşak bir sesle araya girdi: "Sevgili Livvie, genç bir hanımefendi asla kaba davranışlar sergilememelidir."

Barones onaylarcasına kükredi.

Livvie küçük bir gülümsemeyle, "Bence de uysal bir paspas olmamalı," dedi ve daha fazla bir şey söylememek için ağzını kasıtlı olarak bir parça kuzu etiyle doldurdu. Beş dakika daha bekleyecekti.

sonra da özür dileyecek. Beş dakika. Bunu yapabileceğine kendini ikna etti.

"Vallahi," dedi Francie. "Kardeşimin kusuruna bakma Willa, Livvie'yle eski evli çiftler gibi didiştikleri günler oluyor. Gerçekten çok etkileyici."

Tobias masaya çöken sessizliğe doğru alçak sesle ve sertçe, "Aman Tanrım," diye bağırdı. "Senden hiç bu kadar korkunç bir şaka duymamıştım Fran."

Genişçe gülümsedi, gözlerindeki ışıltı Livvie'yi belirgin bir şekilde rahatsız ediyordu.

"Livvie'yle ikinizin sürükleyici bir çift olacağınızı düşünüyorum, sence de öyle değil mi anne?" Francie tatlı tatlı sordu. "Birlikte kesinlikle büyüleyici oluyorlar."

Dul kontes kızına ters ters baktı ve Willa kızarak gözlerini Francie'ye dikti.

Sonra Tobias konuştu. "Çizilmeyi ve dörde bölünmeyi tercih ederim."

Bu soğuk reddediş Livvie'nin kalbini delip geçti. Şirketin önünde onu uygun bulmadığını bu kadar açık bir şekilde söylemesi derinden yaralamıştı. Elleri titredi, bıçağını ve çatalını indirdi, ona doğru bakamadı. Kalbinde böyle bir duyguyu kıskırtmış olması onu öfkelen-dirmişti. Daha da nefret ettiği şey ise masadaki ani sessizlikti. Yemek neredeyse bitmek üzereydi, sadece birkaç dakika daha dayanması gerekiyordu ve sonra baş ağrısını öne sürüp çekilebilirdi.

"Evet," dedi Leydi Blade, "anladığım kadarıyla sevgili Leydi Willa piyanoforte için nefis yeni bir parça çalışıyormuş. Bizim için çalabilmesi için misafir odasına çekilelim mi?"

Birkaç saniye cevap gelmeyince Livvie Tobias'a baktı. Nefesi boğazında düğümlendi. Tobias'ın delici ve gözünü budaktan sakınmayan bakışlarının tek muhatabıydı. Özür dileyecek miydi? Keskin sözlerinden sonra konuklarının gözünde itibarını artıracağından değil ama

Kalbindeki amansız acıyı dindirmek için. Gözlerini değerli saniyeler boyunca Livvie'nin gözlerinden ayırmadı, sonra soğuk, manyetik bakışlarını indirip onu kovdu. Aşağılanma ve öfke Livvie'yi eşit ölçüde yakarken Francie'den yumuşak bir soluk geldi.

"Leydi Willa'yı dinlemekten çok memnun olurum," dedi, yüzü ifadesizdi. "Beyler şaraplarını içtikten sonra."

Sakin kayıtsızlığı kabalığın da ötesindeydi ve Livvie'nin öfkesini dindirmiyordu. Etkilenmemiş gibi görünmek için gösterdiği çaba göğsünü acıtıyordu. Toparlayabildiği kadar soğukkanlılıkla peçetesini masaya bıraktı ve ayağa kalktı. "İzninizle, başım ağrıyor ve odama çekilmek istiyorum." Genel kurula hafif bir reverans yaptıktan sonra büyük yemek salonundan sessizce çıktı.

Odasına gitmek yerine koridordan hızla geçti ve bahçeye açılan yan girişe yöneldi. Derin bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha. Bunun bir faydası olmadı. Öfke hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Nasıl bu kadar kaba ve nezaketsiz olabilirdi? Soğuk havayı ciğerlerine çekerek ve derslerini hatırlayarak patikadan aşağıya doğru koştu. Genç bir hanımefendi öfkesini ya da duygularını asla açıkça göstermemeliydi. Alt dudağı titredi ve onu durdurmak için ısırırdı. Çiçeklere görünmeden baktıktan sonra dudaklarına bir gülümseme değdi.

Kendini daha iyi hissetmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu... Bu hiç de hanımefendiye yakışmayan ve uygunsuz bir davranıştı ama şu anda hiç de umurunda değildi.

Birkaç saat sonra Livvie doğu kanadının merdivenlerinin yanında gizlice bekledi. Hizmetçiler fısıltıyla Lord Blade'in kanadından söz ediyorlardı. Grangeville Park'ta evin bu bölümünde ikamet eden tek kişi oydu. Şu anki tüm konuklar, kız kardeşi, annesi ve onun odaları batı kanadındaydı. Saatlerce resme dalmış, onun ne zaman emekli olacağını beklemişti. Odasından güçlükle kaçmış, hatta merdivenlerin başında elinde kovayla uşağının yanından geçmişti. Bay Ackers

Şaşkın görünüyordu ve ona geniş bir gülümseme verip neşeli yoluna devam etti, kont için çarşafı geri çevirmemesi için dua etti.

Lord Blade nihayet kütüphaneden çıkıp merdivenleri tırmandıktan sonra, onu takip etmeden önce birkaç dakika bekledi. Şimdi çok çirkin, hantal ve en sevdiği geceliğiyle merdivenlerin tepesinde oturmuş, kendini aptal gibi hissediyordu. Ah, ne düşünüyordu ki? Ya onun kötü tasarlanmış şakasına çok öfkelenip onu dışarı attırıysa?

Livvie ayağa fırlayarak Kont'un odasına doğru koştu. Onun dikkatini dağıtmak ve kurşunları çıkarmak için bir yol bulması gerekiyordu. Koridorda yüksek sesli, şaşkın bir böğürtü yankılandı. Bocaladı.

Çok geç.

Bir çarpma sesi duyuldu ve tüyler ürpertici bir sessizlikten önce kapıdan şüpheli bir şekilde öfkeli bir hırlama sesi yankılandı. Büyük bir memnuniyet yerine, üzücü bir şekilde küçük hissetti. Kapı kırılarak açıldı ve Earl kapı aralığını çerçeveledi. Yutkundu, gözleri güçlü bir erkeğin göğsüne yapışmıştı. Sadece mor bir banyan giymişti... o kadar gevşek bağlanmıştı ki, uygunsuzluğun sınırındaydı. "Ben... Lordum... Ben..." Ne söyleyebilirdi ki? Nasıl bir savunması vardı?

"Konuşuyor," dedi tehlikeli bir yumuşaklıkla ve kadının hissettiği tüm pişmanlık eriyip gitti.

Öyle mi?

"Pardon?"

"Tanrı'nın en berbat çuvalını giymişsin, saçların... saçların bir kuş yuvasına benziyor- Bu çıldırtıcı bukleleri evcilleştiremez misin?"

"Koridorda sadece bir mum varken, ağzını açana kadar seni korkunç bir hayalet sanmıştım. Yatağında bir düzine kadar sümüklüböcek olmasının nedeninin burada, benim kanadında bulunmanız olduğunu varsaymalıyım. Yemin ederim, hiçbir bekâr genç hanımın bilmemesi gereken bir bölgede hâlâ bir tane hissedebiliyorum."

Adamın kibarlığı öylesine buz gibiydi ki, kayıtsızlığı kadının gözünü korkuttu ve kadın buna çok içerledi. "Daha önce bana çok ağır hakaretler ettiniz ve ben de bunun hesabını sordum."

Koyu renk gözleri ona odaklanmıştı. Hayal görmüş olabilirdi ama adamın dudaklarının kıkırdadığını düşündü. "Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Evet, kabaydın... ve kırıcıydın."

Adam sinirli bir şekilde sessizdi ve bu gerginlik kadının yutkunmasını zorlaştırıyordu. "Şimdi izninizle lordum... Size iyi geceler diliyorum," dedi dikkatli bir kayıtsızlık sesiyle.

Muhteşem dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kadının omurgasında bir uyarı dans etti. Sonra yukarı baktı. *Aman Tanrım*. "Görünüşe göre sümüklü böceklerden biri saçınıza özel bir ilgi duyuyor."

"Hmm," dedi kayıtsızca, sonra elleri çarpıcı bir yılan gibi fırladı ve onu yakaladı. Kız itiraz edemedi onu odasına sürükledi, kollarına aldı ve sümüklüböcek yatağının üzerine bıraktı. *Aman Tanrım!* Soğuk, ıslak bir sümüklüböcek boynundan aşağı süzüldü. Çığlık atarak yataktan fırladı ve yemyeşil İran halılarının üzerinde dizlerinin üzerine yuvarlandı.

Livvie ayağa fırladı, yanağına iliştirilmiş kurşunu kavradı ve ona doğru fırlattı.

Lanet olası adam kıkırdadı, gözlerinde dans eden eğlenceyi kışkırttı.

O şeytan.

İki adımda kadının önündeydi ve onu kendine çekerek göğsüyle aynı hizaya getirdi. "Lordum!"

Kalbi boğazına kadar tırmandı ve onların yakınlığı karşısında soğukkanlılığını toplamak için mücadele etti. Böyle uygunsuz bir saatte onun odasında yalnız olduğunun farkına varmıştı. Günün herhangi bir saati ziyaretini saygıdeğer kılmazdı. Ama her nasılsa, dışarının karanlık olduğunu, ev halkının uyduğunu ve koca bir odada *yalnız* olduklarını bildiği için

Wing'in damarlarında sinirsel bir enerji dolaşıyordu.

"Beni hemen serbest bırakın," dedi ve sesinin soluk soluğa çıkması onu çok kızdırdı ve utandırdı.

Koyu yeşil gözleri yüzünde gezindi. "Hayır."

Bocaladı. "Hayır mı?"

"Kendinizi odama davet ettiniz ve tüm hizmetkârlar uyurken gelmeyi seçtiniz... Sizi serbest bırakmamı gerçekten istiyor musunuz Leydi Olivia?"

Neredeyse bayılacaktı. Adamın ses tonundaki tehdidi hayal mi ediyordu? Kont uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı, bu yüzden gözleriyle buluşabilmek için başını garip bir açıyla eğmek zorunda kaldı. Çok hareketsizdi... ve dikkatliydi.

"Kendimi odalarınıza davet etmedim! Koridorda son derece güvenli ve saygıdeğer bir mesafedeydim."

Bir kez daha, çıldırtıcı bir sessizlik içinde kaldı.

"Beni burada tutmanın sonuçlarını bildiğinize eminim."

Lanet olası adam gülümsedi. "Eğer bu benimle yakalanmak için yaptığın bir numaraysa, bil ki seninle asla evlenmeyeceğim," dedi sertçe.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "*Beni* odana çeken sensin," diye fısıldadı öfkeyle. "Ve sizi temin ederim lordum, bu dünyada beni böyle bir küstahla evlenmeye ikna edebilecek hiçbir şey yok-"

Adam sonunda saçlarından alnına kaymış olan kurşunu koparıp yüzüne yaklaştırdığında kadın sıçradı. Kendini seğirmekten alıkoydu.

"Onları evlerine geri yerleştirmeye hazır mısınız?"

"Evlerine mi?"

"Sanırım göl kenarına gittiniz?"

"Evet," diye itiraf etti usulca.

Başını salladı ve onu serbest bıraktı, aniden canlı ve iş gibi görünüyordu.

"Önümde uzun bir gün var Leydi Olivia, işe koyulmanızı öneririm."

"Ben mi?"

"Bu senin eserindi, değil mi?"

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Çok özür dilerim," dedi aniden. Adamın kaşları belirgin bir şaşkınlıkla kalktı. "Özür mü?"

Kadın çaresizce ona baktı. "Yatağına böcek yerleştirmekle çocukça davrandım. Bundan hiç tatmin olmadım."

"Orada bir ya da iki salyangoz da vardı."

Bakışları odanın ortasındaki devasa yatağı ve ipek çarşafların arasında rahatça duran gri kütleyi aradı. Gerçekten de birkaç salyangoz vardı. "Özrümü kabul ediyor musun?"

Yüzü kapandı. "Eğer benimkini kabul edecek kadar nazik olursan."

"Ben... ne?"

"Sana hakaret ettim. Bunun için bir neden yoktu ve ağır yaralandığın belliyken bunu telafi etmedim," dedi huysuzca. "Beni affedin."

Ağız açıldı ama hiçbir kelime . Adam onu suskun bırakmıştı. Onun herhangi bir özür dilemesini hiç beklememişti.

Çekingen bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür . Arkadaş olacak mıyız?"

"Yüce Tanrım, hayır. Eminim yarın kılıçları çarpıştırmaya geri döneceğiz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Kalbinden bir sızı geçti. "Kovayı getireyim."

Kaşlarını çatarak ondan birkaç adım uzaklaştı. "En iyisi odanıza . Hizmetçiler bunu sabah hallederler."

"Emin misiniz lordum?" "Evet."

"Ama nerede uyuyacaksın?"

"Yatak bana ve sümüklü arkadaşlarıma yetecek kadar büyük."

Kesinlikle . Kontun odasında büyük, sayvanlı bir yatak vardı. Ama ya gece boyunca onun üzerine göç ederlerse? "Lordum, ben-" "Git! Önce..." Göz kapaklarını indirdi ve dişlerinin arasından tısladı.

Neyden önce? "Lordum, ben-"

"Git," diye tekrar bağırdı, alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde ve bir kez daha inzivaya çekildiklerinin farkına vardı.

"Elbette," diye mırıldandı aceleyle ve odadan aceleyle çıktı. Livvie koridordan ve dolambaçlı merdivenlerden aşağı koşarak indi, karanlıkta yolunu bulmaya çalışıyordu, evin içini boyamadan önce evin tüm ince ayrıntılarını ezberlediği için adımlarından emindi.

Kalbi göğsünün içinde karmakarışık atıyordu. Kontun yatağına sümüklü böcek koyacak kadar çocukça davranmıştı ve o da özür dilemişti.

Birkaç dakika boyunca hiçbir düşmanlık yoktu...ve...ve...olmuştu

Harika.

Beşinci Bölüm

Tobias, arazisinin bitişiğindeki uçurumun kenarına doğru koşarken, üç büyük tazi da onun yanında yuvarlanıyordu. Tepeye doğru hızla tırmanıyorlardı ve Tobias bu canlandırıcı koşunun tadını çıkararak gülüyordu. Zirveye ulaştıklarında yavaşlayarak yürümeye başladı, birkaç dal ve sopa alıp fırlattı. Köpekleri onun maskaralıklarını görmezden geldi ve onun yerine yan tarafına zıplayarak onu oynamaya çağırdı. Dizlerinin üzerine çökerek iri hayvanlarla oynadı, yüzüne salyalarını akıttıkça güldü, hatta biri köprücük kemiğini ısırarak kadar ileri gitti.

"Her zaman asi olan sendin, değil mi Hera?" diye mırıldandı, onu ensesinden kavradı ve onunla birlikte yuvarlandı. Yakında Londra'ya dönmek zorunda olmasından nefret ediyordu. Grangeville Park'ta hissettiği huzur ve dinginliği başka hiçbir yerde bulamamıştı. Ama çözmesi gereken sorunlar, yapması gereken toplantılar, kendi düşünce tarzına ikna etmesi gereken ya da daha nazik ikna yöntemleri başarısız olursa şantaj yapması gereken nüfuzlu lordlar vardı. Şehirdeki yoksulluğu hafifletmek için yapması gereken çok şey vardı.

Kasabaya gitmek için acele etmesini gerektiren başka bir neden daha vardı.

Leydi Olivia Sherwood.

Onu düşünmek bile içinde sıcak, acil bir arzu uyandırdı ve bu durum sinirlerine dokundu. Köpeklerinin onlarla oynamaya devam etmesi için çıkardığı ulumaları duymazdan gelerek ayağa kalktı ve topraklarının tepelerine ve vadisine bakan yokuşun kenarına doğru yürüdü. Orada durdu,

Rüzgâr sırtına vuruyor, bu sabah pantolon ve çizmeleriyle birlikte giydiği sade beyaz gömleğini çekiştiriyordu.

Başını gökyüzüne doğru eğdi, temiz havayı içine çekerek can sıkıcı kadını düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Sonra bunu hissetti. Gözler onun üzerindeydi, delici ve niyetliydi. Kıpırdamadan durdu, izlendiği hissini özümsemi ve içgüdüsel olarak böylesine cesur bir bakışın Leydi Olivia'ya ait olduğunu biliyordu. Tobias etrafına bakmadan onun kendisini incelediğini anlayabiliyordu... hevesle. Bakışları teninin üzerinde ipeksi bir okşayış gibi geziniyor ve öpüyordu. Tobias'ın dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. Onun da aynı şekilde kendisine ilgi duyduğunu bilmek açıklanamayacak kadar çekiciydi. *Neden?*

Başını sola çevirdi ve onu en sevdiği selvi ağacının altında otururken gördü, açık pembe elbisesi ayak bileklerine kadar dalgalanıyordu. Elinde bir eskiz defteri vardı, yanakları ve çenesi boyayla lekelenmişti ve muhteşem saçları omuzlarının etrafında gevşek dalgalar halinde dalgalanıyordu. Birden ellerinin onun karmakarışık, ipeksi karmaşasına gömülmesini diledi. Bunu fark ettiğinde, onun bakışlarına karşılık vererek gözlerinin açılmasına ve yanaklarının kızarmasına neden oldu. Telaşlandığında onda büyüleyici bir şeyler oluyordu.

Baştan çıkarma duygusu onu amansız bir güçle çekiştiriyordu. Dişlerini ağrıyana kadar sıkarak, onun varlığını kabul etmeden başka tarafa bakması için kendini zorladı. Misafirlerini salonda sessiz sinema oynarken bırakmıştı; Leydi Olivia'nın böyle bir eğlenceden kaçıp kendini taşranın derinliklerine gömeceğini bilmeliydi. Annesi sürekli olarak Leydi Olivia'nın güzel bir fiziğe ve keskin bir zekâyâ sahip olmasına rağmen hızlı ve skandalcı olduğundan şikâyet ederdi. Annesine göre, Leydi Olivia'nın daha uysal olmaması çok yazıktı. Bu değerlendirmeyi içgüdüsel olarak reddetmişti. Bu sabah Leydi Olivia dövüşmüş ve maskesini çıkarana kadar rakibinin bir kadın olduğunu fark etmeyen Lord Muir'i fena halde hırpalamıştı. Nefesler tutulmuş ve öfkeli fısıltılar çoğalmıştı.

endişe verici bir hızla. Yine de Tobias sinirlenmek yerine... onun cesareti karşısında eğlenmiş ve becerisine hayranlık duymuştu, belki de hanımefendinin kendisine bile biraz hayranlık duymuştu.

Bu hiç de hoş olmayan düşünce karşısında öfkeden deliye döndü. Daha geçen hafta çarşaflarının arasına sümüklü böcek yerleştirmeye cüret edecek kadar çirkinleşmişti. O zamandan beri, her lanet olası gece bu fahişeyi altına çekmeyi, bacaklarını ayırıp ıslaklığıyla ziyafet çekmeyi, sonra da sikini derinlere daldırıp saatlerce tekrar tekrar içine sokmayı hayal etmişti.

Malikânedен ve onun baştan çıkarıcı varlığından kaçması gerekiyordu. *Tanrı aşkına*, ondan hoşlanmıyordu bile. Ona duyduğu arzu onu şok edici bir huysuzluğa sürüklemişti. Olivia, onun hoşnutsuzluğunun kokusunu alan pek çok kişi gibi titremek yerine, ona karşılık vermişti. Onun sertliğini takdir etmesi alışılmadık bir durumdu. Gerçi bunun nedeni Leydi Willa'nın ayak altında olması da olabilirdi, çünkü genç kadın onun söylediği her şeye katılıyor gibiydi. Zaman zaman bakışlarında görebildiği keskin, sinsi zekâsına rağmen sanki kendine ait orijinal düşünceleri yok gibiydi.

Şimdi Olivia'ya doğru yürüyüp yanına oturmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce oradan ayrılmalıydı. Sonra dudaklarını dişlerinin arasına aldı, dilinin ağzını açması için onu kızdırmasına izin verdi. Hayatında gördüğü en ilgi çekici ağza sahipti ve daha önce hiçbir kadını Olivia'yı öptüğü kadar çok öpmek istememişti. Nefesinin altında yumuşak bir hırıltıyla ve köpeklerine verdiği keskin bir emirle döndü ve çaresizlik içinde ana eve geri çekildi.

Bu gece yola çıkacaktı. Gecikecek bir an bile yoktu. Delirmeden önce gitmeliydi.

...

Tobias yenilgiyi kabul etme zamanının geldiğini anlamıştı. Leydi Arabella'nın davetkâr bakışlarının hiçbir cazibesi yoktu. Düşünceleri kilometrelerce uzaktaydı. Leydi Arabella'nın

Son birkaç saattir onu üst kattaki yatağına çekmeye çalışıyordu ama nafile. Neredeyse iki yıldır sevgiliydiler ve ona duyduğu arzu bir süredir azalıyordu.

Leydi Olivia ile ilk tanıştığımdan beri....it azalıyordu.

Grangeville Park'tan atına atlamış ve doğruca Arabella'ya gitmişti... ve bu kadar uzakta bile, sinir bozucu kadın onun zevklerine düşkünlüğünü engelliyordu. Sahibiyle geçireceği bir gecenin, hoyden için duyduğu bu amansız acıyı dindireceğine gerçekten inanmıştı. Ne yazık ki yanılmıştı. Arabella'yı öpmeyi bile becerememişti.

Son konyağını da yuttu ve bardağı salondaki orta sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. "Ben gidiyorum."

Sevgilisi dudak büktü, hesapçı gözleri onun hareketlerini takip etti. "Başka birini mi buldun?" diye sordu şezlongdaki uzanmış pozisyonundan.

"Hayır."

"Biraz huzursuz görünüyorsun, Tobias." Arabella kıpırdandı ve kendini minderlerin üzerine atarak kışkırtıcı bir poz verdi; ipek sabahlığı göğüslerini en iyi şekilde sergileyecek şekilde alçaktan kesilmişti.

Kadın onu kandırmak istiyordu ama adam hiçbir şey hissetmiyordu. Leydi Olivia'nın onu bu kadar etkilemesi ve bu kadar gergin olması endişe vericiydi. "Derbyshire'a dönmek niyetindeyim."

Arabella kaskatı kesildi. "Bu kadar erken mi, sevgilim? Şehre daha yeni geldin." "Görev çağırıyor," dedi, yardım almadan ince ceketini silkerek.

Kısa bir an için yüzünde öfke parladı ama sonra bunu sahte bir çekiciliğin altına gömdü. "Gittiğinde seni çok özleyorum." Boğazını nazıkçe temizledi. "Yakın arkadaşım Leydi Bartley, annenizin çok özel ve çok rağbet gören ev partisine davet aldı."

Ona şöyle bir baktı. "Ve?"

Yüzü kızardı. "Ben... Ben bir davetiye istiyorum, eğer

çok naziksin."

"Hayır," dedi açıkça. Annesi onu çoktan köşeye sıkıştırmış ve merhum Vikont Trotman'ın dul eşiyle sevgili oldukları söylentisinin doğru olup olmadığını sormuştu. Tobias, dedikodu tacirlerinin annesiyle özel hayatını tartışmayı bu kadar kolay düşünmelerinden iğrenmişti. Elbette annesi onu Arabella'nın yatağından uzak durması konusunda uyarmıştı, çünkü tüm Londra Arabella'nın kendi savurgan yaşam tarzını desteklemek için üçüncü kocasını aradığını biliyordu. Tobias başını iki yana sallayarak konuyu değiştirmiş, bu da annesini çok kızdırmıştı. Bunun üzerine annesi sinir krizlerinden birini geçirmeye kalkışmış, hatta birkaç damla gözyaşı dökmüştü ama Tobias buna soğukkanlılıkla karşı koymuştu. Sonra da öğleden sonranın geri kalanında odasına çekilmişti. Olağandışı bir şey değildi; bu tür acınası manipölasyon girişimlerine aşinaydı. Ancak Tobias toplumun görüş ve beklentilerinin onun için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı, bu yüzden annesi, kız kardeşi ve entrikacı Leydi Willa evdeyken metresini malikânesine davet etmeyecekti.

"Neden, sevgilim?" diye sordu .

Tobias kesin bir tavırla, "Bu konuşmayı geçen hafta yaptığımıza eminim ve bir yapmayacağız," dedi. Arabella iyi bir şakacıydı ve siyaset konuşmalarından, herhangi bir erkekle sohbet ederken olduğu kadar keyif alıyordu. Arabella bilgili, esprili ve güzeldi ama Tobias onun kendisini manipüle etmesine izin vermezdi.

"Neden olmasın?" Kızgınlık ses tonunu doldurdu. "Annene mektup yazıp kendimi en yakın arkadaşın olarak tanıtacağım ve-"

İçini buz gibi bir hoşnutsuzluk kapladı ve damarlarında kabaran duyguları bastırmak için hiçbir şey yapmadı. Arabella'nın gözleriyle karşılaştı ve kız duraksadı. Arabella birdenbire şezlongun kol dayanağına alışılmadık bir ilgi duydu ve Tobias içini çekti. Herhangi bir kadının kendisinden çekinmesi fikri hiç hoşuna gitmiyordu. "Benden çekinmene gerek yok, Arabella."

Başını kaldırıp baktı. "Öfken... çok endişe verici, Tobias."

"Ben kızgın değilim."

Dudaklarında kibar bir gülümseme belirmeden önce yüz hatlarında şüphecilik belirdi. Kadının tepkisi onu kızdırmıştı. Kontluğu devraldığı andan itibaren her nefesini Blade adının onurunu geri kazanmaya çalışarak geçirmişti. Toplum onun atalarının izinden gitmesini sabırsızlıkla beklemişti. Yakında fahişelik yapmaya, kumar oynamaya ve aldatılmış kocalarla karıları için kavga etmeye ne zaman başlayacağı konusunda aralarında bahse girmişlerdi. Ondandır çok sayıda metres tutmasını ve genel olarak sefahat düşkünü olmasını bekliyorlardı. Yirmi yaşında hangi genç adam, bu kadar genç yaşta ve ailesinin itibarıyla mirasa konduğunda farklı davranırdı ki? Tobias öyle yapmıştı. Hayatı boyunca bu tür aşağılamalara maruz kalmıştı ve soyuna, gelecekteki oğullarının ve kızlarının miras almaktan ve bir parçası olmaktan gurur duyacakları başka bir itibar kazandırmak için acımasızca çalışmıştı.

Bunu, on sekizinci yaşından itibaren oluşturduğu kendi katı davranış kurallarına sıkı sıkıya bağlı kalarak başarmıştı. Asla sarhoş olmamıştı ve olmayacaktı, bir kadın için başka bir erkekle düello yapmayacak ya da kavga etmeyecekti, öfkesinin ya da tutkularının pervasızlığa dönüşmesine *asla* izin vermeyecekti. Arabella'nın gösterdiği tedirginliği haklı çıkaracak hiçbir şey yapmamıştı. Ona doğru yürüdü ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Şehre bir sonraki gelişimde görüşürüz."

"Peki bu ne zaman olacak, Tobias? Parlamento açıldığından beri seni neredeyse hiç görmedim ve sosyal ortamlardan uzak duruyorsun. Yılın geri kalanında seni göremeyeceğimden eminim."

"Belki," dedi kayıtsızca, pardösüsünü ve içinde gizli bir folyo bulunan bastonunu aldı. Tobias'ın bu akşam yapmayı planladığı gibi, arkadaşı Westfall Markisi'ni ne zaman ziyaret etse, yanında bir silahla yürürdü. Marki şehrin daha sefil ve tehlikeli bölgelerini tercih ediyordu ve ahlaksız ve kötülerin arasında daha rahat görünüyordu.

Arabella'ya birkaç dakika daha güvence verdikten sonra

Çok geçmeden Tobias şehir evinden ayrıldı. Bekleyen arabasına atladı ve tavana vurdu. Şoförü bir sonraki varış noktasını biliyordu ve hızla hareket ettiler. Westfall'la birlikte Londra'nın kenar mahallelerinde yaşayan yoksul ve talihsiz insanlara yardım etmeyi amaçlayan çeşitli girişimleri finanse ediyordu. Evler, bir okul ve hatta daha az şanslı olanlara uygun fiyatlı bakım sağlamak için bir hastane inşa ediyorlardı. Arazi şehrin kenarında, havanın daha temiz olduğu ama yine de işlerine ulaşabilecekleri kırsal kesime doğru uzanıyordu.

Araba yavaşladı ve sonra durdu. Tobias, et pazarının bulunduğu Smithfield'den sadece birkaç dakika uzaklıktaki kirli, dar ve çok kötü kokan bir sokağa adım attı. Şoförüne şöyle bir baktı. "Şirketim beni eve bırakacak, gidebilirsin." Adamı yankesicilerin ve diğer kötü niyetli unsurların eline bırakmanın bir anlamı yoktu.

"Pekâlâ lordum," dedi şoför ve şapkasını eğdi.

Tobias meyhaneye girmeden önce onun gitmesini bekledi. Çoğunlukla boştu ve bir bakışta Westfall'un uzak köşede bir fincana baktığını gördü. Westfall çevresinden hiç ödün vermemiş ve her zamanki gibi şık giyinmişti. Tobias, titiz arkadaşının bu mekândan bir şeyler tüketmesine hayret etti. Yanına gitti ve markinin karşısındaki sandalyeye oturdu. "White's ya da Brooks'ta buluşabileceğimizin farkında mısınız? Ya da daha iyisi, şehirdeki evinizde?"

Marki uzun, sivri parmaklarıyla bir sineği uzaklaştırırken, "Farkındayım," dedi kibarca.

"O zaman neden *buradayız*?" Tobias homurdandı.

Westfall gülümsedi, yüzünün sol tarafını saran yara izleri bükülüyordu. "Jenny'nin Hanı'na biraz düşkünüm. Buradaki insanlar White' daha güvenilir. Burada hepsinin beni dolandırmak, kaburgalarımın arasına bıçak sokmak, botlarımı, saatimi ve değerli her şeyimi almak istediğini biliyorum. Rahatım çünkü ne bekleyeceğimi biliyorum. Burada ikiyüzlülük yok.

gecekond
u
mahallele
ri."

*Cehenne
m.*

"Yakında nişanlanacağınızı duydum."

"Skandal ve dedikoduya meyilli olmayan bir adama göre çok bilgilisiniz."

Tobias gülümsedi. "Annem dedikodu yapmaktan zevk alır, özellikle de söz konusu kişiler arkadaşlarım olduğunda."

Westfall homurdandı.

"Sosyetik bir bayanla mı evlenmeyi düşünüyorsunuz?" "Belki."

Tobias şaşkına dönmüştü. Westfall toplumu ve ona ait *olanları* hor görüyordu ve bu hoşnutsuzluğunu gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Uyum sağlamayı reddediyordu ve bu yüzden onu dejenere olarak yaftalıyorlardı. Yaptıkları Kasaba'da zevkle anlatılıyordu ve Westfall sadece ahlakı şüpheli hanımlarla ilişki kuruyordu, bu yüzden Tobias onun genç bir sosyete hanımıyla, Leydi Honoria'yla yakınlık kurduğunu duyunca şaşırmıştı. Onun çok heyecanlı olduğunu hatırlıyordu ve genç hanımın en az üç kez bayıldığını bizzat görmüştü. Westfall ne düşünüyordu?

"Beni evlilik fikrinden vazgeçirmek için can attığını görebiliyorum. Ben kararımı verdim, bu yüzden enerjini tartışmalarla harcamanın bir anlamı yok, Blade."

Tobias'ın buna söyleyecek bir şeyi yoktu. "Planlar bunlar mı?" diye sordu çenesini kâğıt rulolarına doğru uzatarak.

"Evet. Bana, bize ihtiyacı olan yüzlerce çocuk var. Birçoğu babalarını savaşta kaybetti. Bazıları yoksul evlerinde ve bebek çiftliklerinde terk edilmiş durumda."

Başını salladı ve ayrıntılı bina planlarına daldı, yatırılması gereken paraları ve her birinin inşa edilmesi için gereken zaman ölçeğini, varlıklı patronlardan daha fazla fon sağlamak için karşılaşabilecekleri zorlukları ve kendi başlarına ne yapmak istediklerini tartıştı. Saatler geçti ve Westfall ile sohbet ettiği süre boyunca Tobias'ın aklının bir köşesinde şu düşünceler vardı

Olivia ile doluydu.

Kadın sümüklü böcekleri arasına yerleştirdikten sonra, gecenin geri kalanını kütüphanede yazarak, damarlarında dolaşan şehveti kelimelerle boşaltmaya çalışarak geçirmişti. Zorlu bir yolculuktan sonra sabah odasına döndüğünde, onu yatağının üzerine eğilmiş, lezzetli poposu havada, sümüklü komplocularını nazikçe toplayıp bir kovaya koyarken bulduğunda şaşırmıştı. Aslında kendi pisliğini temizlemeye yardım etmişti. Bir oda hizmetçisi olduğu için sonsuza dek minnettar kalmıştı, yoksa onun elbisesini yukarı itmek ve nefis şekilli poposunu ısırarak gibi bir şey yapacağından emindi.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. Westfall mimari çizimlerden başını kaldırıp baktı. "Seni neyin eğlendirdiğini paylaşmak ister misin?"

"Bu eğlence değil, beklenti," dedi, kendini şaşırtarak.

Marki kaşlarını kaldırdı ve öncekinden daha küstah bir şekilde kamburunu çıkardı. "Ah... özel bir kadının peşindesiniz. Başka bir Cyprian mı? Söylentilere göre *şimdiki* sevgiliniz yakın arkadaşlarına şikâyetle bulunuyormuş. Huzursuzlanmaya başladığınızdan korkuyormuş."

Tobias dondu kaldı, sonra elini yüzünde gezdirdi. Neden ki? "Yanlış söyledim. Onu istemiyorum... ama yine de ilgimi çekiyor. Kesinlikle karmaşık bir durum, çünkü arzularım doğrultusunda hareket etmeye hiç niyetim yok."

Westfall onu düşündü, sonra bir gülümseme dudaklarını büktü. "Eğer bir fahişeyse, onunla yat, onu iyi tatmin et ve yoluna devam et. Eğer kaliteli bir kadınsa, aynısını yap. Her iki tür kadına da güvenilmez ve içgüdülerin zaten seni uyarıyor. Onlara kulak verin." Alaycı ve bilge tavsiyesini verdikten sonra planları incelemeye ve zarif akıcı bir yazıyla notlar almaya geri döndü.

Tobias sandalyesinde arkasına yaslandı. Leydi Olivia konusunda ne yapacaktı? Onu arzuluyordu. Bu artık kaçınılmaz bir gerçektir. O lanet bir dikkat dağıtıcıydı ve

Karısı olacak bir kadında arzu etmediği her şeye sahip olmasına rağmen, nefes kesici hoyden onu kendine çekmişti.

Onu karısı olarak almak istemediğine göre... *metresi mi?* Tanrı'nın kanı. O bir baronun kızıydı. O bir hanımefendiydi ve adam, bir talip bulup saygın bir yaşam sürmesi mümkünken, soğukkanlılıkla onu ayartmak için planlar yapıyordu. Tobias boş gözlerle uzaklara bakıyor, Leydi Olivia'ya duyduğu şehvetle ilgili çetrefilli sorunu çözmeye çalışıyordu. Yapılacak en iyi şey, Leydi Olivia Sezon için Kasabaya gelene kadar taşradaki malikânesinden uzak durmaktı. Ama yarın annesinin onu komşularına ve ev partisi için davet ettiği birkaç kişiye resmen tanıtacağı balo vardı. Orada olmak istiyordu, sadece dikkatini dağıtmak ve Olivia'nın asi dilini kendi yoluna çevirmesine izin vermek için bile olsa. Sağlayacağı tek şey buydu, bir tampon ve Olivia konuklar tarafından makul ölçüde iyi karşılanır karşılanmaz, evlenene kadar İskoçya'da saklanabilirdi. Belki o zaman Olivia'nın çekici yüzünden ve fazlasıyla baştan çıkarıcı vücudundan kurtulabilirdi.

Keşke böyle bir şeyin mümkün olduğuna inansaydı...

Altıncı Bölüm

Kahkahalar ve sohbetin uğultusu uzak bir vızıltıya dönüştü. Tobias Olivia'nın güzel olduğunu biliyordu ama onun merdivenlerden inişini izlemek ciğerlerindeki havayı boşaltmıştı. Çok zarif, büyüleyici ve aynı zamanda tam bir sahtekârdı. Arius'u çamurlu yollardan geçiren cehennem zebanisine ya da onun gölünde yüzen skandalcı fahişeye hiç benzemiyordu.

Şimdi karşısındaki genç bayan, yüksek belli, beyaz payetli tül bir üstlük ve soluk yeşil saten bir jüpon içinde sakin, zarif ve büyüleyiciydi. Gümüş saten dans terlikleri mum ışığı altında parıltıyordu. Koyu kırmızı bukleleri başının etrafına örülmüş bir taç şeklinde sarılmıştı ve birkaç sanatsal dal omuzlarını okşuyordu. Tobias gözlerinin kadının vücudunun her bir kıvrımında gezinmesine izin verdi ve vücudu kıpırdandığında dişlerini sıktı. Sadece ölü bir adam böylesine ağız sulandırıcı bir şehvete tepki vermezdi.

"Aman Tanrım, dostum," diye fısıldadı solundan bir ses. "Hiç bu kadar güzel bir genç bayan gördün mü?"

Asla. Ama bunu Grayson'a itiraf etmek, küfretmekle eşdeğerdi.

"Kim olduğunu merak ediyorum?" diye sordu kardeşi, onun yanında durmak için hareket ederek. Grayson modayı takip eden bir adamdı ve krem rengi bir pantolon, ona uygun bir yelek ve lacivert bir ceket giymişti.

"Onu birkaç hafta önce gölde görmüştün," dedi Tobias sert bir sesle.

"Şaka yapıyorsun. Leydi Olivia mı? Siz olmasaydınız onu tanıyamazdım.

ona isim verdim."

Tobias'ın bu duyuruya söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Annesinin onu iyi bağlantıları olan birkaç hanımefendiyle tanıştirmasını ve orada bulunan birkaç güçlü kadına sorunsuzca yönlendirmesini sessizce izlediler. Olivia gülümsedi, başını salladı ve elinden gelenin en iyisini yaptı ama Tobias durduğu yerden bile Olivia'nın gülümsemesindeki gerginliği görebiliyordu. Damarlarında baygın bir his dolaşıyordu. Onu izlemek *hoşuna* gitmişti. Gerçekten de sıra dışı.

"Büyüleyici bir yaratık, değil mi?" Grayson bir kadeh şampanyayı yudumlarırken mırıldandı.

"Onu o kadar da takdire şayan bulmuyorum," dedi Tobias buz gibi bir sesle. "O çok..." O da neydi öyle? Çok mu arzuluydu? Çok mu kararlı? Çok mu inatçı? Onun karakterine karşı eskisi kadar isteksiz olmadığını fark edince rahatsız oldu.

Aslında, kitabındaki bir karakteri bu can sıkıcı güzelliğe göre modelliyordu ve dün gece birkaç sayfa yazmıştı. Hırçınlığı ve canlılığıyla, kadınların cesur, gözü ve hatta zaman zaman ölümcül suikastçılar olduğu tehlike ve casusluk dünyasına kolayca uyum sağlayabilirdi. Evet, onun gibi bir kadın kahramanı Wrotham için mükemmel bir metres olurdu. Kahramanının sevgilisine *Lady O.* adını vermişti. Yeni şeytani kötü kadını, Wrotham'ın kurnazlığı için mükemmel bir eşti. Olivia'dan böyle bir ilham aldığını kim tahmin edebilirdi ki?

"Gözlerini ondan ayıramayacağının farkında mısın?" Kardeşinin ses tonunu eğlence renklendirdi.

"Ben sadece onun kabulünü gözlemliyorum."

Grayson'ın kıkırdaması imalidydi ve Tobias kaskatı kesildi.

"Leydi Olivia benim konuğum ve bu gece onun yıllardır verdiği ilk balo. Annem bu geceye katılmamı istedi ve tabii ki hoyden ile dans etmeliyim," dedi alaycı bir şekilde.

"Sen... dans mı ediyorsun?"

Tobias homurdandı.

"Tüm Londra bu haberle çalkalanacak. Blade Kontu ölümlülerle dans etmek için kendini alçaltmaya tenezzül ediyor."

"Dayanılmaz oluyorsun. Üstelik şehir dışındayız... Leydi Olivia ile dans etmemin bu kadar heyecan yaratacağını sanmıyorum."

Ama olabilirdi. Tobias sıkıntıyla dişlerini gıcırdattı. Toplumun dönecliğine katlanacak zamanı yoktu. Onarması gereken mülkleri ve çaresiz kadınlar ve çocuklar için inşa etmesi gereken iyi korunan güvenli bir evi vardı. Gerçekten olmak istediğı son yer burasıydı... sahip olmasına asla izin vermeyeceğı bir kadına bakıyordu. Yaklaşık üç yıldır sosyeteden herhangi bir hanımefendiyle böyle bir zevk almamış olsa da, edilemez bir şekilde arzuladığı ve dans etmesi gereken bir kadın. Sezonun tiyatrosundan ve her sosyeteye yeni katılan kızın aşırı dramatik doğasından bıkmıştı. Gözyaşları, baygınlık nöbetleri, onu evliliğe ikna etmek için yapılan entrikalar.

Malikânesindeki bu kır balosuna katılan sosyete dedikoducuları, onun bu görülmemiş ilgisi karşısında dillerini oynatmaya başlayacaklardı. Derbyshire'da olmalarına rağmen, skandal gazeteleri onun sadece Leydi Olivia ile dans ettiğini yazacak ve ardından spekülasyonlar, her hareketinin durmaksızın izlenmesi ve rapor edilmesi yeniden başlayacaktı.

Tanrı'nın Kanı.

Dilini ve öfkesini yutmak ve her şeyden çok uzak durmak istediğı kadını kollarına almadan önce en az bir genç kadınla daha dans etmek zorunda kalacaktı. O zaman Tobias'ın ondan sonsuza dek uzak kalmasını sağlaması gerekecekti.

...

Neredeyse dört yıldır ilk kez baloya katılıyordu ve Livvie her zaman hayal ettiğı gibi bir köşeye büzülmüş, çok sayıda kesikten kanlar içinde değildi. Blade Kontesi çok popülerdi ve kır partilerine davet ediliyordu.

küçük sezonun açılışından önce düzenlenen balolar çok rağbet gördü. Bu geceki balo tam bir şölen havasındaydı. Baylar ve bayanlar son moda giyinmişlerdi ve balo salonu kahkahalar ve önemsiz sohbetlerle çınlıyordu.

Livvie'nin ağzı gülümsemesini parlak tutmaktan ağrıyordu. Herkes hoşnuttu ama gözlerindeki soruları ve tanıma hissini görebiliyordu. O, babası intihar eden kızdı. Hiçbir dudak lanet olası gerçeği dile getirmiyordu ama neredeyse bir saat geçmesine rağmen hiçbir beyefendinin ona dans etmek için elini uzatmamış olması apaçık ortadaydı. Bu utanç asla unutulmayacaktı.

Kontes, Livvie'ye karışması için bir *kışt* çekerek uzaklaşmış ve Livvie kendini elinde bir kadeh şampanyayla balo salonunun kenarında oyalanırken bulmuştu; keşke yatağına kıvrılmış, *Kraliyetin Hizmetinde*'yi okuyor olsaydı. Wrotham'ın çok gizli sırlar için Fransa Prensesi'ni baştan çıkardığı heyecanlı bir bölümde kitabı bırakmıştı. Livvie daha önce hiç baştan çıkarma okumamıştı ve sayfalar sinirlerini oldukça germişti.

"Wolverton Dükü ve Düşesi!" diye duyurdu kahyanın gür sesi.

Dük, güzel düşesiyle birlikte içeri girdiğinde kalabalıkta bir heyecan dalgası oluştu. Birbirlerine karışıp gülümsediler ve Livvie daha önce hiç bu kadar güzel ve uyumlu bir çift görüp görmediğini merak etti. Dük kendinden geçmiş görünüyordu ve düşesle birlikte adeta parlıyorlardı.

Francie arkasından, "Bu deli dük," fısıldadı.

"Francie!" Olivia tanıdık bir yüz gördüğü için rahatlayarak gülümsedi.

"Neredeydin?"

Arkadaşının yüzü kızarmıştı ve Olivia dudaklarının biraz şişmiş olduğunu fark etti. "Francie?"

Ellerini Livvie'ninkilerin arasından geçirdi. "Gerçek bu. İşte bu

ton onu arıyor, biliyorsunuz."

"Söküyorsun. En yüksek otoriteden aldığım bilgiye göre, iyi öpülmüş dudaklar biraz şişmiş görünür, tıpkı şu anda seninkiler gibi." Tabii ki bahsettiği öpücük otoritesinin bir kitaptaki kurgusal bir karakterden geldiğini kabul etmeyecekti. "Tabii seni bir arı sokmadıysa?"

Francie'nin yanakları pembeleşti. "Burada kesinlikle öpücüklerden bahsetmeyeceğiz," dedi balo salonuna kaçamak bir bakış atarak. "Ancak deli dükü tartışabiliriz, çünkü herkes kesinlikle bunu yapıyor."

"Bana oldukça akli başında görünüyor."

"Ve çok yakışıklı. Evlilik pazarından alındığında birçok genç hanımın duydum."

Pek olası olmayan bir fikirdi ama Livvie dilini tuttu. "Madem bu kadar çekici biriydi, neden ona deli dük deniyordu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi arkadaşı kıkırdayarak.

"Oh, Francie, böyle dedikoduları dinleyerek umutsuzluğa kapılıyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu, dük ve düşesi hakkında çok ilginç bir haberle ilgilenmediğiniz anlamına mı geliyor?"

Livvie kararlı bir ifadeyle, "Hayır, değilim," dedi.

"Uygun olmakta ısrar ettiğin bir şey mi buldum? Sakin ol, kalbim."

Sırıttı. ". Bana anlatabilirsin ama tek kelimesini bile tekrar etmeyeceğim."

"Birkaç ay önce evlendiler çünkü kız onun yatağına tırmanarak onu tuzağa düşürdü!"

Nefesi kesildi. "Skandal... ve harika!" Francie kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Gerçekten de öyle," dedi.

Livvie çifti izliyor, düşesin cesaretine hayranlık duyuyordu. Tobias yaklaştı ve Dük'e kısa bir süre için sırtarak başını sallamasından arkadaş oldukları anlaşılıyordu. "Çok güzel bir kız... ve

Dük ona dokunursa, onun kendisinden ödün vermesini pek umursayacağını sanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır, anlatılanlara bakılırsa, adam kadına, kadın da adama aşık olmuş. Annem iyi bir eşleşme olduğunu söylüyor."

İyi bir eşleşme. Annesi ve üvey babası tam da bunu yapmasını bekliyordu ama Livvie, onur konuğu olarak takdim edilmesine rağmen kimsenin onu dansa kaldırmadığının acı bir şekilde farkındaydı. Babasının zayıflıklarının ve servetsizliğinin lekesiyle hiçbir beyefendinin onu gerçekten istemeyeceğini anlamak annesini yıkacaktı.

"Oh! Tobias dans ediyor," dedi Francie, Livvie'yi düşüncelerinden uyandırarak.

Tam böyle bir şeyin neden olağandışı olduğunu sorgulayacaktı ki, kaç kişinin ona ve partnerine bakıp fısıldaştığını fark etti. Genç kadın adeta parlıyordu ve Livvie yüz hatlarındaki kendini beğenmişlikten hangi kadının annesi olduğunu seçebiliyordu. "Ortağı kim?"

"Bu Leydi Phoebe, Westfall Markisi'nin kız kardeşi." Livvie kaşlarını çatı. "Onu tanımıyorum."

"Umarım öyle değildir! O gözden düşmüş bir lord" -Francie yaklaştı
-"Babası Salop Dükünü üzme için piçini alenen sahiplendi."

Livvie'nin nefesi kesildi. "Francie! Bu tekrarlanması korkunç bir şey ve sen bunun nasıl farkına vardın?"

İç çekti. "Annem azılı bir dedikoducudur. Biz etrafta dolaşırken o ve arkadaşları çok konuşurlar."

Livvie başını salladı, gözlerini Tobias ve Leydi Phoebe'den ayıramıyordu. "Birlikte çok çekici ve güzeller." Ve o bir dükün kızıydı, iyi bağlantıları vardı ve lekesizdi. Lord Blade'in eş olarak kabul edeceği türden bir genç kız olduğuna şüphe yoktu.

"Kesinlikle öyle, ama nasıl parladığını ve kıkırdadığını görüyor musun? Eğer

ona karşı herhangi bir ilgisi varsa, bunu çoktan kaybetmiştir."

Livvie bu dűřűncenin onu neden rahatlattıęını daha sonra analiz edecekti. "mi?"

"Evet, aęabeyim duyguların herkesin gűzű űnűnde sergilenmesinden hořlanmaz. Zaten bu yűzden bir niřanı bozuldu."

Livvie'nin kalbi sarsıldı. "Tobias nişanlı mıydı?"

"Evet, Leydi Sophie'ye, řimdi Vikontes Wimple. Sűylentiye gűre, ona haber vermeden bir gezintiyi kaçırmıř. Acil bir durum için çaęrılmıř ve bir not gűndermek için zaman bulamamıř," diye fısıldadı.

Livvie kařlarını çattı, dedikodu yapmak istemiyordu ama soęuk ve ilgi çekici kont hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. "Peki ya sonra?" Kendi fısıltısı karřısında yűzűnű buruřturdu.

"Leydi Sophie űfke nűbeti geçirdi. řűphesiz niřanı bozacaęını hiç dűřűnmemiřti. O yıl sezonun skandalıydı."

Livvie inanamayarak başını salladı. "*Kızgın* olduğu için itibarını mı mahvetti?"

Francie duraksadı. "Annem tekrar dűřűnmesini istedięinde, Tobias birkaç űmre yetecek kadar űfke nűbeti ve histeri geçirdięini ve Leydi Sophie'yi tekrar dűřűnmeye ikna edilemeyeceęini sűyledi. Aęabeyim genç bir bayanda alakgűnűllűlűęe, zarafete ve saęduyuya deęer verir. Onun sűzleri."

Livvie Tobias'ı biraz daha iyi anladı ve kalbinde filizlenen acıyla irkildi. Bu adamı kendisi için istediğinden değildi, ama sonunda onun neden kendisinden hoşlanmadığını anlamıştı.

"İşte orada," diye fısıldadı Francie. "Annemin ailesine bir davetiye gűndermesi sapıka bir davranıştı."

Livvie, Francie'nin gűsterdięi yűne bakınca çok gűzel bir genç kadının dikkatle Tobias'a baktıęını gűrdű. Yanında duran bir adam gevezelik ediyor, ona hayranlık dolu gűzlerle bakıyordu ama genç kızın gűzleri Kont'tan ayrılmıyordu.

O sırada genç bir adam geldi, yüzüne bir gülümseme yerleşmiş, gözleri Francie'nin güzelliğine takılmıştı. Selam verdi. "Leydi Francie."

Livvie hızlı bir tanışma faslından sonra reverans yaptı. Beyefendinin bir vikontluğun varisi olan genç Lord Andrew olduğu ortaya çıktı.

"Bir sonraki set için sizi partner olarak alabilir miyim, Leydi Francie?" diye sordu tüm sevecenliğiyle.

Hızlı bir gülümsemeyle kabul etti ve adam kızardı, eğildi ve sonra koşarak uzaklaştı.

"Oh, Livvie, kimse seni dansa kaldırmadı."

Yüreğindeki sızıyı duymazdan geldi. "Bunu hiç düşünme, çünkü ." "Lord Andrew'a senden istemesi için yalvaracağım-"

"Francie, seni asla affetmem! Onun ya da senin merhametine ihtiyacım yok."

"Yazık değil. Buradaki genç hanımların çoğundan daha güzelsiniz ve o da annenizin ilgisini çekmenizi isteyeceği türden bir erkek. Aile bağlantıları hatırı sayılır düzeyde."

"Hayır."

"Haydi Livvie, senin de hoşuna gidecek biri olmalı. Buraya bir koca bulmak için geldiğini unutma."

Hain gözleri Blade Kontu'nu aradı. Sadece ona bakmak bile vücudunu inanılmaz derecede canlı hissettiriyordu, her his daha keskin... daha keskin. Bu sefil adama ilgi duyduğuna göre kesinlikle hasta olmalıydı.

"Gördüğüm ilginin kendi çabalarımдан kaynaklanmasını istiyorum Francie ve eğer bu tür yollardan geçmekte ısrar edersen, dudaklarının iyice ırzına geçilmiş gibi görünmesine neden olan daha önce nerede olduğuna dair sorular soracağım."

Francie dondu kaldı, parmakları dudaklarına gitti. "Tek kelime bile etmemelisin Livvie. Ama bu çok muhteşem bir şey... Bana evlenme teklif etti ve ben de umutsuzca aşık oldum."

"Siz nişanlı mısınız? Kiminle ? Oh, bu harika . Bir olacak mı?"

duyuru bu gece mi yapılacak?"

Livvie'nin kolunu kuvvetle kavradı. "Tek kelime etmemelisin, bu bir sır. Henüz sana onun adını söyleyemem ama yakında söyleyeceğim, sana söz veriyorum."

Livvie onu saksıdaki palmiyeye doğru çekerek ezilmesinden uzaklaştırdı. "Bu neden bir sır?"

Arkadaşının gözleri mutlulukla parlıyordu. "Tobias onaylamıyor olabilir... ama ben aşığım Livvie. Son derece saygı ve sevgi duyduğum bir adamla evlenme şansına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim."

Sevgiler.

Kalbi şiddetli bir özlemle sıkıştı ve farkına vardığı şey onu sarstı. Sanki kendi iradeleri varmış gibi, gözleri Lord Blade'in dans eden güçlü gövdesini aradı. Midesi düğümlendi ve ona saldıran zayıf duygular karşısında nefesi kesildi. Livvie'nin nefes alış veriş, Londra'nın en soğuk kontundan oldukça etkilendiğinin farkına varmasıyla düzensizden düzensizliğe dönüştü.

Yedinci Bölüm

Tobias kıkırdayan Leydi Phoebe'yi serbest bıraktı. Nefesini toparlamasına fırsat vermeden annesi parıldayarak üzerlerine indi.

Salop Düşesi yüksek sesle, "Lordum, bu kadar uzun süre dans etmedikten sonra ne kadar iyi bir formdaydınız," dedi. "Elbette, siz ve kızım birlikte harika görünüyordunuz. Çok zarif ve cazibe doluydunuz."

Genç kadın tiz bir kıkırdama sesi çıkardı ve gözlerini ona öyle hızlı kırıştırdı ki, bir an için gözlerine batan bir nesneyi çıkarmaya mı çalıştığını merak etti. "Benim için bir zevkti, Leydi Phoebe," diye mırıldanarak kaldırdığı elinin üzerinde eğildi. Düşesin bakışlarında kurnazlık parıldarken, Leydi Phoebe'nin gözleri zevkle açıldı.

Tekrar eğildi. "İzninizle hanımlar, görev çağırıyor."

"Elbette."

İsteksizce yer değiştirdiler ve o da kız kardeşi ile Olivia'ya doğru ilerledi. Balonun gayri resmi ev sahibi olarak onu ilk dansına götürmenin kendi görevi olduğu konusunda kendini rahatlatmaya çalıştı. Ama gerçekte, can sıkıcı güzelliğe daha yakın olmak istiyordu ve onu sezonun geri kalanında yanına akın olan talipler sürüsüne bırakmadan önce onunla bir kez bile dans etme ihtiyacı duyuyordu. Birçok kişi onu kuşkuyla izliyor, şüphesiz babasının kim olduğunu hatırlıyor ve çeyizinin olmayışı hakkında yorum yapıyordu. Annesi ve kız kardeşine göre, eğer Olivia ile dans ederken görülürse, iyi bir talip bulma şansı büyük ölçüde azalacaktı.

iyileştirmek.

Kız kardeşine yaklařtıķķa, kız kardeşinin sesi ona doğru süzüldü.

"Oh, Livvie, onu çok seviyorum. Tobias'a söylemekten çok korkuyorum. Ya onaylamazsa?"

Kız kardeşim aşık mı? Kime? Adresini veren herhangi bir beyefendiye dikkat etmemişti. Annesi onu mutlaka bilgilendirirdi. Bu onun ilk sezonuydu ve henüz Kraliķe Charlotte'a takdim edilmemişti, hatta Almacks'a katılıp ton balosuna bile çıkmamıştı.

"Aşık mısın Francie? Seni bu tür duygular hakkında ne diye uyarmıştım?"

Nefes nefese kaldı ve dönmeye başladı, eli göğsünde çırpınıyordu. "Tobias!"

Ama izlediği Olivia'ydı. Yüzünü boş bir maskeye dönüştürmeden önce bir saniyeliğine yüz hatlarını zevk aydınlattı. Onu gördüğüne sevinmemiş miydi acaba?

"Lord Blade," diye soğukkanlılıkla selamladı. "Aşka inanmamanıza neden şaşırmadım?"

"Aşk, sadece gözü peklere ilham veren saçma bir kavramdır."

Francie üzęün görünüyordu ve Olivia gözlerini kıstı. "Peki sen neye inanıyorsun?"

"Güç, somutluk ve mantıksal muhakeme."

"Ah, seni zavallı adam," diye biraz dramatik bir şekilde soludu, gözleri köşeden kırışıyordu. "Dans ederken bu kadar tahta olmana şaşmamalı."

Kaşlarını kaldırdı. "Ahşap mı?"

Küçük bir küçümseme kokusu verdi. "Evet, sizi daha önce Leydi Phoebe ile birlikte izledim ve çok... çok... mülayim ve sönüktünüz. Vals boyunca onun hareketlerine hükmetmenize rağmen, buz gibi bir kısıtlama yaydınız ve böylesine heyecan verici ve kışkırtıcı bir dansın getirdiği coşku ve tutkunun hiçbirini yansıtmadınız."

Kız kardeşi alķak sesle inledi. "İkinizin de başlamak üzere olduğunuzu görebiliyorum ve sinirlerim bu gece bununla başa çıkacak iradeye sahip değil. Sanırım yaşlı

evli çiftler daha az tartışır."

"Yüce Tanrım, Francie, bu düşünceyi aklından çıkar. İkinci kez böyle bir şey söylüyorsun ve seni temin ederim ki bu çok kötü bir üslup" dedi Tobias.

"Ben içecek bir şeyler almaya gidiyorum," dedi kız kardeşi ve fırlayarak uzaklaştı.

Tobias, Olivia'nın küstah ifadesi karşısında gülümsemesini bastırdı. Ona doğru yaklaştı. "Demek daha önce beni izliyordun."

"Leydi Phoebe'yi gözlemliyordum," dedi Olivia soğuk bir sesle. "Şimdi de öyle mi?"

Gözlerinde bir uyarı parladı ve adam onun sert bir ceza vermekte tereddüt etmeyeceğini biliyordu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çok güzel görünüyorsun, annen ve baban dönüşümünle gurur duyardı."

Gözlerini kırptırdı ve sonra biraz daha kırptırdı. Dudaklarından sert bir yanıtın dökülmesini bekledi, ona iltifat etmesinin mucizevi doğasına dair bir şeyler. Ama o sadece bir kez daha göz kırptı. Gerçekten de ona karşı bu kadar sert miydi ki basit bir iltifat onu suskun bırakacaktı?

"Yaban arısı dilinizi gerçekten suskunlaştırdım mı, Leydi Olivia?"

Dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Az önce iltifatınızı boşa çıkarmamışsınız gibi davranacağım ve nezaketle teşekkürlerimi sunacağım lordum."

Tobias bakışlarını kadının ağzından çekti. *Yüce Tanrım*. Dudakları geniş ve dolgundu, şehvetli bir şekilde şekillendirilmişti, sanki sefahat için yaratılmışlardı. İyice öpülmek için yalvarıyorlardı.

Onun koluna hafifçe dokundu. "Beni dansa kaldır."

Kadının hafifçe okşaması kalbinin kaburgalarına çarpmasına neden oldu ve verdiği tepkinin beklenmedikliği karşısında kükremek istedi. "Bunu mahvetmek zorundaydın," dedi sertçe, onun yakınlığından etkilenmemiş görünmeye çalışarak.

Yeşil gözlerinde yoğun bir merakla ona baktı. "Ben hiçbir şey yapmadım

Böyle bir şey."

"İyi giyimli ve çekingen bir güzelliğe sahiptiniz ve beni dansa kaldırarak bunu mahvetmek zorunda kaldınız. Hanımlar beyleri dansa kaldırmaz. Unutmasanız iyi olur, yoksa yakında adınız bütün dedikoducuların *diline* düşecek."

Burnu kırıştı. "Kesinlikle öyle bir şey yapmadım. *Sana* beni dansa kaldırmanı söyledim. Çok farklı," diye mırıldandı ama yanaklarında bir kızarıklık belirmişti ve eğer Lord yanılmıyorsa, gözlerindeki pişmanlık olabilirdi. "Özür dilerim lordum. Daha iyi biliyordum, anneniz buraya gelmeden önce bana çok sert bir ders vermişti ve görünüşe göre onun derslerinden en önemlilerinden birini unutmuşum."

"Hangisiydi?"

"Hiç cesur olmamalıyım, resim yaptığımdan, yüzdüğümünden ve çit yaptığımdan da bahsetmemeliyim. Sanırım ilgi alanlarımdan hiç bahsetmemeliyim."

Tobias şaşkındı. "O zaman ne hakkında konuşacaksınız?"

Sanki dersleri hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Birlikte olduğum beyefendi ne hakkında konuşmak isterse."

Geçmişte sohbet ettiği tecrübeli kadınlardan genç sosyete kızlarına kadar sayısız kadını hatırlayarak donup kaldı. Her zaman yavan görünürlerdi, orijinal düşünceleri yoktu, sadece kıkırdayarak ve kirpiklerini kırptırarak onun söylediği her şeyi dinlerlerdi. Pek çok genç kız tüyler ürpertici davranışlar sergileyerek onu etkilemeye çalışmıştı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bunun genç hanımların kendilerini daha çekici kılmak için kullandıkları bir taktik olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet." Hafifçe güldü. "Saçma sapan konuşma sanatını mükemmelleştirmeli ve fazla zeki olarak görülmediğimden emin olmalıyım. Sevdiğim şeyler hakkında asla gevezelik etmemeliyim." Dudakları o tanıdık alaycı gülümsemeyle yukarı kalktı. "Merak ediyorum, benimle ilgilenmeyen bir taliple ne yapacağım?"

"Ondan kaç yoksa hayatın acı verici bir şekilde sıkıcı olur."

Ayıldı ve ona sinir bozucu bir yoğunlukla bakmaya başladı. "Teşekkür ederim. Bunu söylemeni hiç beklemiyordum."

"O zaman fark ettiğimden *çekilmez* bir *soytarı* olmuşum."

Gözleri irileşti ve sonra güldü, kalp atışlarının hızlanmasına neden olan dolgun, zengin bir ses. "Asi dilimi hiç affedecek misiniz lordum? Size böyle hakaretler yağdırmak benim için haddimi aşmaktı."

"Affedildim."

Buruşuk dudakları tatlı bir gülümsemeyle gerildi. "Ne kadar da cömertçe."

Ağzı yasaklanmalı. *Lanet olsun*. Böylesine baştan çıkarıcı dudaklara sahip olmaya ve onu bu kadar zahmetsizce cezbetmeye ne hakkı vardı?

"Lordum?"

Tobias kaşlarını çattı. "Evet?"

"Ben... ben bir soru sormuştum."

Konuşmayı takip etmekte zorlanıyordu. Konsantrasyonu kadının ağzına odaklanmıştı. "Bir soru mu?"

"İyi misin, Tobias?"

İçinden zevk fışkırdı. Adının dilinde çıkardığı ses hoşuna gitmişti. Kendisinden böylesine samimi bir yakınlıkla bahsederken yaptığı hatadan bahsetmeyecekti. "Bir sonraki dansla beni onurlandıracak mısınız Leydi Olivia?"

Parlak gülümsemesiyle ona iltifat etti. "Evet, teşekkür ederim lordum."

Başka bir vals tınıları başladı; adam onu dans pistine götürdü ve coşkulu dansın içine çekti. Kız enerjiyle ve hareketlerinde bir parça pervasızlıkla hareket ediyordu. Aklına yatak oyununa getireceği enerji ve tutkuyu getirdi.

Yüce Tanrım. Bu istenmeyen düşünce karşısında neredeyse tökezliyordu.

Konuşmak için kendine pek güvenmeyen Tobias, onu yerde dolaştırırken sohbet etmek için hiçbir çaba sarf etmedi. Onu döndürürken, Westfall'un kız kardeşiyle olduğu gibi kendini odun gibi ya da ilgisiz hissetmiyordu. Olivia onun kollarında sallanıyordu,

Duygusal ama bir o kadar da masum hareketleriyle çok çekici bir kombinasyondur. "Peki lordum, ilgi alanlarınız nelerdir? Bir süredir Grangeville Park'tayım.

Neredeyse sekiz hafta oldu ve sanırım senin hakkında bildiğim tek şey yüzmeyi ve ata binmeyi sevdiğin. Her sabah yedide balıkları rahatsız ediyorsun... Odamdan gölü net bir şekilde görebiliyorum," diye itiraf etti yarı alaycı bir gülümsemeyle.

Göz kırpma sırası Tobias'taydı. Ne zaman genç bir bayan ona ilgi alanlarını sormuş ve bu kadar samimi görünmüştü? Zihnini büyük bir hevesle geçmişine gönderdi ve cevabın asla olduğunu görünce şaşkına döndü. Ve sabah yüzerken onu izledi. Bu bilginin kalbi üzerinde rahatsız edici bir etkisi oldu. Kalbi hiç de hoş olmayan ve sinir bozucu bir şekilde hızla çarpmaya başladı. "Konuşmak zorunda mıyız, Leydi Olivia?"

Kızardı. "Neden evet, dans ederken kibarca konuşulması kibarca ve beklenen bir şeydir."

Dudakları seğirdi. "Anlıyorum."

"laf atmıyor olmamız da harika bir şey, değil mi?" diye sordu çekingen bir tavırla.

Öyleydi. Yine de Tobias böyle bir düşünceyi kabul etmenin ihtiyatlı bir davranış olacağını düşünmüyordu. Eğer birbirlerinden hoşlanıyorlarsa, bu başka şeylere yol açmayabilir miydi? Çünkü şu anda bile, ona bakarken gözlerinde parlayan ilgi masum değildi ve onu soyunmuş önünde çıplak görmek için içinde ilkel bir arzu uyandırıyor. "Oldukça ferahlatıcı."

Ona onaylayarak gülümsedi, sonra da cüretkâr kadın göz kırptı. *Göz kırptı.* Gülümsemesini bastırdı, çünkü kızın inanmasını istediği son şey onun cüretkâr davranışını onayladığıydı. Valsin geri kalanında sessizlik içinde döndüler ve adam bunun için minnettardı. Dans sona erdi ve adam eğildi. "Teşekkür ederim leydim. Lütfen balonun geri kalanının tadını çıkarın."

Gülümsemeye çalışmadan önce yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi. "Ben de size teşekkür ederim Lord Blade." Reveransı zarıftı ve ne yazık ki ona

dekoltesine bir göz attı. Göğsünün ve köprücük kemiklerinin üzerinde uzanan ince etin yumuşak genişliği öpülmek için yalvarıyordu. Tobias'ın oraya bastırıldığını, kokusunu içine çektiğini ve onu zevkle tanıştırdığını hayal ettiği dudakların kendi dudakları olduğunu bilmek huzursuz ediciydi.

Sıkı bir gülümsemeyle -ve ön pantolonunu sıkarak- uzaklaştı. Arkasını döndüğünde, tanıdığı tek bir kadına ait olan, neredeyse beyaza çalan sarı saçları gördü. Metresi. Tobias dondu kaldı, kadının boynunun ve omuzlarının zarif hatlarını taradı. Leydi Arabella'ya ulaşma niyetiyle kalabalığın arasından ilerledi.

Kadın döndü ve gözleri balo salonunun diğer ucunda buluştu.

Tanrı'nın kanı.

"Lord Blade, Lord Westfall ve eşimle birlikte üzerinde çalıştığınız konut projesi hakkında sizinle konuşmak için bir fırsat arıyordum. Projenin gelişim sürecini ve bu fikre neyin yol açtığını öğrenmek istiyorum," diye mırıldandı Wolverton Düşesi.

Sabırsızlık Tobias'ın içini kemirdi ve bu gereksiz duyguyu anında bastırdı. "Katkıda bulunmakla ilgileniyor musunuz?"

"Öyleyim. Westfall'la birlikte Londra'nın yoksul ve acı çeken çocuklarını desteklemeye bu kadar hevesli olmanızın harika olduğunu düşünüyorum. Marki'nin de bu konuya ilgi duyduğunu anlıyorum ama sizin motivasyonunuz nedir?"

Düşes, Westfall'un kısa süre önce kurtardığı piç kızını bu kadar cesurca ima etmeye cüret ediyordu. Tobias'ın dikkatini metresinin peşine düşme ve bir açıklama talep etme niyetinden tamamen uzaklaştırdı.

"Terasta bir gezintiye çıkalım ve hayır işlerinizi konuşalım mı Lord Blade? Eminim Wolverton da bize katılacaktır," dedi düşes gülümseyerek.

"En iyisi biz kütüphaneye çekilelim."

Başıyla onayladı ve balo salonundan ayrıldılar. Tobias düke işaret etti ve o da onlara doğru ilerledi. Yarım saat sonra,

Tobias, Wolverton Düşesi'nin ek himayesini sağlamıştı ve Düşes ona, bağış toplamak için diğer *ton* üyelerinden daha fazla destek getireceğine dair güvence vermişti. Westfall onun yetimler için bir okul inşa etmekle ilgilendiğini memnun olacaktı ve onların saygın pozisyonlar elde etmelerini ve ilerlemelerini sağlayacak özel bir eğitim almalarını isteyecek kadar cesurdu.

Tobias balo salonuna tekrar girdi ve içeridekileri taradı. Hanımını arasa da gözleri önce Olivia'yı buldu. Bir quadrille dansı yapıyordu ve gülümsüyordu. Olivia'nın o an için memnun görüldüğünden emin olunca, Arabella'yı hızlıca aradı. Kalabalığın arasından beyaz sarı saçların parıltısını gördü. Kalabalığı yarararak metresine doğru ilerliyordu ki bir uşak yolunu kesti ve ona bir kâğıt uzattı. Tobias kağıdı açtı.

Sevgilim Tobias. Daha önce yüzünde gördüğüm hoşnutsuzluk beni hasta etti. Seni görmek için gelmeliydim. Dudaklarını, dokunuşlarını ve zevklerini özledim. İyi bir arkadaşım aracılığıyla bir davetiye aldım ve çok ihtiyatlı davrandım. Leydi Beechman'ın evindeki partide yaşadığımız heyecan verici maceraları hatırlıyor musun? Bu gece de seni benzer bir şekilde ağırlamak istiyorum. Ya senin yatağında, ya batı kanadının ikinci katındaki çamaşır dolabında ya da çardakta olacağım. Lütfen bunu telafi etmeme izin ver. Ben senin istekli avınım... Beni avla sevgilim ve ödülünü al.

Senin bayan A

Mektubu getiren uşak gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

Damarlarında dolaşan öfkenin yoğunluğu sinir bozucuydu. Tobias'ın bu gece Arabella'nın cinsel kaçamaklarından birini kaldıracak hali yoktu. İnatçı postuna lanet olsun. Şimdi nasıl bir oyun oynuyordu? Onun bu konudaki tutumunu göz göre göre hiçe sayacağını düşünmek. Annesinin feryat etmemesi ve ondan bir açıklama talep etmemesi, metresinin şu anda kendisiyle aynı çatı altında olduğunun henüz farkında olmadığı anlamına geliyordu.

Arabella'yı tanıyorsam, o gelene ya da bir hizmetçi onu fark edene ve saçma sapan bir kargaşa çıkana kadar gerçekten de gizli kalacaktı. Onu yakalamalı ve kış üstü dışarı atmalıydı. Aldatıcı ve manipülatif oyunlara ayıracak vakti yoktu. İlişkilerini bitirecekti. Bu gece.

Sekizinci Bölüm

Livvie balonun kalabalığından kaçtığı için rahatlamış ve kitabına döneceği için daha da heyecanlanmış bir halde merdivenlerden çıktı. Saat sabahın birini geçmiş olmasına rağmen, geceyi geçirmeden önce en azından bir ya da iki bölüm okuyacaktı. Yumuşak bir iç çekişle sahanlığa ulaştı ve Tobias'ı koridorda yürürken gördüğüne yemin ederken durakladı. Kalbi yerinden fırladı. Odası malikânenin diğer tarafındaydı. Batı kanadında ne işi vardı? Onunla sohbet etmeli miydi?

Onunla dans etmek çok heyecan vericiydi. Vals sona erdiğinde ve adam kalabalığın içinde sürüklenip gittiğinde hayal kırıklığı onu delip geçmişti. Aptalca, onun kollarında kalmak ve en azından bir dansın daha tadını çıkarmak istemişti. Adamın ağzı birkaç kez öyle bir gülümsemeye dönüşmüştü ki, eğilip dudaklarını yalamak istemişti. Hiç şüphesiz bu arzusunu özel olarak gerçekleştirirse, adamın kendisi hakkında sahip olduğu tüm kadınsı olmayan fikirleri doğrulayacaktı.

Livvie ona yetişmek için koridor boyunca acele etti ve onun bir çamaşır dolabının kapısında durakladığını görünce adımlarını yavaşlattı. İçgüdüsel olarak kendini duvara yasladı ve gölgelerden oluşan bir cebe adım attı. Adam kapıyı açıp içeri girmeden önce önce sola, sonra sağa baktığında kaşlarını çattı. Adam ne yapıyordu? Livvie meraklanmıştı.

Belki de Tobias olduğu konusunda yanılmıştı. Aceleyle kapıya gitti ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Kendini aptal gibi hissederek dudağını ısırdı. Kont kendini bir çamaşır dolabında saklamak istiyorsa ne olacaktı? Onun eviydi. Neydi ki

Daha da kötüsü, onun iyi olup olmadığını ya da arkadaş isteyip istemediğini sorma arzusuydu. Dolapta olmak değil ama konuşmak için bir arkadaş. Kesin bir karar vererek kapıyı bir kez çaldı. "Tobias?"

Sonra nefesini tuttu.

Cevap gelmedi. Kendini gülünç hissederek gitmek için döndü. Kapı kırılaarak açıldı ve bir kol belini sararak onu karanlık odaya çekti. Ciyaklamaya fırsat bulamadan bir el dudaklarına yapıştı.

"Burada ne yapıyorsun ve bana neden böyle bir not gönderdin?" Livvie'nin dönüp dizlerini onun erkeklik organlarına doğru kaldırmasını engelleyen şey kontun sert ve sinirli sesiydi. Gerçekten de *Tobias'tı*. Çamaşır dolabında mı? Hiç şüphesiz bir randevu niyetindeydi. Şok edici bir şey olduğu kesindi. O kadar soğukkanlı, kibirli ve düzgün biriydi ki bunu beklemiyordu. Avucunu sertçe ısırdı ve onun acı dolu lanetini duyunca memnun oldu. Adamın eli kadının ağzından kalktı.

"Beni neden buraya çektin... ve kim olduğumu sandın?" diye tersledi, ne kadar yakın durduklarının, vücuduna değen sıcaklığının acı verici bir şekilde farkındaydı. Onun sert bedeninde erimemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

"*Leydi Olivia?*" Sesindeki şok derindi.

"Evet," diye cevap verdi biraz kendini beğenmiş bir şekilde, istemeden de olsa onun bünyesini sarsmış olmaktan memnundu.

Aldığı zevk, adamın dudaklarından dökülen şiddetli küfürlerin altında hızla boğuldu. Yanakları yandı ve göz kapaklarının arkasından istenmeyen yaşlar süzüldü. Adamın kendisinden hoşlanmadığını biliyordu ama *o* kadar da değil.

"Gidelim," diye mırıldandı kabaca ve kapıyı açtı.

Onu arkasından sürükleyerek koridora adım attı ve sonra dondu kaldı. Koridordan yüksek sesler geliyordu ve sert bir küfür daha ederek onu dolaba geri itti ve kapıyı kapattı.

"Bırak beni," diye mırıldandı, adamın tepkisine iyice sinirlenmişti. Dolapta başka biriyle buluşmayı planlamıştı. Yani içinde bulunduğu durum bu değildi.

Ama o! Kalbini sıkıştıran hızlı acı onu daha da öfkелendirdi. Gitmek için hamle yaptı ama güçlü kollar kalçalarını kavrayarak onu durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı.

"Ben gidiyorum. İstenmeyen varlığımla size daha fazla acı çektirmek istemiyorum. Kendimi bu... bu... buluşmaya davet ettiğimden değil!"

Adam sertleşti ve Livvie onun yüz hatlarını seçebilmeyi diledi. Sadece onun sıcak erkeksi kokusunu alabiliyor, canlılığını hissedebiliyor ve bunun uyandırdığı meraklı açlığa içerliyordu.

"Bir buluşma planlamadım," dedi sertçe.

Sanki böyle bir iddiaya inanacakmış gibi. "O zaman neden dolabın içinde gizleniyorsun?"

"Fark etmemişsinizdir diye söylüyorum, evimdeyim." "Ve?"

"İnsan kendi evinde gizlenemez." Sesi öfkeliydi.

"Dolapta saklanıyorsanız ve bir randevuya katılmıyorsanız, gerçekten de gizleniyorsunuz demektir."

Adamdan yükselen yumuşak ve eğlenceli kahkahaya gözlerini kıstı. Önce onu dehşete düşürmüştü ve şimdi de onun eğlence malzemesi mi olmuştu? "Çözün beni Lord Blade."

"Çıkamazsınız, koridorda misafirler var."

"Ve sanırım olabilecek en kötü şey benimle yakalanman olur?" diye sordu alaycı bir şekilde.

"Cehennemin dişleri, kesinlikle."

Adamın ses tonundaki buz gibi küçümseme, kadının ona saldırıp bacağına tekmeleme isteği uyandırdı. *Çekilmez adam*. Kötü bir fiziğe sahip olduğu söylenemezdi. Pek çok kişi onun hoş özelliklerine, özellikle de açık yeşil gözlerine dikkat çekmişti. Onunla bir dakika daha içeride kalmayacaktı. "Eminim şimdiye kadar gitmişlerdir."

İddialarıyla alay eden yüksek sesli bir kahkaha yükseldi ve ikisi de dondu kaldı. "Lanet olası sessiz ol," diye tersledi.

Boğazından çıkan yumuşak hırıltı, vahşiliğiyle onu şaşırttı. "Siz lordum, hiç centilmenlik vasfına sahip değilsiniz."

"Kötü davranışından dolayı beni azarlıyor *musun*?" diye oldukça soğuk bir şekilde çıkıştı.

Sanki balo salonunda kurdukları geçici barış dağılmış . "Evet!"

"Kıçından ısırılar bile ince hassasiyetleri bilemezsin." "Oh! Sen...sen..."

"Tanrım, sesini alçaltır mısın?"

Çenesi ağrıyana kadar dişlerini sıktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Onu görmezden geldi.

"Bir daha sormayacağım," dedi tehlikeli derecede yumuşak bir ses tonuyla.

Livvie yutkundu, ateş yanaklarını yakıyordu. "Sizi gördüm ve sadece iyi olup olmadığınızı sormak istemiştım. Çok aptalca davrandım ve şimdi bu düşünceyle hareket ettiğim için son derece utanıyorum."

"Ah... bir kez daha pervasızca davranıyordun."

"Tabii ki hayır. Beni buraya sürükleyeceğinizi hiç düşünmemiştim." Sakinleştirici bir nefes aldı. "Neden buradasın?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi kesik bir sesle.

"Sözümü geri alıyorum," diye fısıldadı. "Affedilmek istemiyorum, sen bir -"

"Yüce Tanrım, çekilmez soytarıya geri mi döndük? Ben de burada biraz büyüme tespit ettiğimi sanmıştım."

Öfkeli bir cevap fısıldayamadan, sıcak dudaklar üzerine bastırdı, onu susturdu ve alarma geçirdi, sistemine bir arzu şoku gönderdi ve savunmasını kaldırdı. Tamamen hareketsiz kaldı, kalbi kulaklarında gümür gümür atmaya başladı. Tobias onu öpüyordu! Livvie belli belirsiz onun sadece

donmuş gibiydi ve kalbinin gmbrtsn hissedebiliyordu. Elini kaldırdı ve onun göğsüne bastırdı.

Thud.

rperdi. Sonra dudaklarını ayırdı ve dilini kızın ağızının kenarına değıdirdi. Dizleri büküldü ve kolları onun etrafına dolandı ve onu kendisine daha da yaklaştırdı. Eli yavaş ve yatıştırıcı bir hareketle kadının sırtında gezindi. Kadından yumuşak bir inilti yükseldi ve ne olacağını merak ederek dudaklarını ona doğıru araladı. *Zevk.* Adam dilini ağızına sokup onu fethederken, damarlarında dolaşan su katılmamış bir zevk şoku oldu.

Kadının bedenini sıkıca kendi bedenine bastırdı ve dudaklarını şehvetli bir güçle onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Nefes nefese ondan uzaklaştı. "Tobias."

"Aman Tanrım, tadın hayal ettiğımden de güzel," dedi huysuzca.

Livvie'nin nutku tutulmuştı, en çılgın hayallerinde bile böyle bir zevki ya da adamın kullandığı yumuşak, şehvetli tonu hayal edemezdi. Ondan hoşlanmıyordu, değıl mi? "Sen... beni öpmeyi düşündün m?"

"Seninle tanıştığımdan beri her gece, tam bir çılgınlık."

"Bu benim ilk pcğmd," diye utangaçça itiraf etti. Ne yapıyorlardı? Kafa karışıklığı zihnini bulandırdı ve dudaklarından bir itiraz yükseldi ama bu da başka bir öpücükle bastırıldı. Tüm düşüncelerini, şimdiye kadar hissettiğı en tatlı mutluluğun altında boğıdu.

Dudaklarını kızın boğıazının kıvrımları boyunca sürükledi. "Seni tatmadan duramıyorum." Sesi yarı boğıuk çıkıyordu.

Onu aynı anda hem heyecanlandırıyor hem de tedirgin ediyordu. Tobias bir adım daha atarak onu keten raflara yasladı. Ağızını yeniden yakalamak için başını eğıdi. İnanılmaz derecede harikaydı. Sıcak pcklerin arasında, şehvetli sözler ve övgüler fısıldadı ve onun duyularına şefkatli saldırısını sürdürdü. Elbisesinde bir çekiştirme oldu ve sonra

göğüsleri avuçlarını doldurdu. Keskin ve tatlı bir zevk kanına karışırken meme uçları acıyla büzüştü. Adamın ellerinden biri ağrıyan göğsünü bıraktı ve adam avucunu dizine, jartiyerini geçip ağrıyan ve ıslak olan yere doğru kaydırırken kadın titredi.

Yaşadığı şok vücudunda yankılandı ve tamamen kaskatı kesildi.

"Sen çok tatlı ve mükemmelsin. Seni nasıl da arzuladım Olivia, gece gündüz. Bana açıl." Yatıştırıcı, şehvetli sesi karşı konulmazdı.

Bacakları onun hakimiyeti altında ayrıldı ve çökmekte olan dokunuşu daha da kötüleşti. Vücudu aniden enfes bir gerilimle doldu ve umutsuzca daha sert bir dokunuş istedi. "Tobias," diye inledi, titreyerek. "İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Bilmiyorum... ama arzuluyorum."

Uyarılmışlığının ağır uzunluğu karnına baskı yapıyor, duyularını şok ediyor ve uyandırıyordu. Parmaklarının ucu kadınsı etini ayırırken ona zarif bir nezaketle dokundu. Uyarılma vücudunu sarsarken kadın şok içinde sarsıldı. Sonra hınzır, günahkâr parmakları içini okşadı.

Onu tutuşu, ona dokunuşu, onu öpüşü uygunsuzdu... ve Livvie onun durmasını hiç istemiyordu.

...

Kaygan, ıslak ısı parmaklarını selamlarken Olivia'nın tutkusu havayı parfümledi.

Baştan çıkarıcı, çileden çıkarıcı bir kadındı ve Tobias onu öpmekten, tadına bakmaktan, parmaklarının üzerinden akan iniltilerini ve arzusunu içine çekmekten kendini alamıyordu. Tobias kendi kendine merakının bir öpücükle giderileceğini söylemişti. Onun tadının neye benzeyeceğini bildiğinden ve bunun sıradan ve normal olacağından emindi. Ne kadar da yanılmıştı. Onun kokusu çoktan ciğerlerine işlemişti, onu asla yok edemeyeceğini bildiği derinlere. Ne kadar da aptalmış.

O... inanılmaz.

Boğazının kıvrımına bastırıldığı başparmağının altında Olivia'nın kalp atışlarının vahşi temposunu hissedebiliyordu. Tobias'ın disiplini onu terk etti ve Olivia'ya karşı hissettiği çekime karşı güçsüz hissetti. Elbisesini beline kadar sıyırmayı, fermuarını açmayı ve sikini en sıkı tutuş olacağını bildiği yere sokmayı çok istiyordu. Dudaklarını bırakmadan parmağını geri çekti ve zevk düğümünü bulup bastırana kadar seksinin kıvrımları üzerinde kaydırıldı. Kadın küçük bir inilti çıkardı, protesto ya da zevk, hangisinden emin değildi. Ama geri çekilmek istediğinde, elleri ensesinde sıkılaştı ve dudakları onunkilere daha da tatlı bir şekilde yapıştı.

Tanrıya şükür.

Çünkü onu bırakacak iradeye sahip değildi. Onu kaldırdı ve küçük bir masanın üzerine yerleştirdi. Kadın onun teşviki olmadan bacaklarını açtı ve kontrolünün bir kısmı daha elinden kayıp gitti. Ateşli beyninin bir yerinde uzak bir uyarı zili çaldı ama buna aldırmayacak kadar kendinden geçmişti. Kollarında titreyene kadar klitorisi üzerinde çalıştı, sonra iki parmağını aşağı kaydırıldı ve derinlere soktu.

Olivia inledi ve adam dondu kaldı, sonra Olivia titreyince adam inledi. Olivia nefes nefese dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Tobias..."

"Evet?"

Sonra sessizlik. Karanlık üzerlerine çökmüş, onları mahremiyet ve gizlilik içinde sadece var olmaları için koza gibi sarmıştı. Tobias, kızın bu anda kendisini ne kadar canlı hissettirdiğini fark edince şok oldu. Aleti ağrıyordu... acı verici bir şekilde, dünyada geçirdiği onca yıl boyunca hiç hissetmediği bir durumdu bu. Bir öpücük fısıltısı çenesini okşadı ve Tobias bu hislere karşı gözlerini kapattı.

"Kokunu hep sevmişimdir."

Ben de senin.

Adam bu şaşırtıcı düşünceyi değerlendiremeden, dudakları bir kez daha onunkilerin üzerine yerleşti ama önceki utangaçlığı yoktu. Şimdi onu tanıdığı bir hoyden gibi öpüyordu; cesur, pervasız ve ıslak bir şehvetle.

O da cevap verdi.

Önlüğünü beline kadar itti ve bacaklarının arasına girdi. Uyarılma onu sert bir şekilde yönlendirdi ve kızın çıkardığı her inilti ve iç çekişte biraz daha kendini kaybetti. Ağzını ondan çekip boynu boyunca öptü. Kadın eğilerek ona keyifli bir erişim sağladı. "Durmaliyiz," diye homurdandı.

"Evet," dedi, sesi şaşkın, muhtaç ve aç geliyordu. "Birazdan... beni tekrar öp."

Saçlarından bir tutam tuttu ve dudaklarını tekrar kendi dudaklarına doğru sürükledi. Karanlıkta birbirlerine ziyafet çektiler, kanında isyan eden ihtiyaç, ona girmeden bile serbest bırakabileceği kadar güçlüydü. Beceriksiz hareketlerle pantolonunun fermuarını açtı, bacaklarını beline bağladı ve dudaklarını serbest bırakmadan sikinin başını kızın fokur fokur kaynayan girişine dayadı. Elini kalçalarına doğru kaydırды, daha sıkı kavrayabilmek için onu hafifçe kaldırdı ve kalçalarını esneterek içine doğru ilerledi.

Sarsıldı, alt dudağını ısırmadan önce dudaklarından acı dolu bir inilti kaçtı.

O kadar harikaydı ki; kaşlarında boncuk boncuk ter vardı. "Şşşt," diye yatıştırdı. "Beni alacak kadar ıslaksın." Ve Tanrım, kadın ıslanmıştı. Adamın sikini ıslattı ve aynı nefeste onun istilasına direndi.

"Tobias?" Sesi tahrik ve belirsizlikle boğuklaşmıştı.

"Rahatla," diye fısıldadı dudaklarına, hareket etmeye çalışıyordu. "Çok sıkısın Olivia."

Dudaklarının köşesine bir öpücük kondurdu. "Bu kadar... bu kadar... sıkı olmam mı gerekiyor?"

"Oh evet," diye inledi. "Bana tutun ve sakın ." "Asla," diye yumuşak bir iç çekişle ona güvence verdi.

Bu söz adamın ağzını kuruttu, sonra kadın titredi, gerginliği adamın üzerinde dalgalandı ve kontrolünü parçaladı. Geri çekildi ve tekrar yükseldi.

Derinlemesine ama kısıtlayarak. Kadının teni adamın sikine karşı daha da esnekleşti, sanki onun kalınlığı ve uzunluğu için özel olarak yapılmış gibi onu sardı. Kadın irkildi ve Tobias onun dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. Tobias bir elini kullanarak, zevk düğümünü bulana kadar onun buklelerini taradı. Fiskeleyip okşarken kendini derinlere gömülü tuttu, onu daha fazla gevşemesi için kızdırdı ve baştan çıkardı. Kadın kayganlaştı ve Tobias tatmin edici bir iniltiyle tekrar dudaklarına yapıştı. Ellerini yukarı kaydırarak göğüslerini nazıkçe avuçladı, başparmağı ince chemisette'inin içinden sertleşmiş meme uçlarını okşadı.

"Tobias," diye soluk soluğa bağırdı, boğuk feryadı isyan eden bir ihtiyaçla doluydu.

İlerleyen kalçalarını taklit ederek dudaklarına yapıştı, bacaklarını beline doladı ve daha da derine itti. Kadın kasıldı, adamın uzunluğunun etrafında daha da sıkılaştı. Yumuşak bir çığlıkla teslim oldu ve bir iniltiyle Tobias tohumlarını onun içine boşalttı.

Karanlık dolapta sert nefesleri tenine çarpıyordu ve kalbi kulağında bir savaş tamtamına dönüşmüştü. Yüzünü görebilmek için bir ışık olmasını diledi. Ne düşünüyordu acaba? *Kahretsin*, o ne düşünüyordu? Sorun da buydu zaten. Düşünmüyordu, sadece hissediyor ve onun kollarında olmanın mutlak hazzını yaşıyordu.

Özdenetimini tamamen kaybetmişti ve bu düşünce ruhunu dondurmıştı. Tobias onunla evlenmek zorundaydı ama böyle bir konuda kontrolünü tamamen yok eden bir kadınla nasıl evlenebilirdi? Onunla şu anda yüzden fazla misafiri, annesi, kız kardeşi... ve metresini ağırlayan evindeki bir çamaşır dolabında sevişmişti.

Aman Tanrım.

Kendini yavaşça Olivia'dan çekti, cebinden mendilini çıkardı ve şefkatle onu temizledi.

Nefes nefese kaldı ve adamın bileklerine tutundu. "Bunu kendim yapabilirim," diye mırıldandı.

Diğer eliyle onun yanağını kavradı ve sıcaklıktan anladı ki

kızarıyordu. "Olivia-"

"Hayır," diye tısladı şiddetle. "Ne düşündüğünü biliyorum ve seni temin ederim ki buna gerek yok. Bizden başka kimse bilmiyor ve böyle de kalmalı. Dünya benim *mahvolduğumu* bilmemeli."

Tamamen sersemlemiş bir halde topukları üzerinde geriye doğru sallandı. İçinin rahatlamasını bekledi ama daha teklifini yapmadan reddettiği için sadece kızgınlık hissetti. Öfke damarlarını doldurdu. Kadın küçük masadan kalktı ve boğazına bir hıçkırık düğümlenince adam irkildi.

"Ne düşünüyordum ki?" diye neredeyse kendi kendine fısıldadı. Bir parmağı göğsüne sertçe saplandı. "Benden *hoşlanmıyorsun* bile."

Yeterince doğru bir ifade. Savunması yoktu ve Tobias, kadının arzularını nasıl tuzağa düşürdüğünü analiz etmekten neredeyse korkuyordu.

"Ve benden hoşlanmadığına kesinlikle eminim," diye yumuşak bir şekilde karşı çıktı. O zaman neden kendini ona bu kadar tatlı, bu kadar ahlaksızca vermişti? Neden şimdi bile onun dokunuşunu, tadını arzuluyordu?

Yumuşak bir nefes verme daha havayı doldurdu. "İzninizle, hemen odama gitmeliyim," diye mırıldandı ve kapıyı iterek açtı.

Lanet olsun. Acelesi yüzünden koridorun temiz olduğundan emin olmayı akıl edememişti. Koridorda misafir olmadığına şükrederek onun peşinden aceleyle koştu. Durumunu netleştirmek zorundaydı. Onur evlenmelerini gerektiriyordu ve şimdi bile çocuğuyla birlikte olabilirdi. Tökezledi ve yüzünü ovuşturduğu eli titredi. Olivia'nın çocuğuyla birlikte şişmiş görüntüsü... korkunç derecede çekiciydi.

"Olivia, bekle," diye tersledi.

Onu görmezden geldi, neredeyse ondan kaçmak için koşacaktı. Kendini bir topuk gibi hissediyordu. Tanrı aşkına, tutkuları üzerindeki kontrollerini nasıl bu kadar kaybetmişlerdi? *O* nasıl bu kadar kontrolünü kaybetmişti? Tecrübeli olan oydu... Kızın filizlenmekte olan tutkusuna karşı daha koruyucu ve düşünceli olmalıydı. Bunun yerine, alevleri körüklemiş ve onu acımasızca kullanmıştı.

Şehvetini doymak için onun tecrübesizliği.

Sesinde soğuk bir emir vardı. "Leydi Olivia, bekleyin!"

Sarsılarak durdu ve ona ulaştığında bunun sebebinin annesi, kız kardeşi ve şanssız bir şekilde Leydi Peabody'nin Olivia'ya bakarken donup kalmaları olduğunu fark etti. Annesi onların arasında bir ileri bir geri baktı ve yüzünde bir farkındalık belirdi. Koridorda tek başlarına görülmelerinin zamanlaması değil, Olivia'nın saçlarının darmadağın olması, tokalarının çoğunun yerinden çıkmış olmasıydı. Elbisesinin buruşuk olduğu belliydi ve dudakları öpücükler yüzünden kızarmış ve şişmişti. Görünüşünün nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Olivia onun saçını ve ceketini birkaç kez kavramıştı. *Çok* samimi oldukları gerçeğinden kaçış yoktu.

"Vallahi!" Leydi Peabody haykırdı, yüzünde önce tahmin, sonra neşe, sonra da acıma ifadesi belirdi. "Siz babası *intihar* eden genç bayan değil misiniz?"

Olivia'nın gözleri gölgelendi ve kızgın bir utanç yanaklarını renklendirdi. "Ne olmuş yani?" diye sertçe sordu.

Leydi Peabody gözlerini kıstı. "Çok , değil mi?" "Öyleyim leydim ve bunun için özür dilemeyeceğim."

"Ne kadar yakışksız!"

Francie aceleyle Livvie'nin yanına gitti ve elini tuttu. Leydi Peabody omuzlarını dikleştirdi. "Baban-"

"Benim ilgili her konuda dilini tutacaksın," dedi Tobias tehlikeli bir yumuşaklıkla. "Yoksa hoşnutsuzluğumun tam ölçüsünü yaşarsınız, Leydi Peabody."

Annesinin dudakları titredi ve bakışlarında onaylamaz bir ifade belirdi; Leydi Peabody bile afallamış görünüyordu. Elbette, Olivia'nın bağlantıları, serveti ve soyu ondan daha aşağı olduğu için çekip gitmesi bekleniyordu. Leydi Peabody ilk salon toplantısını yapar yapmaz dedikoduların dolaşmaya başlayacağına hiç şüphe yoktu. Olivia

Kontrolünü kaybetmesi yüzünden geri dönülemez bir şekilde mahvoldu.
Zayıflığı yüzünden skandal Blade ismine dokunacaktı.

"Bir duyuru yapılmadı," dedi Leydi Peabody kibarca. "Az önce yaptım," dedi kesin bir ifadeyle.
Nefes nefese kaldı ve annesinin rengi soldu. "Tobias-"

"Anne, lütfen," diye araya girdi Francie. "Livvie ve ben birazdan aşağıda olacağız. Kendine çeki düzen vermesi gerekiyor."

Olivia'nın yüzü o kadar solgundu ki, bayılma tehlikesi geçirdiğinden korktu. Dowager Kontes'in cevabını beklemeden Olivia başını dik tutarak yanlarından geçip gitti, ama ellerinin titrediğini görebiliyordu. Pişmanlık bir bıçak gibi karnına saplandı. Tutkuları üzerindeki kontrolünü kaybetmesi bir kez daha birinin hayatını mahvetmiş ve ailesine skandal davetiyesi çıkarmıştı. Tahammül edilemezdi. Bunu düzeltmek zorundaydı.

"Onunla evlenmeyi düşünemezsin, Tobias," dedi annesi baygınlık geçirircesine, oldukça dramatik bir şekilde. Leydi Peabody omzunu destek olarak sunmak için acele etti.

Adam onun tiyatrosundan etkilenmemiştir. "Bunu özel bir yere alalım mı?" diye sordu yumuşak bir sesle, yanlarından geçip giderken. Birkaç dakika sonra başka bir misafirle karşılaşmadan kütüphaneye girdi. Olivia'nın dolaptan yalnız çıkmasına izin vermeli, misafirlerin yattığından emin olduktan sonra onu aramalıydı. Yine de darmadağın ve perişan görünümü göz önüne alındığında mahvolmuş olurdu. Tapuyu hangi beyefendiye vereceklerini bilemezlerdi. Her nasılsa, kadının onun adını asla açıklamayacağını biliyordu.

Kapı çarparak kapandı ve bir iç çekişi bastırdı. Annesi asi duygularını yatıştırmak için hiçbir şey yapmayacaktı.

Onunla yüzleşti. "Leydi Peabody'den ne haber?"

Annesi kızardı. "O benim sevgili arkadaşım ve ben ondan

Mmkn olduğunca ihtiyatlı. Şüphesiz böyle bir ahlaksızlığa tanık olmanın Őokuyla odasına çekildi."

Tobias gülümsedi ve annesinin yüzünü buruŐturmasından bunun nahoş bir Şey olduğunu anladı. "Leydi Peabody ağzını açıp da tanık olduğuna inandığı Şeylerden tek kelime bile etmeyecek. Eğer Olivia'yı mahvetmek için herhangi bir adım atarsa, kocasının benim çevremden gelen tüm yatırımlara kapalı olmasını sağlayacağım."

Şöminenin yanına gitti ve bir bardağa konyak doldurup  uzun yudumda içti.

Annesi kütüphanede biraz daha ilerledi, öfkesi duruŐundan belli oluyordu. "ok ileri gidiyorsun, Tobias. Böyle tehditlere gerek yok."

"Daha baŐlamadım bile."

Ona düşünceli bir bakış attı. "Eğer nfuzunuzu geniŐletecek ve tüm skandalları bastırıcaksanız, Leydi Olivia ile evlenmekte ısrar etmenize gerek yok. Siz bir Blade'siniz ve o... o..." Ağır bir i sonra, "Sen uygun değilsin. Zenginlik ve bağlantı açısından daha aşağı seviyede. Çok inatçı ve genç bir hanımın nasıl giyinmesi ve Şık olması gerektiğine dair talimatlarıma isyan ediyor..."

"Anne?"

Sz kesildiği için yanakları öfkeyle kızardı ama neyse ki öfkesini açığa vurmadı. "Evet, canım?"

"Onunla evleneceğim."

Kadın kaşlarını çattı. "Kimse bilmiyor Tobias, onurlu olmana gerek yok," dedi uzun süredir acı çeken bir tavırla. "Dedikodulardan zarar görmeden uzaklaŐabileceėinizi ve toplumun sizi sevmeye devam edeceğini kanıtladınız. Elbette başarılı bir Şekilde saptırabiliriz-"

"Hayır." Haftalar nce Olivia'ya evlenme teklif ettiğini açıklayacağı aklının ucundan bile ama çılgınlığını ne kadar ileri götürdüğünün farkındaydı. Bir ocuk ihtimali vardı...

İsa.

Annesinin eli boğazına gitti. "Peki ya Leydi Willa? O senin için mükemmel, Tobias."

"Ona karşı bir ilgim yok. Ondan hoşlanıyorsun çünkü aynı fikirlere sahipsin. Olivia'ya karşı hissettiğin kızgınlık onu kontrol edemediğin için. Ve seni tanıyorum anne, kontrol edemediğin şeylerden nefret edersin."

Kapı sarsılarak açıldı ve Grayson içeri girdi. Tobias'tan annesine bakarak duraksadı. "Odanın dolu olduğunu fark etmemiştim," dedi usulca, ne zaman dul kontesin yanında olsa yaptığı gibi. Normalde onun varlığı bile annesini öfke krizlerine ve bayılma nöbetlerine sürüklerdi; tüm bunlar da Tobias'ı babasını hayatından çıkarmak için manipüle etmek umuduyla olurdu.

"İçeri gel," dedi. "Belki kardeşinle biraz mantıklı konuşabilirsin. Seçkin unvanımız için hiç de uygun olmayan genç bir hanımla evlenmekte ısrar ediyor." Bu davet onun Olivia'yla evlenme düşüncesinden ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyordu. Annesi daha önce Grayson'a karşı hiç nazik olmamıştı.

Tobias meşe masaya doğru yürüdü ve kenarına oturdu, annesinin lanet olası olayı anlatırken çıkardığı sese kulak kabarttı. Olivia'yı kontesi olmaya nasıl ikna edeceğine konsantre olması gerekiyordu ki bunun çok zorlu bir çaba gerektireceğinden emindi.

Dokuzuncu Bölüm

Livvie acımasız ve soğuk biri olarak tanınan bir adam tarafından baştan çıkarılmıştı ama adam vahşi bir tutkuyla yanıyordu ve her şey onun içindi. Görkemli birkaç dakika boyunca acı verici bir şekilde hayattaydı ve şimdi mahvolmuştu. Tobias onu öpmüş ve tüm düşünceleri onun şehvetli hâkimiyeti altında eriyip gitmişti. Birdenbire, tecrübeli bir çapkının baştan çıkarıcı cazibesine ve öpücüklerine kapılan tüm sosyete kızlarına acıdığını hissetti. Onun dokunuşuna karşı ne kadar zayıftı ama onun kollarında olmak ne kadar da zevkliydi.

İçini yırtan çığ ve acı verici duygular hiç beklenmedik bir şeydi ve bunun nedeni, böylesine uzlaşmacı bir pozisyonda yakalanmış olması değildi. Tobias'ın ona böylesine özenle, böylesine şefkatle, böylesine tutkuyla dokunmuş olabileceği ve ondan hoşlanmadığı düşüncesi idi. Bir alçak tarafından baştan çıkarılmış ve ona izin vermişti. Zihni bir korkutucu düşünceden diğerine koşuyordu. Hiçbir beklentisi yoktu ve kesinlikle mahvolmuştu.

Babasından daha iyi değil miydi?

Büyük bir irade çabasıyla kendini toparladı. Hızlı hareketlerle dağınık saçlarını basit bir haline getirdi. Çoktan soluk şeftali rengi bir elbise ve ayaklarını daha rahat terliklerin içine sokmuştu, hızlı bir şekilde hareket ediyor ve arasındaki hassasiyeti görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Kontla konuşmayı geciktirmek olmazdı.

Anne. Yüreği burkularak tuvalet masasının önündeki sandalyeden kalktı.

Francie kapının yanında sabırla bekliyordu, gözleri sempatiyle parlıyordu. "Kardeşim onurlu olanı yapmaya istekli ama yüz ifadesinden inatçı olacağını görebiliyorum."

Livvie irkildi. *Ton*, Tobias'ı birinci sınıf bir av olarak görüyordu. Zenginliğe, bağlantılara ve güce sahipti. Kör bir tutkuyla ona namusunu vermişti ve itiraf etmeye cesaret edemese de adamdan hoşlanıyordu. Adam ondan hiç hoşlanmıyordu ve hiçbir şefkat ya da saygı duymadan ömür boyu sürecektir bir bağlılık kurma fikri bile yürek burkucuydu. Onu arzuluyordu ama saygısı karşılık bulmuyordu. Böyle bir evliliğe nasıl dayanabilirdi?

Babası annesinden memnun değildi ve bu kadar yoğun duygular hissettiği annesinin olması gerekirken metresi olmadan yaşayamamıştı. Ya o da benzer bir evlilik yapsaydı? Ya Tobias onu evlendiklerinde metres tutacak kadar yoğun bir şekilde sevmiyorsa? Acı ve aşağılanma dayanılmaz olurdu.

"Bu gece kardeşiniz ilk kez soğuk bir kibirlilik dışında bir şey yaptı. Ne olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim. Bir an bacağını tekmelemek istedim... sonra tek istediğim beni öpmeyi *asla bırakmamasıydı*," diye itiraf etti usulca.

Arkadaşının gözleri büyüdü ve yanakları kızardı. "Tüm yaptığı bu muydu?"

"Francie!"

"Bunun pek önemi yok. Gelecek fırtınayı atlatmak için evliliğin saygınlığına ihtiyacınız olacak."

Başka bir skandalın kaçınılmazlığı Livvie'nin üzerine çökmüştü. Tek başına taşıyamayacağı kadar ağır bir yük. Leydi Peabody'nin dudakları bir kez gevşedi mi, yaptığı hata önce tüm ülkeye, sonra da Londra'ya bir orman yangını gibi yayılacaktı. Tobias gerçekten onunla evlenmek istiyor muydu? Aralarındaki düşmanlığı düşündü.

ve yüzünü buruşturdu. Hayır, yapmayacaktı. Bağlantıları yoktu ve onu tavsiye edecek hiçbir şeyi yoktu.

"Belki de bir skandal önlenabilir. Ne de olsa ÷lkeleyiz ve hiçbir şey yaparken gör÷lmedik."

Francie aceleyle yanına geldi ve ellerini kavuşturdu. "Sevgili Livvie, l÷tfen kardeşimin teklifini . Seni temin ederim, Leydi Peabody görd÷klerinin dedikodusunu yayacak ve ortaya korkunç bir skandal çıkacak. Gerçi o... o diğer erkeklerden farklı, onurlu biri. Annem ve Tobias bizi bekliyor."

Livvie küçük bir gül÷msemenin dudaklarına değmesine izin verdi. Yapabildiği tek şey buydu. Kontla evlenmenin faydalarını düşünmeye çalıştı ama zihni korkunç derecede boştu. Odasından çıktılar ve hızlı adımlarla alt kata indiler. Başını dik tutarak koridorda yür÷dü. Konukların hâlâ baloda ve iskambil salonlarındaydı. Aşağıdan gelen hafif kahkaha seslerini ve bir vals in yumuşak akorlarını duyabiliyordu. K÷t÷phaneye vardıklarında kapıyı çalmak için elini kaldırdı ve teredd÷t etti. Dowager Kontes'in sesi yükseldi. "Neden bu kadar inatçısın, Tobias?" diye sordu, sözlerinde biraz öę÷t vardı.

"Dik kafalı olmanın benim doğamda var olduğu söylenir. Lordlar Kamarası'nda bu kadar destek görmemin ve başarılı olmamın nedeni de bu" dedi.

"Peki ya sizi kasten tuzağa düş÷rd÷yse? Kuzenimin m÷lkü iyi durumda değil ve o sadece iki bin dolarla geliyor ve onun vahşi yöntemlerini görd÷ğ÷m kadarıyla bu tamamen mümkün."

Livvie öfkeyle kaskatı kesildi.

"Böyle şeyler umurumda değil," diye karşı çıktı Tobias, ses tonunda hafif bir kızgınlık vardı. "Bu konuşma zaman kaybı çünkü benim aklım bana ait ve Leydi Olivia'yla evlenmeye karar verdi."

Kalbi biraz rahatladı.

"Blade Kontesi olmak için ne edepli ne de düzg÷n bir cılası var."

Francie'nin nefesi kesildi. "Oh, Livvie, onun sözlerini ciddiye alma, annem..."

Sonra Tobias konuştu, "Yine de yeni kontes o olacak. Ayrıca müstakbel ikametgâhınız için çeyiz evini açmak üzere gerekli düzenlemeleri yapacaksınız."

Bir gürültü patırtı koptu ve Livvie kapı açılıp çarpılınca geri çekilmeyi başardı. Dul kontes öfkeyle titriyordu ve Livvie'nin kalbi biraz daha kırıldı. Kontes ona ağlamaklı bir kınama ifadesiyle acı acı baktı.

"Gel, Francie. Kulak misafiri olmak çok kötü bir davranış. Ben sana daha iyisini öğrettim."

Kızının kolunu tuttu ve Livvie'ye selam vermeden oradan uzaklaştı. Böyle bir acı hissetmek kesinlikle saçmaydı ama hissetmişti. Kapıyı bir kez daha çalmak için elini kaldırdı ve başka bir sesin konuşmasıyla duraksadı.

"Yüzünüzü asan Leydi Olivia'nın karakteri mi yoksa kontesin onaylamaması mı?"

Sertleşti.

"Annemin onaylamamasının kararım üzerinde hiçbir etkisi yok. Ağlayacak ve onun sinirlerine ve hassas duygularına saygı duymadığım için acı acı söylenecek, hatta birkaç kez bayılacağımı bile söyleyebilirim. Kadınlar gözyaşlarını ve bayılma nöbetlerini yalnızca bir erkeği manipüle etmek ve isteklerine boyun eğdirmek için kullanırlar ve annem bu konuda uzmandır. Bu hafta içinde Grangeville Park'tan ayrılıp malikâneye gidecek, çünkü onun çıkaracağını tahmin ettiğim öfke nöbetlerine tahammülüm yok."

"Ah, demek sorun güzellik. Evlilikten hoşlanmadığınızı biliyorum, o halde böylesine çekici bir güzelliğe itirazınız ne olabilir?"

Benim büyüleyici bir güzel olduğumu mu düşünüyor?

"Ne yazık ki, uysal ve yumuşak başlı bir kadın değil." Ne olduğunu anlayamadığı bir kıkırdama ve mırıldanma duydu.

"Kabul etmelisin dostum, Leydi Olivia'nın cazibesi çok hoş. Başka herhangi bir genç hanımdan sıkılırdın, özellikle de uysal olanlardan."

Tobias'tan alçak sesle bir homurtu geldi.

"Sanırım hoyden'ı İskoçya'daki en uzak malikâneme göndereceğim... belki de Batı Hint Adaları'na," dedi Tobias, sesine renk katan bir eğlenceyle.

Göğsüne garip bir uyuşukluk yayıldı. Sefil, çekilmez adam. Gözlerini kısarak parmaklarını kapıya vurdu ve yanıt beklemeden içeri girdi.

...

Olivia kütüphaneye doğru yürürken Grayson ayağa fırladı. Olivia'nın yüzünün gözyaşlarıyla ıslanmamış olması ve kendini odasına kapatıp tuz kokusu almak yerine merdivenlerden aşağı inecek gücü kendinde bulması Tobias'ı rahatlatmıştı.

"İngiltere'deki son erkek olsan bile seninle evlenmezdim," dedi selam verirken.

Tobias gülümsedi.

Kardeşine döndü ve hafif bir reverans yaptı. "Seni tekrar görmek ne güzel, Grayson."

"Leydi Olivia, yaklaşan evliliğiniz için sizi en içten dileklerimle kutlarım."

Güzel ve hoş bir gülümsemeyle yumuşamadan önce ona sert bir bakış attı. Kardeşi kızardı ve kravatını çekiştirdi. "Teşekkür ederim Grayson, gerçi şu anda bu tür duygular yersiz. Kontla özel bir görüşme yapmaktan memnuniyet duyarım," dedi kadın öyle bir çekicilikle ki, Tobias anında şüphelenerek kaşlarını çatı.

Grayson sırtıttı ve Olivia'ya doğru kısa bir selam verdikten sonra çıktı.

Kolunu ortasından kavuşturdu ve gözleri meydan okumayla parlayarak ona baktı. "Benim için bir araba sipariş edilebilirse, nezaketiniz için minnettar . Şafak vakti üvey babamın malikanesine dönecektim." Bakışları

onunkiyle buluşmadı, onun yerine sol omzunun üstündeki noktaya dik dik baktı.

Dudakları adamın öpücükleri yüzünden zevkle şişmişti. Hâlâ oynastıkları belliydi. Yine de onun elini reddediyordu. Onun iknaya boyun eğecek türden bir kadın olmadığını biliyordu ve bu onu kızdırmak yerine ona hayranlık duydu.

"Sizinle dönüp Lord Bathhurst ile konuşacağım," dedi Tobias yumuşak bir sesle.

Parlayan gözleri onunkilere kaydı. "Aramızda bir evlilik olmasını gerçekten isteyemezsin."

"Evet."

"Lordum, ben-"

"Tobias... Olivia. Paylaştığımız onca şeyden sonra tüm formaliteleri bir kenara bırakabileceğimize inanıyorum, sence de öyle değil mi?"

Biraz bunalmış görünerek başını salladı. "Pekâlâ, Tobias. Birbirimizden hoşlanmıyoruz."

"Çamaşır dolabında yeterince iyi iş çıkardık."

Yanakları kızardı ve ona ters ters baktı. "Seninle hâlâ evlenemem."

"Saçmalıyorsun," dedi onu sinirlendirmek istediğinde. Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil miydi? "Toplumdaki mevcut konumun hakkında hayal mi görüyorsun?"

Başını küçümseyici bir şekilde salladı. "Tamamen farkındayım. Samimi bir şekilde kucaklaştığımız görülmedi. Leydi Peabody ve anneniz sadece beni koridorda yürürken, sizi de birkaç adım geriden izlediler. Bu çok zor. Bekârlığınızı, kendinizden aşağı gördüğünüz ve hiçbir eğiliminiz olmayan bir hanımefendiye feda etmenizi gerektirmez."

Tobias neredeyse gülümsedi. *Hiç de lanetleyici değildi.* Olivia mahvolmuştu ve umursamaz davranmaya çalışıyordu. Gösterişli olmak ona yakışmıyordu. Gözlerindeki korkunun kıvrımlarını ve daha fazlasını görebiliyordu. Dudaklarında titreyen ya da gözlerinde parlayan yumuşak ısıltıya neden olan duyguları çıkaramıyordu ama

kalbinin yumuşamasına neden oldu ve öfkeli karşılık vermesini durdurdu. Bunun savunmasızlık olduğunu anladığında sert bir nefes çekti.

Her zaman kendinden çok emin görünüyordu, sert bir dili vardı, *tonun* geleneklerini küçümsüyordu, talep edilmediğinde bile fikrini söylemekten asla korkmuyordu. Onun sadece yirmi iki yaşında olduğunu unutmuştu. "Senin hiçbir konuda benden aşağı olduğuna inanmıyorum Olivia."

Gözleri kısıldı. "Bana hoyden dedin."

Bacaklarını daha rahat bir şekilde açtı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve?"

"Ve böyle bir görüş sizin açınızdan kibirli bir üstünlük anlamına gelmiyor mu? Sonuçta ben de sizin gibi yüzdüğüm ve ata bindiğim için sizin gözünüzde bir hoyden değil miyim?" Çenesini biraz daha yukarı kaldırdı. "Benim hakkımda böyle bir fikre sahipsiniz ve sizinle evlenmemi mi bekliyorsunuz?" Dili çok keskindi. "Benden hoşlanmayan ve beni kısıtlamak isteyen bir adamla evlenmektense itibarımın zedelenmesini tercih ederim."

İlginç. "Peki ya kız kardeşinin üzü?"

Dondu kaldı, kararsızlık gözlerinde parladı. "Ophelia sekiz yaşında. Zamanı yaklaştığında, hiçbir şey onun dışarı çıkmasını engelleyemeyecek."

"Hadi ama, ikimiz de skandalın gücünü ve uzun ömürlülüğünü biliyoruz. Senin baban yıllar önce kendini öldürdü, benim babam ise Blade ismini şok edici bir şekilde itibarsızlaştırdı ve mülklerimizi yıkımın eşiğine getirdi. Toplum hâlâ bizi onların eylemleriyle yargılıyor. Bizim skandalımız ortalığı kasıp kavurduğunda kız kardeşinin -ve benim- ne yapacağını düşünüyorsun?"

Bakışlarını indirmeden önce yüzüne şok yerleşti ve duygularını ondan gizledi. Adam onun konuşmasını bekledi ama kadın sessiz kaldı. Ah, daha acımasız olması gerekecekti.

"Konuştuğumuz sırada çocuğun yanında olabilirdin," dedi, onun her ifadesini izleyerek.

Başını kaldırdı ve gözleri büyüdü. "Ben ne... ne-" Soluğu kesildi.

"Bir çocuk mu? Elbette... bir çocuk. Hiç bilmiyordum..." Eli içgüdüsel olarak karnının üzerine yerleşti. "Tek bir yakınlaşma eylemi bir çocuğa gebe bırakamaz mı?"

"Olabilir."

"Umarım durum böyle değildir!"

"Bu düşünceyi bu kadar tatsız mı buluyorsun?" diye sordu buz gibi bir sesle, annesinin gözyaşlarını ve başka bir çocuk istediği için babasına attığı çığlıkları hatırlayarak.

"Hayır... İtiraf etmeliyim ki, üvey babam ve annem bu fikri bana dayatana kadar bir çocuk sahibi olmak, kendime ait bir aile kurmak hiç aklıma gelmemişti. Evet, bu nihai bir arzu olabilirdi ama şimdi değil... ve biraz tutkuyla düşünülmüş bir arzu da değil."

Biraz tutku mu? Neredeyse başka biri için sikini mahvetmişti. Hâlâ dilinde onun tadını alabiliyor, serbest kalışının dalgalanmasını hissedebiliyordu. Tutkusu üzerinde bu kadar etkili olması onu rahatsız ediyordu. Hiçbir zaman bir sevgilisinin tepkisini onunkine yaptığı gibi anımsamak için bir nedeni olmamıştı. Onun gözlerini görebilmeyi, dudaklarının öpücüklerinden kaynaklanan ıslak parıltısını görebilmeyi, bacaklarını ayırıp şişmiş kıvrımlarına bakabilmeyi ne kadar çok istemişti. Ani bir sabırsızlık onu ısırdı. "Sadece tek bir olay yeter. Gerçekten artıp artmadığınızı görmek için zaman kaybetmek aptallık olur. O zamana kadar, çöküşünüzle ilgili söylentiler yaygınlaşacaktır. Özel bir ruhsat ayarlayacağım."

Gözleri alev parlıyordu. "Ben rıza göstermedim."

"Eminim Lord Bathhurst, varisimi taşıyabileceğinizi kendisine bildirdiğimde bu tür formaliteleri sizin için halledecektir."

Nefes nefese kaldı, sıçradı ve sonra soldu. "Eminim bu kadar centilmenlik dışı davranmazsınız."

Kaşlarını kaldırdı. "Kesinlikle ." "Peki ya sana meydan okursa?"

"Seni kabul etme açısından kurtarmak isterim."

Yeşil gözleri ihtiyatlıydı. "Seninle ilgili hoş olmayan sözlerini duydum."

kardeşim." Başını zarıfçe yana eğerek onu gözlemledi. "Bana karşı herhangi bir şefkat besliyor musun?" diye sordu sessizce.

Bu, Tobias'ın onun sormasını beklediği son soruydu. Ama elbette bu vahşiliğin altında tüm genç kızlarda olduğu gibi romantik bir kalbin attığını bilmeliydi. Belki de yakında ondan kendisine şiir okumasını bekleyecekti. "Hayır."

Başını salladı. "O zaman seninle evlenmeyeceğim. Her zaman sadece aşk için evlenmeye yemin ettim."

"Neden?"

Kızın gözlerinde eğlence parıldıyordu ve adam bunu görmekten tarifsiz bir memnuniyet duydu.

o.

"Tam tersine. Hayatım boyunca, annem bana birçok şeyi empoze etti. ve bir kez bile daha hassas duygulardan söz etmedi."

"Mantıklı kadın."

Olivia ona daha da yaklaştı ve adam onu kendine çekip omuzlarında rahatlatıcı daireler çizme isteğini dizginledi.

"Ve *M* kelimesini duymaktan çok fazla umutsuzluğa kapıldığım için, sadece her şeye hayran olan bir adamla evleneceğim konusunda ısrar etmekten zevk aldım. Bu fikrin bende büyüdüğünü fark ettim." Gülümsemesi genişlerken yanağında bir gamze belirdi. "Hangi erkek benim ondan daha iyi ata binmemi, ateş etmemi ve çit yapmamı sevebilir ki? Resimlerimden para kazandım ve saygın bir ressam olarak ün kazanmaya oldukça kararlıyım. Tutkularım ve erdemlerim sosyetedeki beyefendilerin hayranlık duyacağı türden değil. Anneniz bunu bana birkaç kez açıkça belirtti ve bir erkeğin bana hayranlık duyması için sahte beğenilerim ve ilgilerim varmış gibi davranmam gerektiğini düşünmek oldukça cesaret kırıcı. Siz bile lordum, bana *hoyden* demekten ve her fırsatta benden kaçınmaktan biraz keyif alıyorsunuz. Eğer öyle olmasaydı..." Yüzü kızardı. "Eğer olmasaydı evlenme teklif etmezdin..." Gözle görülür bir şekilde dişlerini sıktı. "Biliyorsun ki ben

konuş. Olağanüstü olduğumu iddia etmiyorum ama eksik de değilim."

Senden kaçtım çünkü her gece rüyamda seni çarşafıma dolanmış, benimle birlikte kendinden geçerken gördüm.

Asi düşüncelerini kontrol altına almak için çaresizdi.

"Görünüşe göre siz evliliğe karşısınız, özellikle de bana değil."

"Sanırım, lordum, kanıksadığınız basit zevklerin - ata binmek, gölde yüzmek - size yasaklandığını ve sadece iğne işi yapmaya, uzun yürüyüşlere çıkmaya ve piyanoforte çalmaya teşvik edildiğinizi hayal etmelisiniz."

"Bu tür beklentilere boyun eğseydim hayat çok sıkıcı olurdu."

Kadın güldü ve bu onu mest etti. "Böyle söylediğini duyduğuma sevindim, Tobias." Sonra ayıldı. "Eğer bana karşı bir şeyler hissediyor olsaydın, seninle evlenirdim," diye bitirdi yumuşak bir gülümsemeyle. "Artık bunu hafife bile almayacağım."

İşte o zaman, onun *tonun* birçok hanımefendisinden ne kadar farklı olduğunu gerçekten takdir etti. Hepsi onu bu kadar iyi tuzağa düşürdüğü için sevinçle dolardı ama o öyle değildi.

"Ben aşkın daraltıcı duygusuna inanmıyorum. Öfkeye, kıskançlığa ya da kişinin kaderinden yakınmasına da inanmam. Bunlar her zaman aşırı yıkıcı duygulara yol açar."

Ebeveynleri arasında zaman zaman şiddete dönüşen fırtınalı çatışmalar Tobias'ın içinde derin bir sükûnet ve duygularını sıkı bir şekilde kontrol etme özlemi uyandırmıştı. Bir an annesinin gözyaşlarını ve öfke nöbetlerini, bir an babasının şiddetli öfkesini ve bir an sonra da dizginlenemez mutluluğunu birbirinden ayırmayı öğrendiği gün, hayat daha basit hale gelmiş ve öyle de kalmıştı. Ve bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktı.

Zemini altından kaydırma gücüne sahip bir kadınla yakınlaşmaya, duyguları üzerindeki kısıtlamaları, yani öfke, kıskançlık ve o çılgın saplantıyı test etmeye asla izin vermeyeceğine yemin etmişti.

Aşk kılığına girmişti. Dedikodular ve hatta kendilerine dost diyen birkaç kişi onu alaycı, soğuk kalpli ve bir kadını sevmenin içerdiği duyguları takdir edemeyecek kadar kopuk olarak adlandırdı. Ama o yapılması gerekenden emindi ve asla aceleci davranmazdı.

"Hissetmediğinizi mi ima ediyorsunuz? Gerçi böyle bir iddiaya pekala itibar edebilirim."

"Hissediyorum Olivia, ancak bir kişi harekete geçmeden önce duyguları her zaman mantık ve rasyonel düşünceyle yumuşatmalıdır. Bu yapıldığında, insanların çoğu zaman saçma sapan davranışlarda bulunmalarına gerek olmadığı açıkça görülecektir. Babana teklifimi yapmak yerine seninle konuşma fırsatını değerlendirdim. Hassasiyetinizi göz önünde bulundurmaya çalıştım, ki bunu yapmamın aptallık olduğunu görebiliyorum. Dik kafalı olmaya kararlısınız."

Nefes nefese kaldı, açıkça hakarete uğramıştı. "Hayatımı bir kocanın belirlemesini istemiyorum."

"Yine de bir hafta içinde bir tane alacaksınız. Dedikoduların Blade ismini bir kez daha lekelemesine izin vermeyeceğim. Skandalların kız kardeşimin gelecek beklentilerini lekelemesine izin *vermeyeceğim*. Sizden sağduyulu ve ölçülü bir kontes olmanızı bekliyorum." Onun canlılığını ve hırçınlığını bastırma fikri bile içini rahatsız etmişti. Beklentilerini anlamasının evlilikleri için en iyisi olduğunu bildiğinden, bu duyguları hızla bastırdı. Yine de bir parçası onun gerçekten ne istediğini merak ediyordu. *Leydi O*, Olivia'ya çok benziyordu, daha önce hiç bu kadar güçlü, çekici, karmaşık ve kırılgan bir kadın kahraman yazmamıştı. "Ve tüm uygunsuz davranışların sona ermesini bekliyorum."

"Ve kıcımlı öpebileceğini umuyorum," dedi tatlı bir şekilde.

Kadının kaba dili adamın kanını tahrik etmişti. "Öpeceğim. Düğün gecemizde hepinizi öpeceğim. Sizi daha önce istediğim gibi sevemediğim için pişmanım. Sizi temin ederim, bu hatam telafi edilecek."

Gözleri büyüdü ve yüzü endişe verici bir kırmızı tonuna dönüştü. Sonra

döndü ve kütüphaneden fırladı.

Tobias kıkırdadı. Kontes olarak onunla yaşayacağı hayat asla sıkıcı ya da tahmin edilebilir olmayacaktı ama önceki tüm Blade erkeklerinin düştüğü tuzağa düşmemek için acımasız olması gerekiyordu. Aşık olanlar her zaman duyularıyla birlikte tüm onurlarını da kaybederlerdi.

Onuncu Bölüm

Karanlıkta tavana bakarak birkaç saat geçirdikten sonra Livvie yataktan kaydı. çekiştirdi, ayaklarını terliklerinin içine soktu ve odasından çıktı. Karanlıkta koridor boyunca ilerledi ve doğu kanadına giden yolu hafızasıyla buldu. Tobias'la konuşmak için sabaha kadar beklemesi gerekiyordu ama zihnine hâkim olan düşünceler ve endişe gözünü bile kırpmasına izin vermiyordu. Gün korkunç geçmişti. Leydi Peabody, Livvie'nin başına gelenleri seçtiği birkaç arkadaşına haber vermekte hiç vakit kaybetmemişti. Ön bahçedeki kroket maçı dayanılmaz olmuş, herkes ona bakıp fısıldaşmıştı. Daha da kötüsü, dul kontes Livvie'nin üvey babasını ve annesini Grangeville Park'a çağırmıştı. Ailesi gelmeden önce Tobias'la her şeyin yoluna girmesini istiyordu.

Dolambaçlı merdivenleri hızla tırmanırken hafifçe soluyarak sahanlıkta durdu ve birkaç sakin nefes aldı. Baskıcı karanlık çoğu kişi için rahatsız edici olabilirdi ama onun için değildi. Koridor boyunca aceleyle ilerledi ve Tobias'ın odasına yaklaştığında tek bir şamdan bir parça ışık sağladı. Mırıltılar kulaklarına ulaştı ve adımlarını yavaşlattı.

"Lütfen Tobias, beni burada, salonda bırakamazsın, her an misafirlerimiz gelebilir."

Livvie'nin ağzı kurudu.

"Ben odamın kapısındaayım Arabella, sen de koridordasın, eğer biri gelirse bu senin suçun."

"Beni içeri almayı reddediyorsun!"

"Seni odama davet etmedim."

Rahatlama Livvie'nin dizlerinin titremesine neden oldu.

"Sevgilim, lütfen, ilişkimizi bitirdiğine dair daha önceki iddialarında ciddi olamazsın. Lütfen beni içeri al, böylece konuyu daha *samimi* bir şekilde tartışabiliriz," dedi gırtlaktan.

"Hayır. Aramızdaki ilişki her neyse kesinlikle sona erdi. Davranışınızdan sonraki sabaha kadar Grangeville Park'ta kalmanıza izin vererek cömert davranıyorum. O zamana kadar yaygara koparmadan ayrılmanızı bekliyorum yoksa sizi zorla çıkarttıracağım."

Boğazından kısık bir sesle inledi ve bayıldı. Onu yakalamak yerine Tobias'ın dudakları tiksintiyle kıvrıldı ve kapıyı kapattı. Arabella diye bahsettiği kadın kaskatı kesildi, sonra ayaklarını yere vurdu. Yüzüne bir hesaplama ifadesi yerleşti. Geceliğini kavradı ve neyse ki diğer yöne doğru hışımla uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra kadın mumunu da yanında götürünce Livvie bir kez daha karanlığa gömüldü. Derin bir nefes alarak Tobias'ın kapısına doğru yürüdü ve kapıyı sertçe çaldı. "Ben Livvie," diye fısıldadı.

Kadın kapıyı tekrar çalamadan kapı açıldı ve adam onu içeri çekti. "Görüyorum ki tamamen mahvolmayı göze almaktan zevk alıyorsun," dedi, ona bakarken yüzü esrarengizdi.

Yaz olmasına rağmen ateş yanıyordu ve oda oldukça sıcaktı. Kükreyen şömineye yaklaştı. "Uyuyamadım... ve teklifiniz üzerine düşünüyordum."

"Devam et."

"Ailem gelmeden önce mutlu bir anlaşmaya varmamızı istiyorum. Üvey babam birkaç hafta önce ağır hastaydı ve onu fazla üzme istemiyorum, annem de aşırı endişeli olabilir." Onun başını sallaması üzerine, "Daha önce de şartlarım vardı... senin karın olmayı kabul etmeden önce." diye devam etti.

Aldatıcı bir çekicilikle gülümsedi. "Elbette. Başka bir şey beklemiyordum."

"Bildiğin gibi, sadece seninle değil, herhangi bir erkekle evlenmeye karşı çıktım." Ateşin önünde volta atmaya başladı. "Bana göre evliliğin bir kadın için hiçbir avantajı yok. Hayatımın her alanını kontrol edeceksin, sahip olduğum azıcık şey de artık bana ait olmayacak... Hayali hoyratlıklarım yüzünden beni dövme hakkına sahipsindir ve işin bittiğinde beni istediğin kadar metresin için bir kenara atabilirsin ve benim de hiçbir başvurum olmaz," dedi.

Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın kendini onun sonsuzluk gibi gelen bakışlarına katlanmaya zorladı. Bunun başka bir yolu yoktu. Derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Anladığım kadarıyla bir metresin var," dedi açıkça, onu uyanık ve huzursuz tutan şeyin kalbine doğru ilerleyerek. Livvie az önce geri çevirdiği kadının metresi olup olmadığını merak etti. Adamın onurlu davranmış olmasından duyduğu memnuniyet içini kapladı.

Kibirli bir kaş kalktı. "Böyle bir dedikodunun kulaklarınıza ulaşacağını tahmin etmemiştim."

"Londra'nın gördüğü en soğuk konttan fısıltılı ses tonlarıyla bahsedildiğinde oldukça dikkatli oluyorum," dedi omuzlarını uygunsuz bir şekilde silkerek.

Pencerelerin yanındaki küçük meşe masanın kenarına oturdu, bacağını en uygunsuz şekilde dışarı doğru uzattı ve kollarını kavuşturarak onu düşündü. "Bir hanımefendiye karşı bir bağlılığım vardı."

"Sadece bir tane

mi?" "Evet."

Boğazı düğümlendi ve kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Ben... onunla olan bağınızın sona ermesini bekliyorum. Babam... babam beni ve annemi kendi başımızın çaresine bakmamız için terk etti, kadınlara ihtiyacı olmadığını açıkça belli eden bir dünyada...

metresi Leydi Prudence Mayberry'yi seviyordu."

Kontun yüzü donuklaştı. "Evlendikten sonra metres tutmak gibi bir niyetim yok. Sizi asla böyle bir şekilde onurlandırmam."

Onun yüzünü dikkatle inceledi. Samimi görünüyordu ve gerginliğinin bir kısmı vücudunu terk etti. "Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Aslında, bugün yaşadığım ilişkiyi bitirdim." "Az önce kapınızda gördüğüm kadın mıydı?"

Gözlerinde soğuk bir meydan okumayla ona baktı. Yüce Tanrım, kesinlikle onun haddini aştığını düşünmüyordu Kadın soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Bakışları onun yüzünü aradı. "Evet."

"Güzel."

"Şimdi-"

"Lütfen, daha fazla var, Tobias."

Ağzı hafifçe kıvrıldı ve pozitif bir şekilde güç ve tasmalı duygusallık yaydı. "Dua et, devam et."

"Kırsalda olduğumuzda, ata bindiğimde bunu at üstünde yapacağım. Şehirdeyken ise gerekli olan yan eyeri kullanacağım." Onun kesin reddini beklerken kalbi küt küt atıyordu.

"Tamamdır."

"Ben... Ben... bitti mi?" Kendini onun kesin reddine hazırlamıştı.

"Evet."

Derin bir nefes aldı, görüşmelerinin gidişatından memnundu. "Birçok kişi bana okuma tercihlerimin hassas olmadığını ya da genç bir hanımefendinin okuması gereken türden materyaller ve risaleler olmadığını söyledi. Okuma materyallerimi kendim seçmek ve bu konuda kısıtlanmamak istiyorum."

"Tamamdır."

Dondu kaldı.

Neden bu kadar uzlaşmacı davranıyor?

"Taşrada, İskoçya'da ya da Batı Hint Adaları'nda terk edilmeyeceğim."

Bakışlarında eğlence parıldıyordu. "Eğer dileğiniz buysa?"

Kapitülasyonları onu endişelendiriyordu. "Kesinlikle." Son talebine ne diyecekti?

"Çok uzlaşmacısınız," dedi kuşkuyla. "Ben makul bir adamım."

Umut göğsünde sıcak bir şekilde kabardı. "Evlilik sözleşmemizde... işime devam etmeme izin verilmesini istiyorum."

Perçinlenmiş gibi görünüyordu, sonra bir elini yüzünde gezdirdi. "İş mi?"

Livvie yutkundu, üzerinde durduğu sallantılı zeminin farkındaydı. "Evet, lordum... Resim yapıyorum."

"Biliyorum ve yeteneğiniz harika bir şey. Bu kadar genç birinde böyle bir yeteneğe hiç tanık olmamıştım."

Baş döndürücü bir zevk kapladı . "Teşekkür ."

"Sana hiçbir hobiye çok görmem. Benim de kendi ilgi alanlarım var."

Kalbi hızla çarpıyordu. "Bu bir hobi değil, Tobias. Son resmimi Squire Wentworth'a yirmi gineye sattım. Ben... Birkaç ay önce Bath'da onunla tanıştım ve çalışmalarına büyük hayranlık duydum."

Bir an için tamamen şaşkın görünüyordu. "Blade Kontesi işe yaramayacak."

Ona doğru koştu. "Ben... Ben resim yapmaktan vazgeçmem. Benim için nefes almak kadar vazgeçilmez bir şey," dedi usulca. "İlk fırçamı üç yaşındayken elime aldım ve o zamandan beri resim yapmayı hiç bırakmadım."

Yüz hatları yumuşadı. "O zaman durmayın. Çalışma alanınız için isterseniz evlerimizdeki tüm odaları dönüştürün."

"Teşekkür , Tobias, ben-"

"Ancak, yeteneğini satmak için reklam yapmayacaksın. Senin için aylık iki yüz gine ödenek ayıracağım. Bunun yeterli olacağına inanıyorum?"

Geçtiğimiz yıl otuzdan fazla tablo satmıştı ve böyle bir meblağı biriktirmeyi başaramamıştı. "Ben... evet, lordum, bu cömertliğin de ötesinde." Kendisi için bir şeyler kazanma ve yalnızca onun iyi niyetine ve gelirine bağımlı olmama ihtiyacını anlayabilecek miydi? Dudaklarından dökülmek için yalvaran kelimeleri tuttu. Bu gece bazı zaferler elde etmişti, umduğundan çok daha fazlasını. Her seferinde bir gün.

"Şimdi benim şartlarımı dinlemeye hazır mısınız?"

Kadın başını salladı. Belli belirsizdi ama o rahat, sakın adam kaybolmuştu. "Skandal, öfke nöbeti ya da gözyaşı olmayacak." Adam ona ölçülü, ısıltılı gözlerle baktı. "Duymak istediğim son şey karım hakkında dedikodu yapmaktır, *asla*. Bu çok açık mı?"

Düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Beklentilerinize uygun davranmaya çalışacağım." Zarafet, alçakgönüllülük ve ağırbaşlılık timsali olacaktı... bu onu öldürse bile.

"Asla değişme Livvie."

Babasının fısıltısının hayaletini bastırdı. Kont'un onunla evlendiğine pişman olması için hiçbir neden yoktu. Livvie onunla sadece kendisi değil, ailesi için de evleniyordu. Ancak... "Size gözyaşı dökmeyeceğime söz veremem. Zaman olabilir-"

"Hiçbiri. Gözyaşları, öfke nöbetleri ve bayılma büyüleri sadece kullanan kişi tarafından kullanılan bir manipölasyon ve aldatma biçimidir. Kadınlar gözyaşlarını, flört etmek için kullanılan yelpazeler kadar ustaca kullanır. Eğer bana bu şekilde yaklaşırsanız, size söz veriyorum, ertesi gün başka bir malikânede olacaksınız."

"Beklendiği gibi olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Gözlerinde garip bir titreşim vardı, sanki verdiği cevap onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Kesinlikle yanılıyordu.

"Bunu yapın. Konuklar yarın ayrılacaklar ve ben de özel bir ruhsat alacağım. Önümüzdeki hafta evlenmiş olacağız. Bunun kabul edilebilir olduğuna inanıyorum."

"Bu... bu çok yakında." Adamın gözleri kasıtlı olarak kadının karnına kaydı ve kadın kızardı. "Peki ya hamile değilsem?"

Onu sinir bozucu bir sakinlikle inceledi. "Tutkularım üzerindeki kontrolüm ve katı ölçülülüğümle gurur duyuyorum Olivia. Yıllar sonra ilk kez bir başkasını düşünmeden hareket ettim, bir daha asla yapmayacağıma söz verdiğim bir şeydi bu. Seni öptüm ve lanet olası hislerimi kaybettim. Çocuğun olmasa bile, seni *mahvettim*. Namusunuzu çaldım ve müstakbel kocanız bu kaybı hissedecekti. Ve sizi temin ederim, Leydi Peabody şimdiden sözde utancınızdan bahsediyor."

Livvie hâlâ "*Seni öptüm ve lanet olası aklımı kaybettim*" e takılıp kalmıştı. "Ben... Sen beni öptüğünde ben de bir parçamı kaybettim."

Adam ona baktı ve kadın bu kadar cesurca konuşmamış olmayı diledi. Sessizlik sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca uzadı. "Sizi temin ederim, bir daha asla bu kadar pervasız olmayacağım."

"Benim için sorun değil... tabii ki evlendiğimiz zaman."

Adam cevap vermedi ve kadının kalbi yavaşça çarpmaya başladı. Gerçekten ne demek istiyordu?

"Normal bir evliliğimiz olacak mı?"

"Evet, tabii ki."

Şimdi neyin gerçekten normal olduğunu merak ediyordu. *Ton*'daki pek çok kişinin yaptığı saçma evlilik mi? Taraflardan birinin ya da her ikisinin de sonunda bir sevgili aradığı boş bakışlar ve soğuk dokunuşlar mı? Tobias'ın ona böyle bir şekilde ihanet etmesi fikri bile midesini bulandırıyordu. "İyi geceler lordum."

"Tobias."

Bir gülümsemenin dudaklarına dokunmasına ve hissettiği tüm belirsizliği örtmesine izin verdi. "Tobias."

Masadan kalktı ve kolay bir zarafetle ona doğru yürüdü ve yanaklarını avuçladı. Başını eğdi ve alnına bir öpücük kondurdu. Dokunuşu ve nezaketi o kadar beklenmedikti ki donup kaldı.

"İyi uykular Olivia," diye mırıldandı ve geri çekildi.

Başını sallayarak, az önce ne merak ederek onun odasından kendi odasına doğru koşmaya başladı.

On Birinci Bölüm

Leydi Sophie Rayburn, Vikontes Wimple, Tobias'ın bir zamanlar nişanlı olduğu kadın, mükemmel bir şekilde bakımlıydı, ince vücudu yüksek belli soluk pembe bir elbiseyle kaplanmıştı. Uzun ve esnek parmakları Tobias'ın ceketinin kıvrımlarını kavramış, dudakları Tobias'ın kılere yapışmıştı.

Livvie boğuluyormuş gibi hissetti. Öfke ve acı dolu bir perdenin ardından Tobias'ın gözlerinin açık olduğunu ve kütüphanesinin eşiğinde donmuş bir şekilde ona baktığını fark etti. Tobias gözlerini kırpmadan kadının omuzlarını sıkıca kavradı ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Oh, Tobias, seni çok özledim, sevgilim. Ev partisine neden son verdiğini ve tüm konukları neden kovduğunu anlayamıyorum. Sadece sen bu kadar *kaba* olabiliydin ve yine de davranışlarınla takdir edilirdin. Bu duyuru üzerine herkes çok heyecanlandı. Beni birkaç gün daha kalmam için davet et ve-"

Livvie kapıyı çarptı ve Leydi Wimple sarsılarak döndü. Narin elleri boğazına gitti ama kahverengi gözleri kurnazlık ve kinle parlıyordu. İşte o zaman Livvie tüm bunların yapmacık bir gösteri olduğunu ve bu zampanın şimdi damarlarında dolaşan rahatsız edici kıskançlığı hissetmesini istediğini anladı. Öfkesi daha da arttı ve kütüphaneye doğru yürümeye başladı.

"Sözümü kesmeni neye borçluyum Olivia?"

Oooh, sanki başka bir kadını ona karşı bastırırken yakalamamış gibi. Daha dün gece onun odasını ziyaret etmişti ve adam ona tüm ilişkilere son vereceğine dair güvence vermişti. Şimdi ona ürpertici bir bakışla bakıyordu.

Dikkatle izliyordu ve yüzündeki buz gibi çekingenliği tokatlamak istiyordu. Adam duygusal öfke nöbetlerinden nefret ediyordu ama kadın tam da o anda bir öfke nöbeti geçirmek istiyordu. Ama bir hanımefendi gibi davranması gerekiyordu.

Vikontes gülümsedi. "Lütfen bizi bağışlayın Leydi Olivia, ama kontla özel bir görüşme yapıyordum."

Kontrolü sarsıldı.

"Eee?" Leydi Wimple ince ama çok zarif burnunu aşağıya doğru indirerek kibirle sordu.

Livvie gülümsedi. "Eşyalarınızı toplayacak ve bir saat içinde yola çıkacaksınız. Sizin için bir araba sipariş edeceğim ve bir daha Grangeville Park'a davet edilmeyeceksiniz."

Şok, Vikontes'in yüz hatlarını gevşetmişti. Livvie'nin bu kadar cesur ve kararlı olmasını beklemediği belliydi. İkisi de Livvie'nin gerçek bir gücü olmadığını ve Tobias'ın onun herhangi bir emrini veto edebileceğini biliyordu.

Vikontes birkaç adım ilerledikten sonra vücudunu Tobias'a doğru eğerek göğüslerinin en iyi şekilde görünmesini sağladı. "Kıskançlık müstakbel kontesinize yakışmıyor, değil mi sevgilim," diye söylendi. "Onun biraz... alışılmadık biri olduğunu duymuştum."

"Hayır, öyle değil." Ses tonu buz gibiydi ve Livvie'nin öfkesini kontrol etmek için kullandığı ince tahterevallli kırıldı.

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Sessiz olacaksınız lordum, yoksa ben... Ben... Korkmanız gereken en son şey salyangoz kovaları olacak."

Yüzü daha da kapandı ve Leydi Wimple'ın çınlayan kahkahası kütüphanede yankılandı.

Livvie ona doğru döndü. "Ne kadar eğlendiğinizi anlayamıyorum. Kocanız burada ikamet ediyor. Ona gidip bu utanç verici davranışınızı açıklamaktan hiç çekinmiyorum."

Vikontes kekeledi. "Ben... Ben asla-"

Livvie elini salladı. "Lord Blade bundan hoşlanmasa da, ben oldukça

Sahipleniciyim ve bu konuda kesinlikle tavrımı ya da beklentilerimi değiştirmeye niyetim yok. Enfes kuaförünüzü ellerimin arasına alıp sizi birkaç gün sonra evim olacak yerden sürüklemekten ve sonra da sizi dışarıda temellerinizin üzerine bırakmaktan hiç çekinmem. Küçük olabilirim ama oldukça vahşiyimdir."

Vikontes'in rengi soldu. "Tobias! Benimle bu şekilde konuşmasına izin verecek misin? Buraya sadece iş konuşmak için geldim ve o bana hakaret etti."

Livvie ona baktı. Adam donup kalmıştı ve Livvie'nin nefesi onun koyu yeşil gözlerinde parıldayan eğlenceye takıldı. Kızmamış mıydı? Ona yakışmayacak bir şekilde davranmış olmasına rağmen.

"Nişanlımı duydun, Sophie." "Ama...
ama işimiz ne olacak-"

Livvie duygularına hâkim olabilmek için derin, sakinleştirici nefesler aldı. "İlginize minnettar olacak başka bir adam bulacağınızdan eminim. Dikkatinizden kaçmış olabilir ama Lord Blade sizin yaklaşmalarınızdan etkilenmedi. Şimdi, evimden ayrılmak için bir saatiniz var ve sanırım aşırı cömert davranıyorum."

Vikontes odadan çıktı, öfkesi duruşunun her çizgisinde belirgindi. Geride kalan sessizlik sakın ya da rahatlatıcı bir sessizlik değildi. Bir nebze tatmin olmuş gibi hissetse de Livvie'nin öfkesi yatışmamıştı. "Neden seni öpmesine izin verdin?"

Gözlerini kırptırdı, tüm eğlence izleri kayboldu. "Kıskançlık krizlerine izin vermeyeceğim."

Kıskançlık nöbetleri mi? Ellerini sıkı bir yumruk haline getirdi.

"Sadakat bekliyorum." "Ben sadığım."

"Sonra-"

"Ve ben *güven* bekliyorum. Seninle evlenmeye karar verdiğimde tüm ilişkilere son verdim. Bir kadınla yaşadığım her lanet olası karşılaşmayı açıklamak zorunda olduğum bir evliliğim olmayacak. Birinin davranışlarını rasyonalize etmeye çalışmayacağım,

Ne düşünmüş olabileceğini bile bilmezken. Kıskançlık ya da öfkeyle karşılanmayacağım. Bir ömür boyu yetecek kadarını yaşadım," diye tersledi, sesi keskin bir bıçak gibiydi.

Kalbi alarmla sarsıldı. Onu daha önce hiç böyle bir tutku sergilerken görmemişti. *Dolap dışında*, diye hatırlattı küçük bir ses ona. "O zaman bir daha beni mıcıklayan bir adamla karşılaşırsan, benden hiçbir açıklama yapmadan aynı güveni bekleyeceğim. İyi günler lordum."

Sakin bir sükûnetle uzaklaştı, bağırıp çağırmak istiyordu ama tutkulu doğasının onu daha da iteceğini biliyordu. Dün gece taleplerinde çok netti ve bu onun için aptalca olabilirdi ama nihai evliliklerinin yürümesini istiyordu. Kayalık, kötü bir zemindeydiler ve en ufak bir şey, korkunç bir skandal... ve bir bebek olasılığına rağmen, taraflardan birinin sözlerini bozmasına neden olabilirdi. Eli kapının koluna dokundu ve arkasındaki sert duvarın ani sıcaklığı onu dondurdu. Adamın hareket ettiğini duymamıştı.

"Böyle bir şey görseydim onurunuzu sorgulamazdım ama emin olun, davetiniz olsun ya da olmasın size dokunan her kim olursa olsun onu kırarım," dedi tehlikeli bir yumuşaklıkla. "Bırakın bunu yapmayı, sana dokunmayı düşündüğü için bile servetini, arkadaşlarını ve kesinlikle bir ya da iki uzvunu kaybeder."

Ses tonundaki soğuk ve acımasızlık kadının içini ürpertti ve daha da kötüsü, onu öpme ya da baştan çıkarma cüretini gösterecek herhangi bir erkeği yok edecek kadar acımasız olduğuna inandı.

Dönmek için biraz yer isteyerek kıpırdandı. Adam hafifçe geri çekildi ve kadın onunla yüzleşmek için döndü. Dudaklarında bir gülümsemenin belirmesine izin verdi. "Duygularımı anladığınız için memnun oldum lordum. Bugünkü küstahlığı ve onursuz davranışı yüzünden Leydi Wimple'a meydan okumak zorunda kalmaktan nefret ederdim. Yine de içimdeki her şey bunu yapmak için can atıyor. Bu sabah nişanımızı ilan ettiniz!"

Dudakları kırırdadı ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı. "Sen bir erkek değilsin Olivia."

Alını kırıştı. "Onursuzluk onursuzluktur. Bana saygısızlık etmeye ve beni utandırmaya çalıştı. Ve ben iyi bir nişancıyım, tabancam olmasa bile folyomla ona sadece küçük bir çentik atardım."

Adam beklenmedik bir şekilde kıkırdadı ve bu ses kadının içini titretti.

"Yatırımlardan bahsediyorduk ve dışarıdan gelen ayak seslerini duyunca birden bana doğru bastırdı, dudakları benimkilerin üzerindeydi. Ben daha tepki vermeye fırsat bulamadan sen içeri girdin."

tatlı bir rahatlama kapladı. "Açıklama için teşekkür ederim."

"Korkarım yapmalıyım. Kadına gerçekten meydan okuyup şu anda karşı karşıya olduğumuzdan daha büyük bir skandal yaratmanızı istemem."

"Ona evinizden çıkmasını emrettiğimde haddimi aştım. Beni affet."

"Affedilecek bir şey yok. Burası artık senin evin."

"Beş gün ," dedi usulca, onun öfkelenmemesini merak ederek. "Bir zamanlar senin nişanlındı."

Koyu yakışıklı yüz hatlarının sert düzlemleri kapandı. "Evet."

"Bağlılığınızı sonlandırdınız mı?"

"Evet."

"Olay yarattığı için mi?" "İyi bilgilendirilmişsiniz."

"Bunun korkunç bir söylenti olduğunu düşünmüştüm."

"Gözyaşlarına ve çıktığı kadar bağırma tahammül edemiyorum."

Oh. "Onunla sert bir şekilde konuştuğum için beni bağışlayın." "Kararlılığınızdan oldukça hoşlandım."

Gülümsedi. "Sanırım bende gerçekten hoşunuza giden bir şey buldum lordum."

"Sende hoşuma giden birkaç şey var."

Kalbi tekledi ve kanına garip bir coşku pompalandı. "Ne gibi?" diye sordu.
"Dudakların."

Kalbi öyle güçlü çarpmaya başladı ki bayılacak gibi oldu.

Gözleri ilgiyle ısındı... ve arzuyla. "Zevkiniz, kokunuz ve gülümsemeniz, hepsi aynı... büyüleyici."

"Karakterimin daha çok ilgini çekmesini isterdim," dedi usulca.

Earl'ün dudakları kıpırdadı ve çaresizce onun şehvetli ağzına bakmamaya çalıştı.

"Senin inatçı tavırlarını takdir etmemi mi bekliyorsun?" Kadın sertleşti.

Daha da yakına eğildi. "Seni temin ederim, bana karşı büyüyorsun."

"Bu beni bir siğil gibi gösteriyor, hiç hoş değil."

"şimdi sen söyleyince..."

Ona dokunma, dudaklarını öpme arzusu açıklanamaz olduğu kadar karşı konulmazdı da. Pervasız bir dürtüye boyun eğerek eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Onun dolapta yaptığı gibi komutayı ele almasını bekledi, ama onun yerine çenesini büyük elleriyle kavradı, öpüşmelerini hafif ve paramparça edici derecede tatlı tuttu. Dudakları zar zor buluşsa da, içinden heyecan verici bir beklenti duygusu aktı. Yumuşak bir iniltiyle kucaklaşmalarını biraz daha derinleştirdi ve büyüleyici bir erotizmle kızın ağzının ırzına geçti.

Başını kaldırdı. "Kütüphaneye neden geldin?"

"Ailem burada. Birkaç dakika önce geldiler ve Leydi Blade ile birlikte salonda çay içiyorlar. Ben... ben... sizinle konuşmak için izin istedim."

"Ah."

Başparmağını kızın alt dudaklarında gezdirdi. "Peki ne hakkında konuşmak istiyordunuz?"

"Dün gece söz verdiğim gibi seninle evleneceğim ve teklifin için teşekkür ederim," dedi titreyerek. "Üvey babama bir çocuk olasılığı yüklemenizi istemiyorum. Onu üzecek hiçbir şey istemiyorum. Uygunsuzluğun ve skandalın iması bile yeterince acı verici olacaktır."

"Sana söz veriyorum, Olivia."

İçini bir rahatlama kapladı. "Teşekkür ederim. Üvey babam ve annem sizinle konuşmak istiyorlar... bizimle."

"Birazdan orada olacağım."

Yine de onu rahatsız eden bir şey vardı. Onun gözlerini aradı. "Neden dolaptaydın?"

Garip bir sessizlik oldu.

"Bunu bilmek önemli mi?"

Livvie kaşlarını çatı. "Hayır, sadece merak ediyorum."

"Eski sevgilim odamı, çardağı ve dolabı arayarak onu takip etmemi istedi. Bu daha önce de oynadığımız bir aşk oyunuydu. Nedense burada uygun olduğunu düşündü. Yanlış düşünmüş."

Gözleri büyüdü. "Beni o mu sandın?" "Sadece bir saniyeliğine."

bir düşünce geldi. "Benden böyle oyunlar oynamamı mı bekliyorsun?"

"Yüce Tanrım, hayır."

Adamın dehşete düşmüş ses tonundan rahatsız olmuştu. "Peki neden? Maceracı olduğuma inanmıyor musun?"

Sert bir kaşını kaldırdı. "Tartışacak mıyız?"

Livvie kıkırdadı. Adamın şaşkınlıkla solumasına aldırmadan dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdu. Livvie onun kollarının arasından sıyrıldı ve yaklaşan düğünleri için oldukça mutlu hissederek koridordan salona doğru aceleyle ilerledi.

...

Leydi Olivia'nın ailesiyle yapılan görüşme Tobias'ın beklediği gibi geçmişti. Öfke ya da suçlama yoktu, sadece Lord ve Leydi Bathhurst'ün içten tebrikleri ve iyi dilekleri vardı. Bakışlarında spekülasyonlar vardı ama elbette herhangi bir uygunsuzluk olup olmadığını sorgulamayacak kadar kibardılar. Herkese özel bir lisans alma sürecinde olduğunu söylediğinde birkaç kaş kalkmış ve Olivia öfkeyle kızarmıştı.

Çay ve hoşbeşle geçen bir saatin ardından Tobias şimdi Vikont'la kütüphanede yalnızdı ve evlilik sözleşmesine son şeklini veriyordu. Vikont'un yüzü asıktı ve Tobias onun üvey kızının taleplerini içeren bölümde olduğunu tahmin etti.

Tobias'ın bakışlarını yüzünü buruşturarak karşıladı. "Livvie'nin kendi fikirleri var ve bunları dile getirmekten çekinmiyor," diye mırıldandı.

Tobias sandalyesinde kasıtlı olarak rahat bir pozda yaslandı. "Ben de öyle keşfettim."

"Peki bu keşfinizle ne yapacaksınız?"

"Yapılacak bir şey yok."

"Birçok erkek onun asi, dik başlı ve itaatsiz olduğunu söyler. Sıkı bir rehberliğe ihtiyacı var."

Adam onu aceleye getirilmiş nişanı iptal etmeye mi ikna etmeye çalışıyordu? "Olivia bir at değil, ben de başka bir adam değilim."

Vikont'un gözlerinde spekülasyonlar dönüyordu. "Hayır, değilsiniz. O zaman onun ne olduğunu söylersiniz?"

"Biraz pervasız ve yüksek ruhlu, parlak bir ressam, zeki, esprili ve oldukça inatçı."

"Ve bu sizi... caydırmıyor mu?"

Dudakları seğirdi. "Hayır." Öyle olmalıydı ama bunun yerine sinir bozucu bir şekilde baştan çıkarılmıştı. Kendini ona kaptırmamak için dikkatli olmalıydı. Sadece cinsel olarak uyarılmış olsaydı, bu kabul edilebilirdi. Ama ya kadın onu

Kıskançlığına mı? Öfkesine mi? Ya onunla ya da onun yüzünden kontrolünü kaybederse? Daha önce başka bir kadına karşı pervasız olmaktan hiç endişe etmemişti ama sanki onun inatçı doğası onu duyguları ve öfkesi konusunda daha rahat davranmaya teşvik ediyordu.

Tehlikeli.

Tobias'ın annesi güzel, sinirli ve gençlik günlerinde çok pervasız . Babası onun için birçok düelloya , bazen suç sadece başka bir adamın uygun görülenden biraz daha uzun süre bakmasıydı. Elbette annesi de skandallarla ve kocasının tutkulu sahipleniciliğiyle övünmüştü. Annesinin fark etmediği şey, babasının sahiplenici kıskançlığının, öfke nöbetlerine yenik düştüğünde ona karşı yumruklarını ya da kırbacını kullanmasına dönüşeceğiydi.

Tobias'ın dilini safra kapladı ve daha önce Olivia'nın sadece bir noktaya değinmek için başka bir adamın kollarında olmayı önerdiğinde verdiği içgüdüsel tepkiyi hatırladığında bağırsakları sıkıştı.

Sandalyeden fırladı ve pencerelere doğru yürüdü. Ona dokunmaya cüret edecek her erkeği kıracağına dair verdiği söz içgüdüsel ve dehşet vericiydi. Saçma iddialarına karşı etkilenmemiş gibi görünmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı, ama rahatsız olmuştu, çünkü her zaman karısına, buna cüret edenini ezerek onurunu korumaya yemin eden babası kadar çılgınca konuşmuştu.

Tanrı'nın kanı.

Olivia evlenmek için yanlış kadın tipiydi. İçgüdüleri ve beyni bunu biliyordu ama lanet olası vücudu ve onuru başka fikirlere sahipti.

"Her şey yolunda mı Blade?" diye sordu Vikont.

Tobias başını salladı ve uzun araba yolundan uzaklaşan at arabalarını izledi. Annesinin üzüntüsünden tüm konukları kovmuş, ev partisini planlanandan günler önce bitirmişti. Umurunda değildi. Konuklar meraklı dedikoduculardı ve o da kendisini bir böcek gibi hissediyordu.

kendi evinde mikroskop. Buna izin vermezdi. Daha da kötüsü, birkaç beyefendiden üstü kapalı imalar almıştı. Bu sabah nişan duyurusunu gazetelere göndererek doğru olanı yapmıştı. Yarına kadar tüm İngiltere bu haberle çalkalanacak, skandal yayılacak ve öfke başlayacaktı. Ama bunların hiçbiri onun çatısı altında olmayacaktı.

Vikont onun yanında durmak için hareket etti. Bathurst, "Livvie ailenizle aynı safta yer alarak iyi bir eşleşme yaptı ve daha iyisini yapmasını umamazdım," dedi.

Tobias cevap vermedi.

Adam nefes aldı. "Ününü biliyorum Blade. Hafife alınacak bir adam değilsin ve iş anlaşmalarında acımasız olabileceğini biliyorum. Bunun dışında, senin hakkında hiçbir bilgim yok."

Tobias kaykıldı ve Vikont'la yüzleşti.

Adamın gözlerinde endişe parlıyordu ve elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Neden özel bir ruhsata ihtiyaç var? Annesi Livvie için her zaman özel bir düğün hayal etmişti."

Tobias tereddüt etti. "Bir an önce evlenmemiz en iyisi."

Vikont'un gözlerinde bilgi parladı ve konuşmadan önce birkaç saniye dondu, "Onurunuz sizi onurlandırıyor. Onu kendi kızım gibi seviyorum. Ona nazik davranacağına dair söz vermeni istiyorum Blade."

Başını salladı. "O benim karım olduğunda endişelenecek bir şeyiniz kalmayacak." Lord Bathhurst yumuşak bir nefes aldı. "Baban-"

Tobias ürpertici bir yumuşaklıkla, "Ben babam *değilim*," dedi. Vikont'un neyi ima etmek üzere olduğunu biliyordu. Babasının dengesiz huyları hakkında toplumda dolaşan söylentileri, karısını balodan sürüklediği ve *tonlarca* insanın dehşete düşmüş bir neşeyle izlediği geceleri.

"Yasanın böyle olduğunu biliyorum ama Livvie'yi dövmene izin vermeyeceğim." Soğuk öfke kanını dondurdu.

Vikont kravatını çekiştirdi. "Hakaret etmek istememiştim ama

baban-"

"Bunu bir daha söylemeyeceğim Bathhurst. Ben babam değilim."

Babasının kırbacının annesinin derisini ısırdığı anı Tobias'ın içini ürpertti. Annesinin çılgınlıkları evin içinde yankılanmış ve tüm hizmetçiler konuşmaktan ya da onu savunmak için harekete geçmekten korkmuştu. Eline bir göz attı. Babasını acımasızca döverken düşüncesiz ve vicdansız davranmıştı. Sonra annesinin sevgilisinin evine öfkeyle yürüyüp onu düelloya davet ettiğinde başkalarını daha da hiçe saymıştı.

İsa.

Hatırladıkça midesi ağırlı düğümlerle doluyordu. Egzersiz minderine çıkmalı ve sakinleşene kadar iyi bir boks raundu yapmalıydı. Önümüzdeki günlerde bu gerekli olacaktı.

"Kızını koruyacağım ve bana bıraktığın hediye el üstünde tutacağım Bathhurst," dedi Tobias yumuşak bir sesle. "İzin verirseniz, ilgilenmem gereken bazı meseleler var." Adamın elindeki kâğıtlara başıyla işaret etti. "Umarım her şey yolundadır?"

Vikont, "Öyle," dedi.

"Güzel. Siz ve vikontesiniz düğün sonrasına kadar kalmaya davetlisiniz. Kendinizi tamamen evinizde hissedin. Göl balık kaynıyor."

Kibarca başını sallayarak kütüphaneden çıktı, Grayson'la tartışmak ve içinde biriken gerilimi boşaltmak için sabırsızlanıyordu. Neye bulaşmıştı ki? Ve bu belirsizliğin ortasında neden böylesine derin bir hevesli bekleyiş hissediyordu?

On İkinci Bölüm

İffetini Tobias'a kaptırdıktan dört gün sonra Livvie Blade Kontesiydi. Kendini bir kez daha çimdikledi ama yine de rüyadan uyanmamıştı. Gerçekten de Tobias'la evliydi ve tam dokuz saattir evliydi. Ailesi Grangeville Park'a geldikten sonra her şey şok edici bir hızla gelişmişti. Tobias malikânenin şapelinde küçük ve samimi bir düğün yapmakta ısrar etmişti. Bu aciliyeti anlamıştı, özellikle de bu koşullar altında. Ailesi bu aceleden dolayı biraz telaşlanmıştı ama Livvie bir şekilde annesinin bunu bildiğini hissetmişti. Annesinin onu bir kenara çekip düğün gecesinin hassas noktalarını konuşmak isteyip istemediğini sorduğunu hatırlayınca şimdi bile yüzü kızarıyordu. Çok utanmıştı ama hayır demişti. Annesi ve üvey babası bu evlilikten çok memnundu ve hatta annesi böylesine değerli bir eşle uzlaşmaktaki ustalığından dolayı onu övmüştü.

Koca.

Birkaç hafta önce, artık bir eş ve kontes olacağını hayal bile edemezdi. Bir bağ kurmak kaçınılmaz olsa da, evli olma durumunu hiç bu kadar düşünmemişti. Zamanını nasıl değerlendirecekti? Hâlâ resim yapacak ve eserlerini satmaya çalışacak mıydı? Kalbi evet diye bağıırıyordu. Annesi ona kontes olmanın inceliklerinden bahsetmişti. Balolar planlamaktan, anlamsız partilerden siyasi partilere ev sahipliği yapmaktan. Hatta para vermek için birkaç hayır kurumu bulması bile tavsiye edilmişti.

Livvie yumuşak bir iç çekişle gözlerini kapadı. Kendi pervasız kalbi tarafından içine atıldığı bu dünyada yolunu bulması gerekiyordu. Ve içinde bulundukları durumun rahat olabilmesi için yeni kocasının yöntemlerini öğrenmesi gerekiyordu. Birbirlerinin hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları şeyleri daha iyi tanıdıkça son birkaç günün gerginliğinin azalacağını umuyordu. Görkemli araziye bakan pencereden uzaklaşarak yatağın kenarına oturdu ve gözlerini kapattı.

Ben evliyim.

Kalbi aniden öfkeyle çarpmaya başladı ve eşit bir şekilde nefes almak için mücadele etti. Annesi ona, Tobias'ı yeterince memnun etmesini sağlamanın görevi olduğunu, böylece metresinden kalıcı olarak vazgeçeceğini söylemişti. Mahcup bir halde annesine bu tür tüm ilişkilerin sona erdiğini söylemiş ve öyle bir acıma ifadesiyle karşılaşmıştı ki kalbi çatlayacak gibi olmuştu. Kocasının başka bir kadını öptüğünü düşünmek Livvie'nin midesini bulandırıyor ve sadakatının ona bağlı olduğunu düşünmek onu çileden çıkarıyordu... neye? Annesinin mantığını anlamakta güçlük çekiyordu. Ayağa fırlayarak annesinin ona verdiği mektubu aldı.

Livvie Dearest,

Yeni görevinizde muhteşem bir başarı elde edeceksiniz. Hayal ettiğimden çok daha fazlasını elde ettiniz; artık Blade Kontesi'siniz. Size iki evliliğimden edindiğim bu bilgileri sunuyorum ve bir ilişkide sadakat ve karşılıklı saygının sizin için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için bunları ciddiye almanızı tavsiye ediyorum.

Kocanızla asla tartışmayın.

Diğer erkeklere asla çok uzun süre gülümsemeyin.

Ev işlerinin her zaman sorunsuz bir şekilde yürütülmesini sağlayın.

Kontunuzu kızdırmayın ve onun talimatlarına her zaman uymanızı tavsiye ederim.

Onun sevdiği yiyecekleri sevin ve yazdığı makaleleri okuyun.

Kontunuza sık sık iltifat edin. Erkekler kibirlerinin övülmesinden hoşlanırlar.

Livvie notu avucunun içinde buruşturdu, daha fazla okuyamadı ama annesinin iki kez Tobias'a bir varis sağlamanın Livvie'nin görevi olduğunu söylediğini hatırladı... ne pahasına olursa olsun. Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı ve şiddetle gözlerini kırptırdı. Tobias'ın şefkatli ve sadık olmasını sağlamak için tüm bunları yapması gerekiyorsa evliliğinde başarısız olmaya mahkûmdu. Annesinin Livvie'yi karakterine aykırı davranmaya nasıl teşvik edebildiği aklının ucundan bile geçmiyordu. Annesinin Vikont'a gösterdiği sevginin, ilk kocasının yaptığı gibi onu terk etmemesi için uydurulmuş olduğunu düşündükçe midesi bulanıyordu.

Ya annesinin Vikont'ta bulduğunu sandığı aşk sahteyse? Ya Livvie iyi bir eş olamadıysa? Bu *sinir bozucu* sorulara imkânsız cevaplar bulmaya çalışmanın ne yararı vardı?

Kapı çalındı, sonra kapı tokmağı tıkırdadı. Notu şömineye fırlattı ve alevler kısa sürede onu tüketti. Francie içeri girdi ve Livvie gülümsedi. "Francie, seni hiç beklemiyordum."

"Oh, Livvie, çok solgun görünüyorsun. Çok mu korkuyorsun?"

"Sadece endişeliyim. Her şey çok hızlı oldu. Senin burada ne işin var? Kardeşini bekliyordum," diye itiraf etti yüzü kızararak.

"Tobias gölde yüzüyor. Sıcak bunaltıcı. Annem hiçbir yazın bu kadar sıcak geçtiğini hatırlamadığını söylüyor."

"Kardeşinizin yokluğunu mazur görmek zorunda değilsiniz."

Francie kızararak Livvie'nin şüphesini doğruladı. Acısını derinlere itti. Onların bir düğün gecesi geçirmelerini istemediği için miydi? Bu fikrin onu rahatlattığından mı yoksa öfkelenirdiğinden mi emin değildi. Arkadaşı kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. "Ben... Ben seni daha önce görmek istedim..." Pişmanlık ve endişe güzel yüz hatlarını kapladı.

Livvie'yi bir telaş sardı ve arkadaşının yanına doğru yürüdü.

"Neyden önce, Francie?"

Dudakları düzleşti. "Neden kardeşimle evlendin?" "I-"

"İnatçı yapınızı biliyorum ve zorlandığınıza inanmıyorum. Kimsenin sizi arzularınıza karşı ikna etmesine asla izin vermezsiniz, en azından evlilikte. Senin romantik kalbini biliyorum, bu yüzden lütfen bana gerçeği söyle."

Livvie kaşlarını çattı, içgüdüsel olarak bunun onu Tobias'la evlenmeye gerçekten iten şeyden daha fazlası olduğunu fark etti. "Eğer kardeşini arzulamasaydım, hiçbir şey beni onunla evlenmeye ikna edemezdi, durumumuz tehlikede olsa bile," diye dürüstçe cevap verdi. "Beni zaman zaman kızdırıyor ama aynı zamanda büyülüyor da. Ondan hoşlanıyorum."

Francie bariz bir rahatlamayla

soldu. "Bu neyle ilgili?"

İleriye doğru kararsız bir adım atarken gözlerinde sıcak bir umut parlıyordu. "Birine karşı derin bir sevgi besliyorum ve onun da bana hayran olduğunu biliyorum Livvie. Bana evlenme teklif etti ve ben evet desem de annemle Tobias'ın birlikteliğimize karşı çıkacaklarını biliyorum. Bugünün büyük bir bölümünde şüphe içindeydim, nasıl bir karar vereceğimi merak ediyordum. Annemin benim için seçtiği adamı kabul edecek miyim? Tobias'ın onaylayacağından emin olduğum bir vikontu mu? Yoksa kalbimin sesini mi dinleyeyim?"

"Oh, Francie, çok üzgünüm." Livvie onu kendine çekti ve şiddetle sarıldılar. "Kardeşinin seni sevdiğinden çok eminim ve onunla konuşup kalbinden geçenleri paylaşmanı tavsiye ederim. Ona beyefendinin teklifini anlat."

"Peki ya itiraz eder ve beni İskoçya'ya ya da bir rahibe manastırına gönderirse?" "Sonra beyefendinizi sevmenizin ve ona saygı duymanızın tüm nedenlerini sıralayın. Ve

Tobias'ın onunla tanışmasına izin verin ki bu nitelikleri kendi gözleriyle görsün. Eğer onsuz yaşayamıyorsanız, rahatsızlığınızı karşılıklı sevginize ikna edin ama mutlu olamayacağınız bir evlilik yapmayın."

Francie geri çekildi ve gülümsedi. "Teşekkür ederim Livvie. Ondan uzaklaşmaya ikna olmayacağım."

"Güzel. Şimdi onun adını ve aile bağlantılarını benimle paylaşabilir misiniz?"

"Önce Tobias ile konuşmak istiyorum. Ben fırsat bulamadan ona söylemeye güvenemem."

"Francie! Senin güvenine asla ihanet etmem."

"Bağışlayın ama dikkatli olmalıyım, Tobias'ı benim kadar tanımıyorsunuz." Sonra Livvie'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve gitti.

Arkadaşının kalbini rahatlatıp rahatlatmadığından hâlâ emin değildi. Emin olduğu tek şey Tobias'ın ondan kaçıyor olduğuydu. Birden kendini çok yetersiz hissetti ve çok utandı. Dolaptaki gecenin bir sapma olduğu açıktı. Onu gerçekten arzulamıyordu. O sadece, evlenmeyi onuruna borçlu hissettiği, istenmeyen bir bağlantıydı.

Tobias'ı onu olduğu gibi kabul etmeye ve muhtemelen aşık olmaya ikna etmek gibi ürkütücü bir görevle karşı karşıyaydı - romantik ve çoğu zaman pervasız. Livvie kalbinin ağrısından nefret ediyordu.

Gözyaşlarıyla savaşıarak gözlerini kapattı. İşe yaramazlardı ve kendini şımartmayacaktı. Kendine, Tobias'la birbirlerini tanımak ve karşılıklı saygı ve gerçek şefkate dayalı bir bağ kurmak için bir ömürleri olduğunu hatırlattı.

Odasından çıktı ve aceleyle merdivenlerden aşağı inerek kütüphaneye gitti. Boş olduğundan emin olmak için kapıyı hızlıca çaldıktan sonra içeri girdi ve bütün bir duvarı kaplayan geniş kitap yelpazesine doğru yürüdü. Şömine yanıyordu ve odanın davetkâr ışığının tadını çıkardı. Geceyi burada kitap okuyarak geçirecekti. Boğazında düğümlenen hayal kırıklığını görmezden gelerek ince deri bir cilt seçti. Kapı açıldı ve etrafında döndü.

Tobias onu görünce irkilerek durdu ve odaya girmeden önce birkaç saniye hareketsiz kaldı. Gömleği göğsüne yapışmıştı.

Bazı yerleri ve saçları belli ki nemliydi. Göğsü belirgin kaslarla ve Livvie hayatı boyunca böylesine muhteşem bir manzara gördüğünden şüpheliydi. Adamın çıplak ayaklarını gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Burada kimsenin olmasını beklemiyordum," dedi. "Şimdiye kadar uyumuş olursun sanıyordum."

Uzun bir süre onun gözlerinin içine baktı, ne kadar uzak göründüklerinden nefret ediyordu. "Yüzüyordun."

"Evet. Ve işe yaramadı."

"Ne işe yaramadı?"

"Seni hâlâ istiyorum."

Yüreği ağzına gelmişti. Böyle bir dürüstlük beklemiyordu. "Bu yüzden mi yüzüyordun... beni arzuladığın için mi?"

"Evet."

"Peki bu o kadar korkunç mu?"

"Belli ki."

Duygularını kontrol altına almaya çalıştı. "*Neden?*"

"Başka bir kadına hiç sana duyduğum gibi açlık duymadım," dedi. "Bundan hoşlanmıyorum."

Heyecan kanına işlemiştir. "Tutkularımız konusunda çekingen davranmak biraz aptalca görünüyor... Biz karı kocayız, daha kalıcı bir birliktelik düşünemiyorum."

"Hayır, yapamam," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Kapıyı sert bir homurtuyla kapattı ve onu masaya doğru sıkıştırana kadar ona doğru ilerledi. Bacaklarını ayırdı ve geceliğini kavrayarak aniden ağrıyan merkezini avuçlayana kadar yukarı itti. Livvie'yi böylesine şiddetli bir arzu sarsıntısına hiçbir şey hazırlayamazdı. Boğazı yutkunmak için çalıştı ve hissettiği şeyi kontrol etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. Ona bu şans vermedi ve bunun yerine ona doğru eğilerek avucunun zevk yumrusuna baskı yapmasına neden oldu. Kadın

Şiddetle titredi ve içinden cevap niteliğinde bir inilti koptu. "Öp beni, Tobias."

Adam onun ağzını derin bir cinsel öpücükle kaptığında kelimeler dudaklarından henüz dökülmüştü. Ağzı tekrar tekrar onunkinin üzerine eğildi.

İnanılmaz hislerden daha fazlasını almak için ona doğru eğildi. Adam iğneleri çıkardı ve Livvie'nin saçlarının ağırlığı omuzlarına düştü. Livvie onun gömleğini çekiştirdi ve hevesli dokunuşlar, çekiştirmeler ve çekmelerle Tobias'ın gömleği atıldı. Livvie onun muhteşem formunu takdir edemedi, Tobias onun önünde diz çöktü, kalçalarını avuçladı ve kabaca onu ağzına doğru çekti.

Yüce Tanrım, dili onun en mahrem yerine sürtünüyordu. Vücudunda zevk titremeleri dolaştı ve içinden kopmak isteyen çığlıkları durdurmak için dudağını ısırды. Adam onu derinlemesine yaladı ve Livvie sessizce çığlık atarak adamın saçlarını kuvvetle kavradı. Kalbi hızla çarpıyor ve dizleri titriyordu. Her şey kontrolden çıkıyormuş gibi görünüyordu. Dilini oynattı ve sonra dişleri onun zevk yumrularına sürtündü. Eğer Tobias onu bu kadar sıkı tutmasaydı, yere yığılabilirdi.

Ayağa kalktı, onu kaldırdı ve sonra meşe masanın üzerine oturttu, kalçalarını tek bir güçlü hareketle açtı. Kaygan girişine çok olmayan ama harika bir basınç uyguladı.

"Çok ıslaksın," diye mırıldandı, koyu yeşil gözleri kadının çözemediği duygularla parlıyordu.

"değil," diye fısıldadı yarı iniltiyle, onun kendisini doldurmasına ihtiyaç duyuyordu.

Güçlü bir hamleyle içine girdi ve Livvie haykırarak onun omuzlarını kavradı. Tobias onun bakışlarını tutarak geri çekildi ve tekrar tekrar ilerledi, bazen sığ, sonra harika bir şekilde sert ve derin, ruhu yakan bir yoğunlukla doruğa ulaşana kadar onu mutlulukla doldurdu. Onu öptü ve saniyeler sonra sıkı sıkı sarıldı ve bir iniltiyle kendi boşalmasını buldu.

Birkaç saniye bu şekilde kaldılar ve kadın bu kadar düzensiz nefes alan tek kişinin kendisi olduğunu fark etti. Onunkiler düzgün ve kontrollüydü. Böylesine harika bir zevk hissetmiş olmasına rağmen, bu gece dolapta geçirdikleri geceden farklıydı. Karanlıkta özgür, vahşi ve kısıtlamasızdılar.

Adam ondan çekildi ve kadın soludu. Göbeği ağrıyor ve hassaslaşıyordu.

"Seni incittim mi?"

Onun gözlerine bakmakta zorlandı. "Hayır."

Kendini düzeltti ve cebinden bir mendil çıkarıp Livvie'ye bastırdı. Livvie şömineye bakarak kızarmakla savaştı. Yeminlerini onun kütüphanesindeki bir masanın üzerinde etmişlerdi. Adam ellerini ve bezi çekti ve Livvie'nin geceliğini nazıkçe aşağı çekerek ayak bileklerine kadar indirdi. Sessizlik üzerine başını ona çevirdi. Adam ona bakıyordu ve Livvie onun bakışlarına karşılık vermekten başka bir şey yapamadı. Adamın kolları beline dolandı ve onu kendine çekti. Kalbi sevinçle çarptı ve adamın çıplak göğsünde eriyip gitti.

"Merhaba... karıcığım," dedi usulca, ses tonunda kesinlikle şaşkın ve büyülenmiş bir damar vardı.

"Merhaba... kocacığım," diye daha da yumuşak bir sesle cevap verdi, titremesini durdurmak için alt dudaklarını ısırıyordu.

Alnı onunkine doğru düştü. "Davranışım affedilemez. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi üzerine atladım. Sana odalarımıza kadar eşlik etmeliydim ve-"

"Düğün gecelerinin en çok kişinin odasında keyifli geçtiğini söyleyen bir kural mı var?"

"Hayır."

"O zaman bence iyi gidiyoruz."

Tobias'ın yüzünde yavaş, tembel bir gülümseme belirdi. "Çok güzelsin karıcığım," dedi beklenmedik bir şekilde.

Sanki bir yumruk kalbinin üzerine kapanmış gibi hissetti. "Ben... teşekkür ederim."

Parmaklarını kızın yanaklarında gezdirirken neredeyse çekingen bir tavır takındı. Sonra dudaklarının köşesine bir öpücük kondurdu. Hafif, yumuşak, tatlı ve yatıştırıcıydı. Duygular boğazını tıkadı ve içinde daha fazlasını arzulayan bir istek kabardı.

"Seni serbest bırakmak istemediğimi fark ettim."

Kalbi öfkeli bir ritimle çarpmaya başladı. "O zaman yapma."

Gözleri onunkilere dikildi. "Normalde yazıyor, dövüş sanatlarımı çalışıyor ya da şehirdeysem kulüplerimden birini ziyaret ediyor olurdum."

"Resim yapıyor olurdum. Seni resmetmek istiyorum... şu an olduğun gibi, çok ham ve güzel."

Dudaklarında yürek parçalayıcı derecede şehvetli, yavaş bir sırtış daha belirdi. Livvie ne olduğunu anlayamamıştı... ama sanki görünmez ipler onları birbirine yaklaştırıyordu. Livvie hâlâ adamın masasının kenarında oturuyordu ve adam da ona fevkalade yakındı. İçinde bulundukları durumun samimiyeti damarlarında tatlı bir gerilim yaratmıştı.

"Satranç oynamak ister misin?"

Zevk onu doldurdu. "Seni alt edeceğimden korkmuyor musun?" Sol kaşı kibirle kalktı. "Bu meydan okumayı kabul ediyorum." Onu masadan kaldırdı.

"Yardım almadan attan inebilecek durumdaydım." "Sana dokunmak hoşuma gidiyor."

"Oh." Bu düşünce onu ayak parmaklarına kadar memnun etti. Her şeye rağmen evlilikleri için bir umut vardı.

Sırtarak satranç takımının bulunduğu küçük masaya doğru yürüdü ve oturdu. Adam da ona katıldı ve kısa süre içinde oyuna daldılar. Otuz dakika sonra kadın mırıldandı: "Şah mat."

Tobias kıkırdadı. "Stratejiniz beni büyülüyor. Bazen pervasızca, bazen de ustaca zekice."

Bu övgü onu şaşkına çevirdi ve içgüdüsel olarak eğilip onu öptü.

Çenesini.

İkisi de tamamen hareketsiz kaldı.

"Tesadüfen dudaklarımı özlediniz mi kontes?"

"Hayır... bu küstah yarık tam da ağzımı istediğim yerde," dedi boğuk bir sesle.

Adam gülümsedi ve kadının kalbi hafifledi. Mutsuzluk içinde debelenecek değildi. Hayat sadece ilerleyebilirdi ve o da evliliğini en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdi. Zamanla Kont'la aralarında sevgi ve güven oluşacaktı. Aslında, bunu sağlamak için çalışacaktı.

On Üçüncü Bölüm

Tobias tüy kalemin ucunu son kez mürekkep hokkasına daldırdı. Yarattığı kurgusal dünyanın der, kütüphanesinin kapısının sürekli çalındığını fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Kaşlarını çatı. Orucunu açtıktan hemen sonra kütüphanesine kapanıp en az iki saatini romanlarını yazarak geçirdiğini, ardından da çok sayıdaki malikanesi için yapması gereken işlerle uğraştığını tüm çalışanlar bilirdi. "Kim o?"

"Ben Livvie."

Bir zevk patlaması onu doldurdu. Dondurdu. Gerçekten de alışılmadıktı. Düşün gecelerini hatırlamamak için elinden geleni yapıyordu ve dolapta yaptığı gibi kendini onun içinde kaybetmemek için ne kadar büyük bir güç harcamıştı. Kokusu parmaklarında, tadı dudaklarında kaldı ve kalbinin derinliklerinde, onunla evcilleşmemiş olmayı diledi. "Girin."

Sap döndü ve kadın görüldüğünde ağzı kurudu. Güzelliği çok taze ve çekiciydi. Koyu kırmızı saçları sade bir bukde toplanmıştı ve birkaç tutam yanaklarını okşuyordu. Soluk mavi, yüksek belli bir elbise giymişti ve elinde bir kitap vardı. Bunun *Kraliyetin Hizmetinde*'nin bir kopyası olduğunu görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Aikens'in eserlerini mi okuyorsunuz?"

Geniş bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Evet, öyle mi?" diye sordu heyecanla. "Zekice ve ilgi çekici bir kitap ve kesinlikle tavsiye ederim."

Adam kayıtsızca homurdandı, ama içinde çiğ bir zevk patladı. Kadın

yazısını beğendi. "Anlıyorum."

"Aikens'in çalışmaları gerçekten harika," diye bağırdı, her zamankinden daha ciddi bir şekilde. "*Kraliyetin Hizmetinde*'yi okumanızı tavsiye ederim. Eğer ödünç almak isterseniz ilk sekiz cilt yanımda."

Onun övgülerinden duyduğu memnuniyeti gizleyerek sandalyesinde rahatça arkasına yaslandı. "Bu tür kitapların genç bir hanımefendi için uygun olduğunu düşünmemiştim."

Gözlerini devirdi. "Eğer erkekler okuyabiliyorsa, kadınlar da okuyabilir. Orada biz narin genç hanımları şok edecek ve sarsacak hiçbir şey yok. Wrotham'ın sırları ortaya çıkarmak için kullandığı birkaç öpücük ve baştan çıkarmayı saymazsanız tabii."

Aman *Tanrım*. Öpücükler ve baştan çıkarma mı? Tobias sadece öpücüklerden çok daha fazla skandal içeren karşılaşmalar yazdığını çok iyi biliyordu.

"Hangi ?" "Yedinci ciltteyim."

Baştan çıkarmanın acımasız sanatını ele alan sekizinci ve dokuzuncu ciltlerdi. Daha fazla okumasına izin vermeli miydi? Onun okuma tercihlerini kınamayacağına dair söz verdiğini hatırlıyordu.

"Ne yazıyorsun?"

Gevşek kâğıt demetine baktı ve hızla bir yığın haline getirdi, sonra üst çekmecesini açtı, düzgünce yerleştirdi ve bir anahtarla kilitledi. Yazdıklarını yayıncısı dışında kimseyle paylaşmıyordu. Ne röportajlara ne de halkın karşısına çıkmaya izin veriyordu. Gerçekten anonimdi ve yayıncısı, Blade Kontu'nun Theodore Aikens olduğunu asla açıklamamak için çok katı ve demir gibi sağlam bir sözleşmeye bağlıydı. Çocukken evindeki şiddetten kaçmak için çaresiz kalmış ve sığınağını kitaplarda bulmuştu. Kütüphanesindeki hikâyeler artık Tobias'a aradığı rahatlığı sunmadığında, arzuladığı dünyayı yaratmıştı; tüm karakterler, duygular ve durumlar üzerinde tam ve mutlak bir kontrole sahip olduğu bir dünya. Bu onun çok özel bir parçasıydı, o zaman merak etti

kontesiyle bu kadar mahrem bir yönünü paylaşabileceğini hiç düşünmemiştir. *Belki de hiç.*

Anahtarı cebine koyduktan sonra yukarı baktı.

Gözlerinde hınzır kahkahalar dans ediyordu. "Bu bir sır. Sırları severim ve belli ki sizde de bir sır var lordum." Masaya doğru yürüdü ve parmağının ucunu sert ahşap masanın üzerinde gezdirdi.

Ona bakmak bile ona dokunmak, onu almak için can atmasına neden oluyordu. Sandalyeyi itti ve ayağa kalktı. "O zaman en iyisi anahtarımı saklamaya özen göstereyim."

Kıkırdadı, sonra ayıldı. O zaman onun gözlerindeki ihtiyatı fark etti ve anladı. Kadın hayatına girdiğinden beri dengesini bulmakta zorlanıyordu, onun için de işler ne kadar tedirgin edici olmalıydı. Artık bir *karısı* vardı... ve onunla ne yapacağını şaşırmıştı. Günleri yazmak, mülklerini yönetmek, parlamento için önergeler yazmak, dövüş formlarını uygulamak ve gerekirse Londra'daki bir sevgiliyi ziyaret etmek üzere yapılandırılmıştı. Göğsüne bir gerginlik yerleşti. Olivia gerçekten onun karısıydı. Zamanını ve ilgi alanlarını paylaşmayı öğrenmek zorundaydı.

"Bayan Potter bana malikâneyi gezdirdi. Ona haftalardır burada yaşadığımı anlatmaya çalıştım ama beni kırmadı. Grangeville Park çok güzel bir konuma sahip ve harika bir arazi."

Beş yıl önce malikâne harap haldeydi. Onu bu güzelliğe kavuşturmak için binlerce sterlin harcamıştı ve kızın bakışlarında gördüğü hayranlık hoşuna gitmişti. "Teşekkür ederim."

"Annem bana birkaç hayır kurumuyla ilgilenmemi tavsiye etti. Bu fikre çok hevesli olduğumu fark ettim," dedi gülümseyerek. "Ama nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok." Boğazını temizledi. "Acaba... bahçelerde bir gezintiye çıkmak ve hangi hayır kurumlarının benim himayemden yararlanabileceğini tartışmak ister misiniz? İtiraf etmeliyim ki, dul kontesin tavsiyesi hoşuma gitmedi ve onun tavsiyesine kulak asmayacağım," dedi belli bir zevkle.

"Gezinti mi?"

"Dışarıda çok güzel bir gün var."

Onu düşündü. "Westfall Markisi ile birlikte bir projede yer alıyorum. Toplumumuzun daha yoksul ve muhtaç kesimleri için evler ve okullar inşa etmeye çalışıyoruz. Biz konuşurken binalar inşa ediliyor. Birkaç hafta içinde bitecek olan bir tane var. Evi aydınlatmak için bazı resimler yaparsanız iyi olur."

Zevk gözlerini aydınlattı ve ona verdiği gülümseme o kadar parlaktı ki, bir an için nutku tutuldu.

"Bu harika olur, Tobias. Toplumumuzun daha savunmasız kesimleri derken... kadınlar ve çocuklar mı?"

"Evet... acımasız durumlardan kurtarılanlar. Yetimler. Evsizler. Terhis edilen askerler."

Kapı sert bir şekilde çalındı. "Evet?"

Kapı tokmağı çevrildi ve uşakları Ferguson elinde bir köle tüccarına yazılmış gibi görünen bir mektupla içeri girdi. "Bu sizin için Leydi Francie tarafından bırakıldı, Lordum. Sabah ondan önce teslim edilmemesi konusunda kesin talimat verdi."

Tobias mektubu aldı ve kâhya izin istedi. Masasından mektup açacağını aldı ve mührü kesti. Notu okudu, sonra tekrar okudu, Francie'nin bir şakası olduğundan emindi.

"Tobias, her şey mi?"

Sevgili Tobias,

Lütfen mektubumu aldığınızda beni çok sert bir şekilde azarlamayın. Mektubun, malikânedен çok uzaktayken gönderilmesi talimatını verdim ve doğrusu şu anda Bayan Browning olduğuma eminim. Kâhyanız Bay Jasper Browning ile Gretna Green'e kaçtım.

Tobias şimdi bunun sadece özenle hazırlanmış bir oyun olabileceğinden daha da emindi. Karısına baktı. "Francie'yi bu saçmalığa sen mi bulaştırdın?"

Olivia'nın kaşları çatıldı. "Francie'yi dün gecedan beri görmedim ve sizi temin ederim, ona hiçbir şey yaptırmadım."

Karısının sesindeki kafa karışıklığı Tobias'ın ürpertmişti. "Notu dün tarihli."

Olivia . "İzin verir misin?"

Adam başını salladı ve kadın notu adamın elinden aldı. Okumaya başladı ve sonra endişe verici bir şekilde soldu.

Soğuk öfke damarlarında dolaştı. Bu bir şaka değildi. "Yüksek sesle oku," diye ısırdı soğuk bir sesle, devam etmesi gereken yeri işaret ederek.

Mektubu tutan eller titredi. "Tobias, ben-" "Yüksek sesle, kontes."

Belirgin bir tedirginlikle yer değiştirdi. Kâğıdın kenarlarını düzelterek okudu: "Jasper'ı seviyorum ama ona olan sevgimi duymayacağını biliyordum. O romantik, şiirsel bir ruha sahip ve benimle ilgili her şeyi seviyor. Birkaç aydır ona aşığım. Şüphelerim vardı ama Livvie'ye güvenirken kendi kalbimin dinlemem gerektiğini ve toplumun ya da ailemin kendi seçtikleri bir beyefendiyle evlenmemi dikte etmesine aldanmamam gerektiğini gördüm. Jasper hayallerimin erkeğiydi ve ben de onu takip ettim. Livvie, kalbimle evlenirsem beni mirasından mahrum edecek kadar zalim olmayacağınıza dair bana güvence verdi. Haklı olması için dua ediyorum. Onun sevgisine ve onayına sahibim ve döndüğümüzde senin ve annemin de sevgisine sahip olmak için dua ediyorum."

Karısının parmakları mektubu sıkıca kavradı, sonra başını kaldırıp baktı. "Ah canım."

Ah canım?

...

Tobias'ın gözlerinden fışkıran soğuk öfke Livvie'yi olduğu yere mıhladı.

İçgüdüleri ona sabahın geri kalanının hayal ettiği gibi gelişmeyeceğini söylüyordu

-Göl kenarında gezinirken, atıldıkları bu beklenmedik derecede heyecan verici ama bir o kadar da korkutucu macerada sırada ne olduğunu tartışıyorlardı.

Oh, Francie, ne düşünüyordun?

Ona keskin ve sabırsız bir bakış attı. "Açıklamanı bekliyorum, karıcığım."

Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemişti ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü, bu durgunluk hali onu anlaşılmaz bir şekilde germiştir. Düşünmek için onun heybetli varlığından uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak ondan uzaklaştı. *Tanrım*, Francie ne düşünüyordu? Kaçmayı mı?

"Francie'nin birine aşık olduğunu ve senin tepkinden biliyordum. Onun bir lordun küçük oğlu ya da yoksul bir lord olduğunu sanıyordum. Ben... onun senin kâhyan olduğunu hiç düşünmemiştim."

Tobias yan taraftaki şömineye doğru yürüdü ve kendine bir yudum konyak doldurdu, ardından bir tane daha doldurup masasına doğru yürüdü. Bacaklarını açarak kendini masanın kenarına bıraktı. Livvie aldanmamıştı. Adamdaki gerginliğin titreştiğini hissedebiliyordu. Kendini tuttuğu için ona minnettardı.

"Kız kardeşim şimdi *mahvoldu* ve *sen* onu hayallerine teşvik ettin," diye mırıldandı.

"Mektupta evlenecekleri yazıyor," dedi usulca, yüreği burkulsa da. Ortaya çıkacak skandalı nasıl atlatacaklardı? Ya evlenmeden önce biri onu tanırsa? Livvie parmaklarını çarpan alnına bastırdı. İyileştiklerinde bile bu bir felaket olarak algılanacaktı. Bir kontun kızı halktan biriyle evlenmişti.

Tobias'ın bakışlarıyla karşılaştı ve duraksadı. Ona suçlayıcı ve aşağılayıcı bir ifadeyle bakıyordu. "Evlilikleri-"

Sert ağzı belli belirsiz kıvrıldı. "Ve sen de kız kardeşimin gecenin bir vakti Bay Browning'le, açıkça sefiş bir servet avcısı olan bir adamla, refakatsiz bir şekilde kaçıp gittikten sonra evliliğin onu saygın kılacağına inanacak kadar saf?" Kehribar rengi sıvıyla dolu bardak Tobias'ın parmakları arasında kırıldı ve öfkesinin derinliğini ele verdi. Soğukkanlı bir tavırla kırık cam parçalarının tozunu aldı ve masanın üzerine koydu.

sonra bir mendil çıkardı ve kanlı parmaklarını temizledi.

Adamın hareketlerinden anlaşılan kontrollü öfke karşısında kalbi sarsıldı. Kırık kristale baktı ve yutkundu. Duyduğu söylentiler korkunç bir öfkeye işaret etse de, bunu henüz görmemişti. Adamın iyi huylu ve cana yakın biri olduğuna inanmıyor değildi ama kesinlikle son baloda birkaç kadının hayranlarının arkasından ima ettiği kadar korkutucu değildi. Aslında, karşısındaki adam şu anda duygularını içinde soğuk, uzak bir yere kilitlemiş gibi görünüyordu. "Kanıyorsun Tobias," dedi yakut damlalar şeftali rengi halının üzerine düşerken.

"İhmal edilebilir."

Başını kaldırıp karanlık gözlere baktı. "İzin verin size yardım edeyim."

"Bu koşullarda küçük bir kesik önemli değil kontes."

"Francie'nin böylesine yıkıcı bir davranışta bulunmasından dolayı gerçekten üzgünüm. Bay Browning'i gerçekten sevdiğine ve ona karşı güçlü bir bağlılık duyduğuna inanıyorum. Onun yapabileceğine inanamıyorum-"

"Tanışmamızdan bu yana sürekli olarak edep sınırlarını zorladınız. Kız kardeşim kasıtlı eylemiyle toplumdaki duruşuna ya da ailemizi çoktan mahveden skandalın gücüne çok az saygı duyduğunu gösterdi. Aşka ve perimassallarına inanmaktaki aptallığınız, kız kardeşimi böylesine ahlaksız ve pervasızca davranmaya itti."

Livvie'nin göğsünde öfke kıpırdandı. "I-"

Masadan kalktı ve sinsice yaklaştı. "Senin pervasız ve yakışıksız etkisini gördüğüm andan itibaren onun üzerindeki etkisini azaltmak için harekete geçmeliydim," diye tersledi.

Gözleri yaşlarla doldu ve sözlerinin yarattığı huzursuzluğu bir kenara itti. "Sizi temin ederim ki, kız kardeşinize kalbine göre hareket etmesini tavsiye etmekten başka bir şey yapmadım. Ona, kurduğu bağdan sizi haberdar etmesini söyledim. Kaçıp gideceğini hiç düşünmemiştim. Ona bunu yapmamasını tavsiye ederdim, Tobias."

En soğuk yeşil gözler onu süzdü. "İş . Şimdi ben

bir kez daha ailemin aptalca davranışlarını düzeltmek için çalışmalıyım." "Eğer zaten evliyseler-"

"Sizi temin ederim ki böyle bir evliliğin devam etmesine izin vermeyeceğim. Bir avukata yasal bir beyanda bulunulmasını sağlayacağım ve ardından sulh hakimi ilgili tüm belgeleri imzalayacak." O anda, gücünden emin bir adamın timsaliydi.

"Ya Francie onu ve o da Francie'yi gerçekten seviyorsa?"

"Mirası ya da ailesinin parasal desteği olmadan, sözde aşkı solup gidecek," dedi küçümseyerek.

Francie'nin gizemli talibi hakkında konuşurken verdiği tutkulu güvencelerden birini hatırlayınca yüreğine bir sızı saplandı.

O beni seviyor Livvie, gerçekten. Birbirine bağlanan iki ruhuz biz.

"Kız kardeşinizin sevgisiz, gerçek sevgi ve saygıdan yoksun bir evliliğe hapsolmasını mı tercih ederdiniz? Francie için, ona servetinin ötesinde hiçbir değer vermeyen bir adamla evlenmek gerçekten daha mı iyi, ama o bir lord olduğu için bu evlilik iyi bir eşleşme mi?" Livvie onun bu sözleri karşısında şok olmuş bir halde sordu.

"Evet."

Sarsıldı. "Çok acımasızsın. Francie'nin böyle yıkıcı bir şekilde davranması yanlış, ama kalbinin sesini dinlediğine inanıyorum. Bay Browning bir süredir kâhyanızdı. Onun nasıl bir adam olduğunu ve Francie'ye bakıp bakmayacağını bilmeniz gerekmez mi?"

Sert, alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Onun nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyorum ve hâlâ kız kardeşimi geri aldığımda onu öldürüp öldürmeyeceğime karar vermeye çalışıyorum."

İçini bir endişe kapladı. "Lütfen bana ne bildiğini söyle."

"Ben gidiyorum. Kız kardeşimi bulmalı, bu saçma evliliği iptal ettirmeli ve bir skandalı bastırmalıyım. Döndüğümde başka bir mülkümde olman en iyisi."

Geri çekildi. *Ne?* "Beni gönderiyor musun?"

"Bir süreliğine başka bir yerde olmanız akıllıca olur kontes. Varlığınız sakinleştirici ya da güven verici değil, çünkü küçük güzel boynunuzu sıkmayı hayal ediyordum ve kendimi başka türlü ikna etmek için elimden geleni yapıyorum," diye homurdandı, öfkesi gözlerini daha da yeşil yakıyordu.

Sonra uzaklaştı ve kapıyı yumuşak bir *kıkırtıyla* kapattı.

Livvie derin bir nefes aldı ve Tobias'ın peşinden koştu. Uzun adımlarıyla merdivenleri çıkarken, o emirlerini sıraladıkça evdekiler sanki bir telaşla harekete geçiyordu. Elbisesini kaldırdı ve hızla merdivenleri çıktı. Odasına ulaştığında içeri daldı. Uşağı Bay Ackers ona doğru şaşkın bir bakış fırlattı.

"Bize izin verirseniz, Bay Ackers, kontla özel olarak görüşmek istiyorum."

Tobias ona bir bakış bile atmadı. Onun yerine, uşağının yardımını olmadan ceketini omuz silkerek giymeye devam etti.

"Ben... ben seninle seyahat ediyorum. Francie'nin bana ihtiyacı olacak."

Gardıroptan bir pardösü alıp üzerine geçirdikten sonra şapkasını sıkıca başına yerleştirdi. "Hayır."

"Sana eşlik etmeliyim, Tobias, lütfen."

"Hayır."

"Arabayı sipariş edeceğim ve Francie'ye tek başıma gideceğim. Vicdanen onu şimdi terk edemem."

Adamın dudakları kıpırdadı ama kız onun eğlendiğini düşünmüyordu. "Evli olduğumuzu unutmuş görünüyorsunuz. Sizi aydınlatmama izin verin kontes. Mülkten ayrılmamanız için emir verebilirim ve bu uygulanacaktır."

Yüce Tanrım, ciddi miydi? Livvie öfkesini bastırdı ve ona ters ters baktı. Francie'nin onu yakaladığında bir müttefiki olması önemliydi. Livvie kaçma cesaretini gösterse de, Tobias'ın kişiliği o kadar güçlü ve acımasızdı ki, ne Livvie'nin ne de Bay Browning'in onun evliliği feshettirme kararlılığı karşısında hiçbir şansı olmayacaktı. Livvie onu bu konuda ikna edebilirse

İskoçya'ya seyahat edip kız kardeşinin hissettiklerinin aptalca bir fantezi değil, gerçek bir aşk olduğunu öğrenirse belki Francie'nin mutluluk için bir şansı olabilirdi.

"Yazık ediyorsun. Kız kardeşin... Onu sevdiğini biliyorum ve onlara yetiştiğinde yanında olursam kalbi büyük ölçüde rahatlayacaktır. Varlığım onu rahatlatacaktır. Şu anda ne kadar kararsız olduğunu ancak tahmin edebilirim."

"Hayır."

"Tobias, lütfen-"

"Otobüsle seyahat etmek gibi bir niyetim yok. En hızlı ve en güçlü aygırımı alacağım ve birkaç saat içinde İskoçya'da olacağım. Seyahat etmek istediğim yol bir hanımefendiye göre değil."

Onun öfkesine karşı kendini çelikleştirdi. "At sürme konusunda ben de en az senin kadar yetenekliyim. Böyle bir yolculuğun bizim için de ne kadar iyi olacağını düşün, birbirimizi tanıyabiliriz."

"Görüyorum ki düşüncelerimin senin boynunu sıkmakla dolu olduğunu unutmuşsun."

Dudaklarını büzdü. *Bu adam!* "Sanırım Francie'nin ve Browning gidiyor."

Bakışlarındaki yoğunluk onu neredeyse korkutuyordu.

"Konumunu gerçekten inkâr ediyorsun, değil mi?" Sonra ona doğru tehditkâr bir adım attı.

Kadın temkinli bir şekilde geri çekildi ve adam donakaldı. "Benden korkuyor musun?"

Kendini o kadar hareketsiz tutuyordu ki, vereceği cevabın onun için çok önemli olduğunu anladı. "Korkutucu görünebilirsiniz ama ben korkmuyorum."

Kulağa rahatlama gibi gelen yumuşak bir iç çekti. "Hafifçe toparlanın. Sizin için iki kişilik bir ekiple bir koç sipariş edeceğim."

İçini güçlü bir rahatlama duygusu kapladı. "Sınırı geçmek sadece birkaç saat sürecek, atımla yanınızda olmaktan mutluluk duyarım."

Dudaklarına kısa bir gülümseme dokunmadan önce soğuk gözleri yüzünü okşadı. "Öyle mi?"

"Evet, beni bu görev için yetersiz mi görüyorsunuz?" "Belki de."

"Ölmeden önce babamla birlikte Eske Nehri'ni geçip İskoçya'ya gitmiştik. *On* yaşındaydım. Bu onunla ilgili en güzel anılarımdan biridir. Sizi temin ederim, ben mükemmel bir biniciyim ve bu şekilde sadece birkaç saat içinde İskoçya'da ve akşam olmadan da Rose Cottage'da olacağız."

Adamın bakışları deliciydi ve kadın birden kendini savunmasız hissetti. Neden babasından bahsetmişti ki? Onunla ilgili anılarını neredeyse hiç kimseyle konuşmamıştı.

"Bilmem gerekirdi... Gül Kulübesi. Büyükanнемiz hayattayken birkaç kez ziyaret etmiştik."

"Francie bana hiçbir zaman oradan kaçtığını söylemedi, ama sık sık oradan sevgi ve özlemle bahsederdi. Yıllardır oraya gitmediğini de biliyorum ve... yabancılarla çevrili bir han yerine Bay Browning ile oraya gitmesi bana olası görünüyor."

"Bir saat içinde hazır ol, karıcığım."

Dolabından bir baston aldı ve odadan çıktı, şüphesiz ahıra doğru gidiyordu. Hanımının hizmetçisi için aceleyle zili çaldı.

Francie'nin kaçış haberinden tam bir saat sonra Livvie İskoçya'ya gitmek için hafif ama mantıklı bir şekilde hazırlanmıştı. Saçlarını sıkı bir taç şeklinde örmüş, en güzel ve kullanışlı binicilik kıyafetini giymiş, pileli bir etek, rahat ve sağlam binici çizmeleri ve koyu mavi kadife bir ceket giymişti. Aceleyle ahıra indiğinde kontun ahırlarındaki en görkemli iki aygırın eyerlenmiş ve hazır olduğunu gördü. Tobias çoktan atının üzerine oturmuştu.

"Arius'a binmeme izin mi veriyorsun?"

"Evet."

Adamın giysilerine baktı. "Binmek mi?"

"Seni birkaç kez at binerken gözlemledim, yetenekli bir binicisin." Bir elini kalçasına götürdü. "*Yetenekli* mi?"

"Doğrusu, daha iyi bir at kadını görmedim." Zevk içini ısıttı. "Teşekkür ederim, Tobias."

Atından indi ve ona doğru yürüdü. Küçük valizi aldı ve atının arkasına bağladı, sonra belinden kavradı ve ata binmesine yardım etti. "Rahat mısınız?"

Gülümsedi, adamın soğuk ya da hırıltılı olmamasından memnundu. Hâlâ kızgınsa bile bunu dikkatle gizlemişti. "Öyleyim."

Hizmetçi elinde sıkıca sarılmış bir bohçayla aceleyle dışarı çıktı. Livvie'ye uzattı.

"Sadece sizi idare edecek bir şey leydim. Ekmek, peynir, birkaç elma ve bir şişe şarap."

"Teşekkür ederim Bayan Potter," dedi Livvie sıcak bir sesle ve hizmetçinin yüzü parladı.

Yiyeceklerin düzgünce yerleştirildiğinden emin olduktan sonra Arius'un dizginlerini yakaladı ve Tobias'ı takip ederek yola koyuldu. Francie ve sevgilisini gerçekten de Gül Kulübesi'nde bulacaklarını umarak hızlıca dua etti. Bulamazlarsa Tobias'ın nasıl tepki vereceğini düşünmek bile istemiyordu.

Bölüm On Dört

Şehvet, yeni kontesiyle birlikte hayatının her alanında kontrolü elinde tutma isteğiyle alay ediyordu. Tobias bir kadına karşı bu kadar *zayıf* olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu, evliliklerinin gelecekteki durumu için iyiye işaret değildi. Onunla birlikte at sürmek konusunda kendine güvenmeyerek atını sürdü.

Tartışmaları sırasında her nasılsa, kız kardeşini almak için karısının kendisine eşlik etmesini daha güvenli bulmuştu. Olivia onu gözyaşları ve öfke nöbetleriyle manipüle etmemişti. Bunun yerine, sadece nazik davranmıştı. Francie için endişeleniyordu ve bu duyguyu çok iyi paylaşıyordu. Sonunda Francie'nin bir kadının tesellisine ihtiyaç duyacağını fark etmişti, özellikle de o sınır tanımaz adam onu baştan çıkarıp terk ettiyse, tıpkı sosyetedeki çoğu züppenin avladıkları genç kızlara yaptıkları gibi.

Tobias aramaya nereden başlayacağını bilememiş, sadece Gretna Green'e gitmesi gerektiğini öğrenmişti. Umarım oraya buraya savrulan birkaç bozuk para, kadının kâhyasıyla birlikte nereye gittiğine dair bir ipucu sağlardı. Evliliği engellemek için artık çok geç olduğundan korkuyordu ama Tanrı'ya şükür, durmadan yol alırlarsa, yeminlerini tamamlamadan önce Rose Cottage'a varabilirlerdi.

Tobias olası skandalları ve Francie'yi korumak için uygulamak zorunda kalacağı etkiyi düşündü. Ona dostum diyen herkes tarafından kesilecek ve artık hiçbir misafir odasında hoş karşılanmayacaktı. O

Kaçmaya karar vermeden önce yaptıklarının tüm sonuçlarını düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Büyük olasılıkla düşünmemiştir, çünkü hiç şüphe yok ki kendini kalbiyle hareket ettiğine inandırmıştır. *Aptal herif*. Tanrı aşkına ne düşünüyordu ki? Tobias yükselen tedirginliğini bastırdı. Aceleci duygulara yenik düşerek hiçbir zaman iyi bir şey başaramazdı.

Bir toynak şakırtısı duyuldu ve kontesi yanında belirdi. Paltosunun üst cebinden saatini çıkardı. Olivia iki saat boyunca sessizce at sürmeyi başarmıştı. Çok etkilenmişti. Ona baktı ve usulca nefesini içine çekti. Olivia parlıyordu. İşte o zaman Olivia'nın kendi havasında olduğunu fark etti. Balo salonunda çok kısıtlanmış görünüyordu, ama şimdi... dudaklarında bir gülümseme çiçek açmıştı, atın üzerindeki duruşu son derece güvenli ve yüzünde neşe vardı. Onu gerçekten tanımak için içinde bir özlem kabardı. "Bana babandan bahset."

Ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Babam mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Seni merak ediyorum."

Gözleri irileşti. "Başlamak için en iyi yerin babam olup olmadığından emin değilim."

"Babalarımızın eylemleriyle tanımlanma eğiliminde olduğumuzu görüyorum. Bu yüzden bunun başlamak için iyi bir yer olduğunu söylüyorum."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz? Yavaşça nefes verdi. "Evet, öyle."

Kısa bir an için onu düşündü. "Babam Baron Harcourt'tu ve eminim onun adıyla ilgili skandalı biliyorsunuzdur."

"Zaman zaman söylentiler duyabilirim, ama onları dinlemem."

Omuzlarından biri beceriksiz bir omuz silkmeye kalktı. "Babam annemi sevmezdi. Onunla evlendi çünkü bir mirasçıydı ve parasına ihtiyacı vardı. Kumar oynadı ve parasını har vurup harman savurdu," dedi açıkça. "Annemle tanıştı

çok sevdiği biri. Bir ilişki yaşamışlar. Kocas, ilişkiyi bitirmezse çocuklarını almakla tehdit edince, kadın da kabul etmiş. O da kendini öldürdü," diye bitirdi sözlerini. "Ve beni ve annemi borçlarıyla ve korkunç skandalla tek başımıza yüzleşmek zorunda bıraktı. *Ton'a* göre, damarlarımda onun kanının lekesi var."

Tobias onun parmaklarının dizginleri sıkma ve çözme şeklini düşündü.

"İyi anıların var mı?" diye sordu usulca, zaman biri babasını sorsa, sadece en kötüsünü duymak istediklerini hatırlıyordu, var olan iyi anıları değil. İyi anılar asla müstehcen ve yıkıcı dedikodulara yol açmazdı.

Yüzünü bir gölge kapladı. "Ben... Ben onu sevdim," dedi meydan okurcasına. "Ve hala sevdiğimi hissettiğim günler oluyor."

Kaşlarını kaldırdı. "İnsanın babasını sevmesi olağandır. Benimki pervasız bir çapkın, bir serseriydi ama yine de yıllarca ona benzemek istedim." Bunu hayatında hiç kimseye yüksek sesle söylememişti.

Atlar yavaşlayarak daha dengeli bir yürüyüşe geçtiler ve kızın kalçaları erkeğin kalçalarına sürtündü. Huzurluydu ve birden onun arkadaşlığından memnun oldu. Şu anda en son istediği şey kendi kafasının içinde kâhyasını nasıl öldüreceğini düşünmekti. Belki de cesedini ıssız bir mağaraya gömmek, ama ailesi cesedini gömmek isteyecektir.

"Babam bana ata binmeyi, balık tutmayı, yüzmeyi ve eskrimin temellerini öğretti," dedi sonunda hüzünle. "Babam hiçbir zaman bir oğlu olmadığı için pişmanlık duymadı. Bana el üstünde tutuluyormuşum gibi davrandı ve komşuların çoğu şikayet etse de özgürce koşturmak izin verdi. Elbette erkek olsaydım, davranışlarım çirkin olarak değerlendirilmezdi. O beni sadece ben olduğum için severdi."

"Kulağa takdire şayan geliyor."

Sertleşti, acı solgun kedi gözlerini kararttı. "O... o harikaydı ve benim gözümde bir kahramandı, ta ki... ta ki bizi terk edene kadar. İhanetinin acısı aylarca, yıllarca hayatımızdaki diğer her şeyi gölgede bıraktı," dedi ve nefesi yumuşak bir hıçkırıkla kesildi.

Atını onunkine daha da yaklaştırdı. Gözleri kızarmıştı ve eğer yanılmıyorsa, gözyaşlarını cesurca tutuyordu. Pişmanlık dilini ekşitti. "Sorularımı bağışla Olivia, bundan bahsetmek zorunda değilsin. Sana hâlâ acı verdiğini görebiliyorum."

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. şimdi bana babandan bahset."

Rahatsız olma sırası ondaydı. "Babam kıskançtı ve anneme takıntılıydı."

Kadının bakışlarının yüzünü okşadığını hissetti ama ona bakmadı. "Öyle miydi?"

"Evet."

Anılar canlanmaya bařladıķça kalbi başladı. "Ne oldu?" Olivia usulca sordu.

"Anneme hayranlık duyan her erkek bir tehditti. Başka bir erkek onunla dans etmeye cüret ederse babam kıskançlıktan çılgına dönerdi. İlk balomda babamın onu balo salonundan, Lord Gresham'ın kollarından sürükleyerek çıkardığını hatırlıyorum. Yüzüne şampanya fırlattı ve onu omzuna attı. Bu skandal haftalarca ortalığı kasıp kavurdu. Gittiğim her yerde işaretler ve fısıltılar vardı."

Nefes nefese kaldı. "Buna inanamıyorum!"

"Babamın öfkesini ve annemin hiddetini biliyordum ama toplumun onların değişkenliğinin de farkında olduğunu bilmiyordum."

"Bu yüzden mi duyguların konusunda bu kadar... çekingensin? Benzer olmaktan korkuyor musun?"

Sonra onun meraklı gözleriyle karşılaştı. "Evet," dedi, mirasının karanlık kısmını küçük bir gülümsemenin ardına gömerek. "Kendi hayatımda bu kadar dikkatsiz olmamaya çalışıyorum.

Öfke." Keşke onun neyi gömmek için çalıştığını bilseydi. Dönüp duran kara bulutlara baktı. Yağmur çok yakındı. "Bir sığınak bulmalıyız."

"Rose Cottage'a yakın değil miyiz?" "En az bir saatlik zorlu bir yolculukla."

"Sert bir sürüşe dayanabilirim, Tobias."

Karısına çok sert bir sürüş yapmanın yasadışı görüntüleri ve sözlerinin uyandırdığı acımasız arzular nefesini kesti.

Boğazını temizledi. "Yağmuru yenemeyeceğiz. Hafızam beni yanıltmıyorsa, buranın birkaç dakika doğusunda eski bir avcı kulübesi var." Etrafına bir göz attı. "Burada, açık ovada kalın. İçinde kimse olmadığından emin olmak için kontrol edeceğim."

"Seni takip edeceğim."

İçinden bir öfke fırtınası geçti. "Hayır. Herhangi biri kulübeyi sığınak olarak kullanıyor olabilir. Soruşturma riskini üstlenmeme izin verilirse daha iyi olur."

"Ve ben burada güvende miyim?" diye sordu kuşkuyla, gözleri araziye enine boyuna tararken.

"Evet," dedi sert bir sesle. "Kilometrelerce öteden birinin yaklaşıp yaklaşmadığını görebilirsiniz."

Kendinizi tehdit altında hissediyorsanız bana doğru sürün."

Suratını astı ama başıyla onayladı. Sırtışını bastırarak atını kulübenin olduğunu bildiği yöne doğru sürdürdü. Birkaç dakika sonra bir çalılıktan geçerek bir açıklığa vardı. Ormanın zemininde dikenli çalılar ve kır çiçekleri vardı ve burası terk edilmiş bir havaya sahipti. Attan indi ve dizginlerin sallanmasına izin verdi. Oradaki ağaçlar o kadar sıkı ki, atlar birazdan yağacak buzyağmura karşı biraz rahatlamış olmalıydı.

Kulübeye giden üç basamağı çıktı ve kapının kolunu test etti. Kapı açıldı. İçerisi boştu ama çok tozluordu. İşe yaraması gerekiyordu. Hızlı bir kontrol, küçük kulübenin üzerinde bir yığın odun ve bir fener olduğunu gösterdi.

pencerenin altındaki ahşap masa.

Gök gürledi ve Tobias hızlı bir şekilde hareket ederek kısa sürede feneri yaktı ve şömineyi tutuşturdu. Olivia'yla birlikte döndüğünde ateş kükrüyor olacaktı. Dışarı çıktı ve atı için ısıklık çaldı. Atına bindi ve karısını bıraktığı yere doğru yola koyuldu. Uzakta, Arius'un ata binmemiş olduğunu gördü. At yavaşlayarak dörtnala koşmaya başladı. Tobias sustu, sesler duyduğundan emindi.

"Üzerimi aramanıza kesinlikle izin vermeyeceğim. Kulaklarınızı tıkamaktan çekinmeyeceğim," dedi kırpılmış bir ses sertçe.

Kadının sesi kontese benziyordu ama bu fikir o kadar gülünçtü ki üzerinde düşünmeye bile değmezdi. Ona, kendisi kulübeyi araştırırken beklemesini söylemişti. Sessizce atından indi ve dizginleri indirerek elini paltosunun içine soktu ve hançerinin kavisli sapını kavradı. Sonra sessizce sese doğru yürüdü.

Gürültülü bir çatırtı duydu ve bunun adamdan dökülen lanetin tokadı olduğunu geç de olsa fark etti.

"Ah, genç kız. Güçlü birisin, dostum."

"Bu ne cüret, efendim. Göğüslerime dokundunuz. Sizi temin ederim ki dekoltemde gizli mücevherlerim yok ve kocam Blade Kontu bunu duyduğunda çok pişman olacaksınız."

Tanrı'nın kanı.

Tobias şaşkınlıkla elini yüzünde gezdirdi. Aptal kadın, hiçbir bağlantısı yokmuş gibi davranmanın en iyisi olduğunu anlamamıştı.

"Bir kont mu dediniz?" diye sordu adam spekülâtif bir şekilde.

"Evet, ayrıca korkunç ve ürkütücü bir öfkesi var. Sizi temin ederim efendim, kontesine yaklaşmanızdan hiç hoşnut olmayacaktır."

Korkunç ve ürkütücü bir öfke mi? Karısı onun hakkında ne duymuştu? Soyguncuyu değerlendirdi ve onun yetişkin bir adamdan çok bir çocuk olduğunu fark etti. Zayıf görünüyordu, Olivia'yla aynı boydaydı ve vücudunu örten bir bez vardı.

yüzünü kısmen. Tobias, genç yaşından dolayı onu hafife almaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Soyguncu çenesini ovuşturdu. "Kontes mi dediniz?"

Tobias iç çekerek ağaçların arkasından öne doğru yürüdü. Hâlâ eğlenmesi mi yoksa öfkelenmesi mi gerektiğini bilemiyordu. Onu fark ettiğinde gözleri zevk ve rahatlamayla parladı. Aptal kadın nasıl bir belanın içinde olduğunun farkında değildi.

"Tanrıya şükür, Tobias."

Soyguncu arkasını döndü, tabancasını Tobias'a doğrultmuş, nişan almıştı. "Kont sen misin?"

"Öyleyim," diye cevap verdi, hançeri koluna yakın tutacak şekilde durarak.

"Zengin bir kont mu?"

"Evet."

Eşkıyanın gözleri önce sevinçle açıldı, sonra şüpheyile kısıldı. Tobias'tan birkaç adım geri çekilip Olivia'ya doğru ilerlerken, "Çok misafirperversin, değil mi?" diye sordu. Cüssesinin güven verici olmadığını biliyordu ve çocuk Tobias'ı iyice inceledikten sonra tedirginleşmişti.

"Birazcık." Zaten gergin olan çocuğu telaşlandırmak istemiyordu, çünkü kazara Olivia'ya zarar verebilirdi. Umursamaz hanımının başına bir şey gelmesi fikri bile ağzında acı bir tat bırakıyordu. "Sizde olabilecek birkaç altınım var. Ve bir hançer. Kabzası zümrütlerle kaplı. Onları al ve git."

Çocuğun gözleri spekülasyon ve açgözlülükle kısıldı.

Olivia soluk soluğa kaldı ve elini kalçasına götürerek sıçradı. "Ve sen bana umursamaz mı diyorsun? Samuel Johnson'ın *İskoçya'nın Batı Adalarına Yolculuk* kitabını okumadın mı? Böyle adamlar yüzünden bir servetle seyahat etmek asla akıllıca değildir," dedi ve elini eşkıyaya doğru salladı. "Ayrıca -"

"Sessiz ol," dedi Tobias.

Ona ters ters baktı ama itaat etti.

"Bana sunduğunuzdan daha fazlasını istiyor olabilirim," dedi çocuk bir parça belirsizlikle.

"Bu mümkün değil."

Çocuk Olivia'ya doğru el salladı. "Yoksa ona hoş olmayan bir şey yapmak zorunda kalabilirim," dedi ve ona doğru tehditkâr bir adım attı.

Tobias soğukkanlılığını koruyarak, "Bu akıllıca olmaz," dedi. Çocuk şimdi tabancayı kontese doğru doğrultmuştu. Tobias onu yanında götürmeyi neden kabul etmişti ki? Bu az gidilen ve ücra köy yolunda bir haydutla karşılaşmayı kim beklerdi ki?

"Burayı dinle-"

Tobias hançerinin elinden hassasiyetle fırlamasına izin verdi. Hançer çocuğun koluna saplandı ve bir feryatla tabancayı yere düşürdü. Çocuk kendini toparlayamadan Tobias üzerine atladı. Bacaklarını altından tekmeledi, üzerine çıktı ve derme çatma maskesini sürükleyerek çıkardı.

"Tanrım."

On dört yazdan fazla olamazdı. "Bana yardım et," diye yalvardı çocuk Olivia'ya doğru.

Hızla yanına koştu. Tobias bir şey söylemeden çocuğun yüzünü örtmek için kullandığı bezi aldı ve yarasının etrafına bağladı. Çocuk feryat ediyor, kolu seğiriyordu.

"Kapa çeneni," diye hırladı Tobias.

"Omzundan çok büyük bir bıçak çıkmış," dedi belli belirsiz. "Ve acı çekiyor, Tobias."

"Acı çekmeyi hak ediyor. Onu öldürmediğim için çok şanslı. Aslında, bana rahatsızlık verdiği için boğazını kesebilirim."

Çocuk daha da yüksek sesle feryat etti.

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Sus artık," dedi sempatik bir şekilde. "Öyle demek istemedi."

Tobias ona ters ters baktı. "Sana söylediğim yerde kalsaydın, bunlar yaşanmazdı."

"Seni kurtarıyordum," diye nefes nefese kaldı.

Öfke ve kızgınlık eşit ölçüde içinden geçti. "Hayır, sen pervasız ve asi davranıyordun!"

Gözleri parladı. "Bunu gördüm... bunu... ne olduğunu bilmiyorum, gittiğiniz yöne doğru sürünüyordu ve sizi uyarmaya karar verdim. Yüzündeki bez ve elindeki tabancayla çok ürkütücü görünüyordu, habersizce üzerinize gelmesine izin veremezdim. Tek düşüncem seni korumaktı, Tobias! Kasten kasıtlı ve pervasız olmak değil. Bir şekilde beni fark etti ve gerisini biliyorsun."

Beni korumak mı? Kalbi bu düşünceyle sarsılsa da, sakinleşmemiştir. Bağlayıcının kalbine bir tabanca doğrulttuğunu fark ettiğinde kalbini parçalayan korku, sistemine acımasız bir yumruk olmuştur. "Sizi vurabilirdi... ya da daha kötüsünü yapabilirdi kontes. Sizi kaçırabilir, soyabilir ve siz alarm vermeden boğazınızı kesebilirdi. Ama sizden itaatkâr ya da hanımefendi gibi davranmanızı beklememin gerçekten saçma olduğunu görebiliyorum."

Karısının kendisinden beklenen şekilde davranacağına hiç bu kadar güvenmemiştir. Öfkesi çok kararsızdı ve çok inatçıydı.

Kadın yüzünü buruşturdu ve eğer adam yanılmıyorsa, acısı gözlerini kararttı.

"Burada kan kaybından ölüyorum," diye homurdandı çocuk. "Bana biraz ilgi gösterseniz hiç fena olmaz."

Tobias onu oldukça bir şekilde kaldırdı ve çocuk sallanmaya başladı.

Karısı ayağa fırladı. "Ona ne yapacaksın?" "Onu kanuna götüreceğim."

Çocuğun rengi soldu ve kontesin nefesi kesildi.

Yüzünde kaşları çatık bir ifadeyle onun kollarına kısa bir süre dokundu. "Tobias, o sadece bir

çocuk."

"Bu *çocuk* birkaç dakika önce size bir tabanca doğrulttu ve sizi vurmakla tehdit etti."

"Öyle demek istemedim, dostum," dedi Tobias'a kocaman gözlerle bakarak. "Kesinlikle öyle demek istemedim. O bir kontes, asılmak istemiyorum, bu yüzden blöf yaptım."

"Gördün mü?" dedi Olivia hevesle. "Bana-bize-zarar vermek istemedi. Blöf yapıyordu, değil mi?" dedi sivri bir bakışla.

Çocuk kolunu tutarak kuvvetle başını salladı.

Tobias onu itti ve çocuk tökezledi. "Defol git buradan." Döndü ve küçük, benekli bir ata doğru koşmaya başladı.

"Bekle," diye seslendi Olivia.

"Tanrı aşkına neyi ?" Tobias tersledi.

Ona döndü. "Yine de ona paraları verecek misiniz? Eminim ihtiyacı olmasaydı soygun girişiminde bulunmazdı."

Çocuk bir anlık şaşkınlıktan sonra hararetle başını sallayarak onayladı.

Elbette şaka yapıyordu. "Onu dövmediğim için minnettar olmalı."

Hayal kırıklığı yüzünde parladı. Tobias başını gökyüzüne doğru eğdi ve burnunun kenarını sıktı. İnatçı tavırlarıyla onu bu kadar rahatsız etmişken, onu memnun etmek istemesi kafasını karıştırmıştı. İçini çekerek elindeki küçük altın torbasını soyguncuya fırlattı. Çocuk hızla fırladı ve onu kaptı. Ağırlığını hissettiğinde gözleri büyüdü. "Teşekkür ederim, iyiliğini unutmayacağım," diye mırıldandı, sonra atına koştu ve uzaklaştı.

Karısının bakışlarında zevk parıldıyordu. "Teşekkür , Tobias."

Gökyüzü ısıran soğuk bir yağmurla açılmak için o anı seçti. Atlar için ılık çaldı. "Bu taraftan," diye bağırdı ve kontesin kolundan tutarak kulübeye doğru koşmaya başladı. Şaşırtıcı bir şekilde ona ayak uydurarak yanında koştu. Birkaç dakika sonra çalılıkları aştılar ve kulübeye vardılar.

ortaya çıktı. Basamakları tırmanırken Olivia'nın ayağı kaydı. Homurdanarak onun düşmesini engellemeye çalıştı ama başaramadı. Döndü, Olivia'yla birlikte yuvarlandı, böylece Olivia yumuşak bir "oof" sesiyle onun üzerine, orman zeminine düştü.

Ayağa fırladılar ve basamakları hızla çıkıp kulübeye girmek yerine yağmurun altında durup birbirlerine baktılar. Baştan çıkarıcı ağzını geniş bir sırıtış kapladı ve bu parlak, göz kamaştırıcı bir gülümsemeydi. Kalbini saran hisler karşısında ne yapacağını tamamen şaşırmıştı. Lanet organ sarsıldı ve zayıf bir his gözeneklerini doldurdu. Onu tekrar tatmak, ıslak, sıkı sıcaklığını sikinin üzerinde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. *Lanet olsun.* Bu alışılmadık bir deneyimdi.

Sırıtışı daha da genişledi ve sonra içinden bir kahkaha yükseldi. Tobias şaşkınlıkla ona baktı ve şu anda neden bu kadar güzel, bu kadar mükemmel göründüğünü merak etti. *Karısı.* Saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu ve görkemli dağınıklığının üzerine birkaç dal tünemişti.

"Hadi," diye mırıldandı, onun elini tutarak, "eğer hastalanır ve ölürsen, seni burada, bu ormanda dinlenmeye bırakırım."

Merdivenleri dikkatle tırmandılar, kız yol boyunca kıkırdadı ve adam onu yanında getirdiği için çok mutlu olduğunu düşündü.

...

Livvie biraz sıcaktı, ürkütücü bir şekilde uyarılmıştı ve çok memnundu. Şiddetli yağmur kirli pencereyi kırbaçlıyordu. Kulübe çok küçüktü ama çok rahat ve keyifliydi. Giysilerinin çoğu ateşin yanındaki küçük ızgarada kurumaya bırakıldığı için Livvie'nin üzerinde sadece kombinezonu vardı.

"bir yerde yaşamak harika olmaz mıydı?" "Hayır."

Kocasına sert bir bakış fırlattı. "Seni kurtarmaya çalıştığım için hâlâ huysuzluk mu yapıyorsun?"

"Kulübeye vardığımız anda yapmam gereken şey

Seni dizlerimin üzerine yatırıp kıcını bronzlaştıracam. Belli ki büyürken disipline çok ihtiyacın varmış."

Onun yerine kucağında oturuyordu çünkü diğer her yer çok tozluydu ve şömineye yakın olan tek büyük sandalyeyi sürüklemişlerdi. Onun yakınlığına verdiği çok bariz tepkinin üzerine rahatça yerleşmişti. Kontu onu arzuluyordu. Livvie sırtarak onun kucağında kıpırdandı ve o da lanet okudu.

"Seni küçük , bunu kasten yaptın." "Sanırım yaptım."

"Burada, bu sandalyede eteğini kaldırıp tozun toprağın arasında seni alsaydım bu kadar kendini beğenmiş olmazdın," diye hırladı.

"Bu mümkün mü?" Sertleşti.

"Bana göstermelisin, Tobias," diye mırıldandı, kasıtlı olarak poposunu onun uyarılmasına doğru kaydırды.

Yumuşak kıkırdaması gergin geliyordu. "Hayır. Kapının mandalı kırılmış ve tetikte olmalıyız. Ayrıca bir daha karımı baştan çıkardığımda bunu yatakta yapacağıma dair kendime söz verdim."

Ona doğru daha da gevşedi ve bu bedenin sıcaklığını içine çekti. Ondan gelen sıcaklığın şömineden gelen sıcaklıktan bile daha lezzetli olduğuna yemin etti. "Sence çocuk geri dönecek mi?"

"Eğer aptalsa, belki. Ama ona verdiğim altınla yetinmeli. Oldukça ağırdı."

"Bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim." Homurdandı.

Gülümsedi. "Burada oturuyor olmamız tuhaf değil mi, ben senin kucağındayım ve söylemeye cesaret edebilir miyim, mutluyuz?"

"Hâlâ boynunu sıkmayı düşünüyorum Olivia," dedi ve parmaklarını sarmayı hayal ettiği noktaya yumuşak bir öpücük kondurdu.

Döndü ve ona ters ters baktı. Adam gülümsüyordu ve onun rahat çekiciliği kadının ciğerlerindeki havayı boşalttı. Eğildi ve adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. İç çekerek öpücüğü derinleştirdi ve adam karşılık verince inledi. Öpücüğünü geri çekti ve onun sınırsız bir tutkuyla parlayan gözlerine baktı. "Tobias?"

"Hmmm?"

"Ağrım var."

Odadaki gerilim derecede arttı. "Beni kışkırtma, Olivia." Boğazına bir kahkaha takıldı. "Uslu durmaya çalışacağım."

"Denemekten fazlasını yap, karıcığım, başar."

"Beni de yanınıza aldığınız için teşekkür ederim. Boynumu ellerinin arasında nazıkçe sıkmak istemenin kolay olmadığını biliyorum," dedi pişmanlık duymayan bir sırıtişla.

Gülümsedi ve bu öylesine duygusal bir çekicilikteydi ki kadının nefesi kesildi. "Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Varlığınız iblisleri kafamdan uzak tuttu."

Alnını onunkine bastırdı. "Francie'nin iyi olacağına gerçekten inanıyorum. Bay Browning-"

Tobias'ın elleri neredeyse acı verecek şekilde kızın kalçalarında sıkılaştı ve kara kaşları sert, yasaklayıcı bir çizgide bir araya geldi. "O, kız kardeşime karşı gerçek bir saygı duymayan aşağılık bir ayartıcı. Onu skandallara, alaylara ve küçümsemelere maruz bıraktı. Eğer gerçek bir sevgi besleseydi, kız kardeşimi elde etmek için bana yaklaşırdı."

"Peki sen onu reddetmez miydin?"

Kaşları çatıldı ve yüzü karardı.

"Bay Browning'in yaptıklarını savunmuyorum," diye aceleyle Tobias'a güvence verdi. "Sadece onları kendilerini açıklamamaya iten şeyin ne olabileceğini anlayabileceğinizi umuyorum. Francie her şeyden önce size hayranlık duyuyor ve sizi seviyor. Öfkeniz ve hayal kırıklığınız yüzünden onun ağır bir şekilde yaralandığını görmekten nefret ederim."

Yüzü kapandı.

Livvie eliyle onun boynunu çevreledi ve ensesindeki saç kıvrımıyla nazikçe oynadı. "Kremalı yaban havucu çorbasını, kayısı soslu haşlanmış ördeği ve bektaşı üzümünü severim," dedi hafifçe, onun gözlerinde toplandığını görebildiği karanlık düşüncelerden uzaklaştırmayı umarak. Eğer onu baştan çıkaramazsa, zaman geçirmenin en iyi yolu birbirlerinden bir şeyler öğrenmekti. Bunu dört gözle bekliyordu.

Zamansız bir an boyunca hiçbir şey söylemedi ve küçük odada yankılanan tek ses çatıdaki ve pencerelerdeki yağmurun düzenli davul sesleriydi.

"Royal biftek ve Bakewell tartlarını severim."

İçinde bir zevk patlaması oldu ve hemen başka bir şey daha paylaştı. "En büyük arzularımdan biri kendimi saygın bir ressam olarak kabul ettirmek."

Kaşlarını çattı. "Çalışmalarınızı mı satıyorsunuz?" "Evet."

"Sahip olduğum her şey senindir. Çalışmana gerek yok."

"Yanlış," dedi usulca, adamın çenesindeki yarığı öpme isteğine karşı koyamadı. "Sahip olduğun her şey varisine ait... oğlumuza, eğer bu konuda yeterince kutsanmışsak. Ve dünyanın en zengin kadını olsam bile, resimlerimin birçok evi ve hatta bir galeriyi süslediğini görmeyi arzu ederdim. Kraliyet Akademisi'ne katılmayı da düşündüm."

Dudaklarının köşesini öptüğünde nefes alış veriş değişti, sertleşti. "Uzun yıllar boyunca kendi parama sahip olmayı hayal ettim. ister babam ister kocam olsun, bir erkeğe bağımlıyım."

Kontu başını geriye eğdi, karanlık bakışları onunkileri aradı. "Peki neden?"

"Babamın intiharını takip eden aylar hayatımda yaşadığım en kötü dönemdi. Sanki yaşadığım hayatın fantastik bir karikatürüne geçmiş gibiydim. Bu yeni hayatta, talihsizlik ve açlık

sık sık yol arkadaşı oldu. Ve tüm bunlar bir adamın, bir kocanın, bir babanın kaprisi yüzünden olmuştu. Annemin tek yapabildiği ağlamak ve durumumuzu düzeltmek için kendini başka bir adamın merhametine bırakmaktı."

"Anlıyorum."

"Buna asla katlanmak istemedim. Kendimi rahat bir yaşamla destekleyebilmek istedim."

Onu daha da yakınına topladı. "Evlendiğimiz sabah yaptığım ilk şey avukatıma senin adına bir hesap açtırmak oldu. Yirmi bin sterlinlik bir meblağ yatırıldı ve buna bir de yıllık gelir eklenecek. Ben öldüğümde, size söz veriyorum kontes, maddi olarak iyi bir konumda olacaksınız. Ayrıca, döndüğümüzde bana ait olmayan mülklerimden ikisini seçmenizi istiyorum; bunlar dul eşinizin payının bir parçası olacak."

Livvie ona sadece şaşkınlıkla bakabildi. "Ben... teşekkür ederim."

Rahatsız edici bir sessizlik sürdü. Onun bu kadar koruyucu ve cömert olmasını hiç beklemiyordu. "Yoksulluğun aşağılamasına maruz kaldık... annem öyle diyor. Ama gerçekten fakir miydik? Gazetelerde gecekondu mahallelerini, acı çekenlere yardım etmek için yapılan reform çağrılarını okudum. Anlatılanlar gibi bir sefalet içinde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Çok fazla evsiz çocuk var. Bir keresinde askerlerimiz Napolyon'la savaşırken annemle Londra'ya gitmiştik ve düzinelerce çocuk bize yaklaşıp dileniyordu." Ürperdi. "Çok kirliydiler, is ve kir içindeydiler ve leş gibi kokuyorlardı. Gözlerinde sadece boşluğu, umutsuzluğu gördüm Tobias. Gelecek ya da daha iyi bir yarın için umut yoktu. Toplumun nasıl bir araya gelmesi ve İngiltere'nin terk ettiği insanlara nasıl yardım etmesi gerektiğine dair görüşlerini okudum ve... en derin hayranlığımı kazandın," diye usulca bitirdi.

Gözlerinde bir parıltı belirdi ve yüzünde çok tutuk bir ifade vardı. "Çoğu kişi benim aptal olduğumu düşünüyor."

"Ancak hepsi değil ve ihtiyacı olan binlerce kişiye desteklerini kazanmak için odaklanmamız gerekenler de bunlar."

Kesinlikle kibirli bir kaş kalktı. "Biz mi?"

"Evet... gelen her şekilde yardım etmek istiyorum," dedi sadakatle.

"O halde Westfall'la bir sonraki toplantımıza sizi de dahil edeceğimden emin olabilirsiniz." "Markiz hakkında söylentiler duydum. Kızı..."

Gölgeler Tobias'ın gözlerini kararttı. "Bir zamanlar İngiltere'nin o zavallı ve terk edilmiş çocuklarından biriydi. Artık değil. *Ton* onu sahiplenmeyebilir ama Markiz ve onun gerçek dostları tarafından seviliyor."

Livvie gülümsedi. "Buna sevindim."

Başını eğdi ve boynunun yan tarafını öptü. Zevk içinde oyalanmak istese de, böylesine rahat bir açık sözlülükle konuştukları bir fırsatı bir daha yakalayamamaktan korkuyordu. "Bana aileden biraz daha bahset."

Sakinleşti ve başını kaldırdı. Gözleri kararmış olsa da içinden belli belirsiz bir eğlence sesi yükseldi. "Hayır."

"Bildiğim tek şey söylentiler, yeni ailem hakkında bilgi edinmenin yolunun bu olmadığını söyleyebilirim. Annenle baban her şeye rağmen birbirlerini seviyorlar mıydı?"

Ona düşünceli bir bakış fırlattı. "Babam birçok kez annemi oldukça sert bir şekilde dövdü. Yine de şaşırtıcı bir şekilde onu severdi."

"Umarım öyle biri olmadığınızın farkındasınızdır."

Adam başını eğdi ve kadının bakışlarındaki şüpheyi görünce midesi bulandı. Böyle bir şeye nasıl inanabilirdi?

"Yıllarca onun gibi olmaktan korktum. Çabuk sinirlenen ve değişken biriydim. Gençliğimde birçok kavgaya karıştım ve babam birbirimize ne kadar benzediğimizi söylemekten gurur duyardı. Kendisi gibi hovarda bir olsaydım babam daha da gurur duyardı."

Onun bu ifşaatı karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. "Çok üzgünüm, Tobias."

"Francie ondan korkuyordu ve onu korumak benim görevimdi. Ona bakmak ve onu korumak hâlâ benim işim ve her zaman da benim görevim olacak." Çenesi gözle görülür biçimde sıkılmıştı. "Annem bir ilişki yaşamaya başladı çünkü Grayson'ın

Varoluş. Babamız durumu fark etti ve öfkesi sınır tanımadı. Annemizi kırbaçla çok şiddetli bir şekilde dövdü. Francie gözyaşlarına boğulmuştu ve onun histerisini bastırmak için canını yaktı. Babam ve ben kavga ettik... ve ben de karakterimle onun kadar değişken ve acımasız olduğumu ortaya koydum." Söylediği her kelime bir buz tabakası ve aşağılama ile sarılmıştı.

"Ne yaptın sen?"

Gözleri karararak yeşim taşına dönüştü. "Babamın ellerini kırdım, sonra annemin sevgilisinin evine gittim ve onu düelloya davet ettim."

Karnına kramplar girdi. "Ne oldu?"

"Annemin sevgilisi... bir Vikont, beni Battersea Fields'da karşıladı, elinde kılıç, yanında saniyeleriyle. Hayatını mahvettim. Sonrasında yaşanan skandal korkunçtu. Karısı ve kızları tüm yaptıklarımızdan ve benim düşüncesiz öfkemden dolayı ağır yaralandılar. Ben evlerine saldırana kadar ailesinin bu ilişkiden haberi yoktu. Sınır tanımayan öfkemle her şeyi *tonun* dikkatine sunan kişi bendim."

Toplum içinde bulunduğu birkaç durumda bu söylentileri duymamış olması onun etkisinin bir göstergesiydi. "Sen... sen onu öldürdün mü, annenin sevgilisini?"

"Hayır."

"Sevindim."

"Sen yufka yüreklisin."

"Evet... ama bu aynı zamanda benim vahşiliğimle de dengeleniyor."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ailem, Blade'in adının başına bela olan öfkeleriyle ünlüdür. Babam, büyükbabam ve büyük büyükbabam sonu gelmeyen skandallara neden oldular. Ben farklı olmaya yemin ettim, oğullarım da farklı olacak."

"Nasıl?"

"Sadece lanet bir aptal olmayarak. Bir kadını bu kadar çok sevmeyerek

onun için aptalca ve pervasızca şeyler yaparım. Ailemi etkilemeye çalışan her türlü skandalı bastıracağım. Çocuklarıma öfkelerini kontrol etmeyi ve duygularını dizginlemeyi öğreteceğim, böylece her zaman toplumun ve başkalarının eylemlerinden nasıl etkilendiğini düşünecekler."

Ona sitemkâr bir bakış gönderdi. "Aşkın, yetişkin erkeklerin başkalarının hassasiyetlerini böylesine aptalca ve ahlaksızca hiçe sayarak hareket etmelerine neden olduğuna inanmıyorum."

Başparmağını kızın yanağında ileri geri gezdirdi. "Peki sen aşk hakkında ne bilirsin ki?"

Farkındalık kalbini delip geçti ve içinden elektriksel bir heyecan yayıldı. *Sana aşık olduğumu bilmem yeterli.* "Hayırseverlik uzun süre acı çeker ve naziktir; hayırseverlik kıskanmaz."

Yüzünde tutuk bir ifade vardı. "Az önce İncil'den alıntı mı yaptın?"

Sırıttı. "Söyledim ve buna ben de inanıyorum. Hayırseverlik sevgidir, bu yüzden baban anneni sevmiş olamaz... asla."

Yüz ifadesi ciddileşti ve kız onun boş bakışlarının ardında neler olduğunu bilmek için yanıp tutuştu. "Zaman zaman... şiir yazıyorum," dedi ve konuşmanın konusunu etkili bir şekilde değiştirdi.

Gözlerini kırptırdı. "Şiirle mi uğraşıyorsun?" Dudakları kıpırdadı.
"Evet."

Parmağıyla çenesine vurdu. "Düşünen gözlere göre, insan ırkı böyledir; sürünenler de, uçanlar da başladıkları yerde biterler. Meşguller ve neşeliler, hayatın küçük günlerinde, talihin değişken renkleri içinde çırpınırlar:-"

"Kaba bir talihsizliğin eliyle fırçalanmış ya da yaşlılıktan soğumuş, havadar danslarını toz içinde dinlenmeye bırakmışlar," diye bitirdi. "Sana bir şey yazmamı bekleme," diye uyardı sert bir ses tonuyla.

Sırıttı. "Köpekleri severim."

"Yılanları severim."

Bunu çok dikkat çekici buldu. "Şaka yapıyorsun!" "Bir zamanlar evcil bir yılanım vardı."

"Oh, Tobias, evde bir yılan olması fikri bile tahammül edilemez. Onlar... şey, ürkütücü."

"Artık intikamımın şeklini biliyorum. Haberiniz olsun kontes, bir gün yatak çarşaflarının altında arkadaşlarımdan biriyle karşılaşacaksınız."

Birkaç saniye önce böylesine ciddi bir tavır takınan adamın biraz şakacı halinden hoşnut kalarak güldü. "Bence benim tepkim konusunda daha çok endişelenmelisin."

Şaşkın bir kaşını kaldırdı.

"Göz yaşlarına boğulabilir ve bayılabilirim. Histerim günlerce sürer ve ciğerlerimin üstündeki acınası çığlıklarımla mücadele etmek zorunda kalırsınız."

Gözlerini kısmıştı. "Buna cesaret edemezsin."

Empati kurarak başını salladı. "Kesinlikle yapardım." Sonra göz kırptı. "Kabul ediyorum, sinirlerimin oldukça hassas olduğu zamanlar oluyor."

Tobias kaşlarını çattı.

"Ona ne oldu?" "Kime?"

"Yılan." "O bir dişiydi."

"Evcil yılanın dişi miydi?"

Gözleri parladı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Tobias?"

Cevap vermeden onu önce derin ve sert, sonra yavaş ve duygulu bir şekilde öptü. Başını kaldırdığında ikisi de nefes nefese kalmıştı.

"Yağmur durdu," diye mırıldandı, dudaklarına bir öpücük daha kondurarak.

"Şimdi yola çıkıyoruz."

"Katılıyorum, ama önce..." Adamın saçlarını kavradı ve ağzını kendi ağzına doğru çekti.

Başını eğdi ve kucaklaşmalarını derinleştirdi. Karnında bir sıcaklık hissediyordu ve adamın kucağında iki büküm oldu; adamın kucağına oturup merkezindeki ağrıyı dindirmek istiyordu.

Dizlerinin üzerinde yükselip kalçalarına bastırdı.

Öpüşmelerinden çekildi. "Dizlerin erkekliğime tehlikeli bir şekilde yakın."

Çok etkileyici çıkıntıya baktı, hafifçe eğildi ve ellerinden birini ensesinden indirerek harika sertliğini kavradı. "Bu mu yani? Erkeklik mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Evet."

"Çok tuhaf bir isim."

"Hmmm, bazıları buna plugtail ya da tallywag diyor."

Tallywag? Livvie kahkaha krizlerine girdi.

Tobias'ın gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bunu komik , değil mi?"

Başını salladı, neşe gözlerini yaşartıyordu. "Kesinlikle reddediyorum... fiş..." Bir kahkaha atarak hıçkırdı. "Plugtail."

Gözleri kapalıydı. "Ben de siki tercih ederim," dedi karanlık, şehvetli bir niyetle, zümrüt gözlerinde parlayan cinsel ihtiyaç tarafından çekilerek ayıldı. Onu kendine doğru çekti, dizlerinin ucunu kalçalarından ayırdı ama kucağından yuvarlanmadan önce onu yakaladı.

Adam belli belirsiz gülümsedi ve başını salladı. "Beni baştan çıkarıyorsun karıcığım, kendimi burada ve şimdi senin içinde kaybetmek istiyorum ama gitmeliyiz. Francie'nin bize ihtiyacı var."

Livvie onun kucağından kaydı ve arkadaşça bir sessizlik içinde giyindiler. Kurdukları bu kolay dostluğun sürmesini umuyordu. Ve zihinsel olarak annesinin listesini çöpe attı. Kontun kalbine giden yol onun kibrini okşamaktan ya da gösterişli olmaktan geçmiyordu.

İlk kez birinin ona hayranlık duymasının ve onu sevmesinin mümkün olduğunu hissetti... yani onun için. İçini dolduran tatlı umudu sıkı sıkı tuttu ve umursamaz kalbini acıya ve hayal kırıklığına sürüklememesi için dua etti.

On Beşinci Bölüm

Bir saatten az süren zorlu bir sürüşün ardından Tobias ve Livvie, güzel huş, çam ve meşe ağaçlarıyla çevrili, saz çatılı, iki katlı güzel bir taş kulübede durdular. Ev gibi, rahat ve misafirperver görünüyordu.

Kendini tozlu ve yolculuk yorgunu hissediyordu ve çaya ihtiyacı vardı. "Ya Francie burada değilse?"

Etrafına bakındı. "O burada, bunu hissedebiliyorum."

"Şimdi kim hayalperestlik yapıyor?" dedi, onu rahatlaması için kızdırmayı umarak. Kulübeye yaklaştıkça gerginliği de artıyordu.

Adam hiçbir şey söylemedi ve kadının midesi düğümlendi. Umarım o zaman Francie ve Bay Browning'e kararlarını açıklamaları için inandırıcı bir şans verirdi. Tobias attan indi, ona doğru yürüdü ve attan inmesine yardım etti. Çakılların üzerindeki çizmelerin çıtırtısıyla arkalarını döndüler. Kısa boylu, tombul bir adam görüldü. Onları gördüğünde kösele gibi yüzünü bir gülümseme kapladı. "Lordum, yakında ortaya çıkacağınızı düşünüyordum."

Tobias'ın gözleri zevkle parladı. "Samuel, seni görmek güzel." Adama sıkıca sarılarak onu selamladı ve sonra serbest bıraktı. "Glenda ve çocuklar nasıl?"

Adam gururlu bir gülümsemeyle, "Çok iyiler lordum, çok iyiler," diye cevap verdi.

"Kontesimi takdim edeyim, Leydi Blade. Samuel burada bana balıkçılık ve at eğitimi hakkında bildiğim her şeyi öğretti. Kendisi ve karısı

Rose Cottage. Kız kardeşim ve ben burada pek çok yaz geçirdik."

Samuel eğilerek, "Hanımefendi," dedi. "Böyle güzel bir genç kızla tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Ben de seninle tanıştığımıza çok memnun oldum, Samuel."

"Leydi Francie içeride mi?" Tobias soğukkanlılıkla sordu.

Samuel bir şeylerin ters anlamış olmalıydı ki geri çekildi ve yüzüne temkinli bir ifade yerleşti.

"Evet, kocasıyla birlikte, Bay Jasper Browning, iyi bir adam, ailesinin nereli olduğu biraz şüpheli olsa da."

Tobias gülümsedi ve bu Livvie'nin içini ürpertti. "Bir sorun mu var lordum?"

"Önemli değil, Samuel. Eşime içeride eşlik edeceğim, lütfen atları ahıra götürün. İyi bindikleri için iyi bir ovulmaya ihtiyaçları var."

"Evet lordum," diye cevap verdi bekçi hızlı bir selamla.

Tobias onun elini tuttu ve çakıllı patika boyunca onu masal gibi kulübenin girişine doğru sürükledi. Kapıyı çalmadan kulübenin kapısını açtı ve kıza kendisinden önce gelmesini işaret etti. Kadın küçük bir koridora girdi. Sol taraftaki açık kapıdan müzik ve sessiz kahkahalar yankılanıyordu. Merdivenleri ve birkaç kapıyı daha görmezden gelen Tobias, sinsî bir yırtıcı hayvan gibi eğlenceye doğru ilerledi. Livvie de onu takip etti ve karşılaştıkları son derece samimi ve anlamlı manzara karşısında nefesini tuttu. Francie pencerenin yanındaki piyanonun önünde Bay Browning'in yanına oturmuş, birlikte çalışıyorlardı. Birbirlerine vurulmuş gibiydiler ve Livvie, Tobias'ın bu karşılıklı hayranlığı görmesini çok istiyordu.

"Ne kadar büyüleyici," diye alaycı bir ifadeyle söylendi.

Francie ve Bay Browning sarsıldılar. Aceleyle yer değiştirdi. "Tobias? Livvie?" diye soluk soluğa bağırdı, eli boğazına gitti. Az önceki neşesinin tümü silinip gitmişti. "Ben... beni takip etmeni beklemiyordum. Burada olacağımı nereden biliyordun?"

"Bana, hakkında hiçbir şey bilmediğinden emin olduğum bir adamla kaçtığını söyleyen bir not bıraktın ve bir servet avcısıyla mutlu mesut yoluna devam etmene izin vermemi mi bekliyorsun?" Tobias içeri girip kapıyı usulca kapatarak sordu.

Bay Browning topallayarak ayağa kalktı ve Livvie o zaman onun yaralı olduğunu gördü. Dizinden kaval kemiğine kadar büyük bir krem rengi bandajla kaplıydı ve destek için bir sopa kullanmak zorundaydı. Sopasına dayanarak ayakta durmaya çalıştı ama bir şekilde omuzlarını dikleştirdi, kararlılık bakışlarını kararttı. Açık kahverengi saçları, gri gözleri, çok ince ve zarif yapısıyla çok yakışıklıydı. Genel görünüşü yeterince hoştu. Livvie onun şiirsel ve romantik tiplerden hoşlanan Francie'yi nasıl cezbedtiğini anlıyordu.

"Jasper *beni* seviyor, Tobias... bağlantılarımı ve servetimi değil."

Bay Browning ciddiyetle, "Kesinlikle öyle, lordum," dedi ve parmaklarını Francie'ninkilerle birleştirip ona şefkatli bir gülümseme verdi.

Tobias ona doğru bakmaya tenezzül bile etmedi ve Livvie de ona acıyarak yüzünü buruşturdu.

"Seni seven bir adam seni alay ve skandallara maruz bırakmazdı. Bana yaklaşır ve seninle evlenmek istediğini söylerdi," dedi. "Eşyalarını topla, bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Francie'nin rengi soldu. "Benden nefret etme, Tobias," dedi kısık bir sesle, gözleri yaşlarla ve sıkıntıyla parlıyordu. "Gidemem... biz gerçekten evliyiz." Yanakları kızardı ve elini ortasının etrafında kavuşturdu, ima açtı.

Bay Browning onu serbest bıraktı ve yumruğunu sıkıp açarak duraksayarak öne doğru adım attı. Yanakları kızarmıştı ve gözlerinden ihtiyat parlıyordu. "Lordum," diye başladı. "Eğer beyefendiler gibi özel olarak konuşabilirsek-"

"Sessizlik." Tobias'ın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ama Livvie

Ne Francie'nin ne de kocasının onun kontrol altına alınmış öfkesinin gücü altında solmadığını gördü.

Bay Browning Francie'koluna girdi. Yüzünde Francie'ye karşı duyduğu sevgi ve endişe çok şey anlatıyordu. Tobias onları sessizce izliyordu, varlığı odadaki diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Livvie onun kışını tekmelemek istiyordu. Kız kardeşinin ne kadar korkmuş ve kararsız olduğunu göremiyor muydu?

"Çay ve kek ya da belki sandviç için arayalım mı?" Livvie gerginliği yatıştırmayı umarak sordu.

Francie hevesle başını salladı ve ona minnettar bir bakış fırlattı ve kocasına sol köşedeki kanepeye, stratejik olarak kardeşinden uzağa gitmesi için yardım etti. Bay Browning'i görmezden gelmeye devam eden Tobias çiftin yanına giderek kız kardeşini sıcak bir şekilde kucakladı ve Francie hemen hıçkırıklara boğuldu.

"Affet beni," diye yutkundu.

Gözlerini kapadı, çenesini kızın başının üstüne koydu ve yatıştırıcı hareketlerle sırtını okşadı. "Gözyaşlarını sil, onlardan hoşlanmıyorum," dedi sertçe. İşte o zaman Livvie sevgi ve ilgiyi gördü.

Francie ceketinin arkasını sıkı bir yumrukla kavradı. "Seni asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim, Tobias. Skandal korkunç olacak, ben-"

"Bırak da skandal için ben endişeleneyim. Şimdi gözyaşlarını kurut," diye emretti.

Francie burnunu çekerek yanaklarını temizledi. "Onu seviyorum Tobias ve o da beni gerçekten seviyor."

Livvie'nin fark edemeyeceği kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı ve Francie sulu bir gülümsemeyle başını salladı. Bay Browning neredeyse çaresizce baktı, ağlayan karısını teselli eden kişi olmak istediği belliydi. Tobias onu serbest bıraktı ve sonra çok endişeli görünen Bay Browning'e baktı.

"Benimle kütüphaneye gelin. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Tobias, lütfen," diye Francie. "Hepimiz buluşabiliriz-"

Eliyle keskin, kesici bir hareket yaptı.

Bocaladı, omuzlarını dikleştirdi, dudaklarını isyan edencesine birbirine yapıştırdı. "Seni tanıyorum kardeşim. Benimle ve kocamla ilgili tüm konuşmalardan haberdar olmak istiyorum. Ben artık bir çocuk değilim. Lütfen burada oturalım," diye yalvardı.

"Bazı şeyleri Bay Browning ile yalnız konuşmak en iyisidir."

Gözleri parladı ve bir elini kalçasına götürdü. "Buna izin vermeyeceğim. Tüm söylemlerin bir parçası olmaya kararlıyım."

Tobias küçük ama sevimli bir bahçeye bakan pencerenin yanında durdu. Gergin görünüyordu. Livvie'nin felaket duyguları arttı.

Francie aceleyle ona doğru koştu. "Geldiğin için teşekkür ederim Livvie, ama buna gerek yoktu."

Livvie ona sarıldı. "Bana ihtiyacın olacağını biliyordum, hiçbir şey düşünme."

"Kilisede mi evlendiniz?" Tobias durduğu yerden kıpırdamadan sordu.

Kız kardeşi kaşlarını çattı ve Bay Browning gerildi, gözlerinin derinliklerinde öfke ve anlaşılmaz ama bir şekilde tehditkâr bir şey belirdi. Bir şeyler ters gidiyordu. Livvie, Francie'yi soluk sarı kanepeye doğru çekti ve kendilerini minderlerin üzerine bıraktılar.

"Cevap ver, Francie."

Bay Browning, "Leydi Francie benim karım," diye kabalaştı. "Yanımızda refakatçi olmadan bir gün boyunca yalnız kaldık," diye biraz kendini beğenmiş bir şekilde sözlerini bitirdi.

"Hayır, Tobias. Ben... örsün üzerindeydi ve yeminimiz köyün demircisi tarafından edildi. İngiltere'ye döndüğümüzde senin de onayını alarak düzgün bir şekilde evlenmeyi planlıyorduk ama sonra araba kazası geçirdik."

"Kaza mı?"

"Rose Cottage'a giderken bir tekerleğimizi kaybettik ve Jasper yaralandı."

"Francie'yi seviyorum ve o benim karım. Söyleyeceğiniz hiçbir şey bizi ayıramaz," dedi Bay Browning meydan okurcasına.

"mi?" Tobias soğukkanlılıkla mırıldandı, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

"Evet!"

"Yine de iddianızdan vazgeçecek ve son yirmi dört saati nasıl geçirdiğinize dair tek kelime etmeyeceksiniz."

"Yapamazsın-"

Tobias acımasızca, "Yoksa seni asılmış olarak görürüm," dedi. Francie'nin nefesi kesildi ve ayağa fırladı. "Tobias!" "Bu çok saçma, lordum! Ben hiçbir şey yapmadım."

"Ben Blade Kontuyum ve görünüşe göre kız kardeşimi kaçırdığınızda bu önemli gerçeği unutmuşsunuz."

Kâhya kaskatı kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kaçırıldı mı?"

"Tabii ki. Francie korunaklı ve yumuşak huylu bir kız. Sadece servetine göz dikmiş kalpsiz biri tarafından istismar edildi. İki seçeneğiniz var, idam sehpası ya da bir basın çetesi."

Tobias gücünü korkunç bir hassasiyetle kullanıyordu ve Livvie içgüdüsel olarak onun kişiliğinin tüm gücünü ortaya koymadığını biliyordu. Sanki etrafındaki hava titreşiyor gibiydi, öfkesini dizginlemek için o kadar gergindi ki.

"Karımdan ayrılmaya ikna edilemeyeceğim!" Tobias sonunda döndü. "Onun servetini kastetmiyor musun?"

"Zavallılık ediyorsun, Tobias! Jasper benim servetimi hiç umursamıyor," dedi Francie aceleyle kardeşinin yanına gelerek. "Bu konuda bana güvenmeni istiyorum."

Tobias onu düşündü ve Livvie bakışlarında parıldayan keskin pişmanlığı görebiliyordu. Söyleyeceği her şeyin kız kardeşini mahvedeceğini fark ederek kendini hazırladı.

"Sebep olmak üzere olduğum acı için beni affedin, elimden gelse sizi bu acıdan kurtarmak isterdim."

Francie gergin bir hareketle dudaklarını ıslattı. "Affedersiniz?"

"Size Bedfordshire'daki karısından ve üç çocuğundan bahsetti mi?"

Tobias'ın sözleri Livvie'nin göğsüne sertçe çarptı. Tanrım, kendini baygın hissetti. *Bu nasıl olabilirdi?*

Bay Browning bembeyaz kesilmişti ve Francie hareketsiz durmuş, anlaşılmas bir şekilde ağabeyine bakıyordu.

"*Karın mı?*" diye mırıldandı kansız dudaklarının arasından.

Bay Browning ayağa kalkmaya çabaladı ve Tobias rahatça yürüyerek kâhyasının yanındaki kanepeye uzandı. Tobias onun kaval kemiğini, bandajın hemen üstünden kavradı ve sıktı.

Bay Browning'den boğuk bir acı çığlığı yankılandı ve Francie irkildi.

"Şimdi bizi yalnız bırakmak ister misin?" Tobias ona sessiz bir tehditle sordu.

Gözyaşları göz kapaklarında parıldadı ve titredi ama başını salladı. "Hayır... Bunu duymam gerek, lütfen."

"Sevgilim, lütfen..." Tobias yaralı bölgeye daha fazla baskı uygularken kelimelerin geri kalanı Bay Browning'in boğazında düğümlendi.

"Seni araştırmadan işe alacağıma inanıyor muydun? Geçmişini bilmediğim bir adamı çatımın altında, ailemle birlikte yaşatacağıma mı?"

Kâhya endişe verici bir şekilde soldu ve alnından terler boşandı.

"Sen zaten evli misin?" Francie sordu, sesi sadece bir fısıltı gibiydi.

"Hayır, ben-"

Tobias baskı uyguladı ve kâhya çığlık attı. Bacağı serbest bırakıldı ve sesli bir şekilde yutkundu.

"Evliydim... evliydim ama artık değil, yemin ederim sevgilim!"

Tobias öylesine tehditkâr ve zorlukla bastırılmış bir vahşilikle, "Leydi Francie - ona sadece Leydi Francie diyeceksin," diye mırıldandı ki Livvie kendini rahatsız hissetti. "Ve eğer bir yalan daha söylersen, seni arka tarafa götürür ve boğazını keserim."

Yüce Tanrım.

Kâhyanın gözleri büyüdü ve çaresizlik yüzüne yerleşti. "Evet, evet elbette leydim, ben... ben evliyim."

Francie sallandı. Livvie ona doğru koştu ve ellerini sessizce destek oldu. Arkadaşının acısını ve kafa karışıklığını hissedebiliyordu.

"Ve... ve çocuklarınız var mı?"

"Evet."

"Anlıyorum."

Francie'nin gözlerini karartan hayal kırıklığı ve acıyı izlemek Livvie için acı vericiydi. "Beni neden bu kadar ateşli bir şekilde takip ettiğini anlayamıyorum," dedi gözyaşları yüzünden süzülürken. "Bana o kadar güzel şiirler ve mektuplar yazdın ve... evli misin? Buna inanamıyorum."

"Bay Browning'in örs üzerinde aceleyle yapılan bir evliliği gerçek bir evlilik olarak gördüğünü sanmıyorum, bu nedenle iki eşli olmanın yasallığı konusunda fazla endişelenmezdi." Tobias adamın gözlerini kendi gözleriyle yakaladı. "Ne olacaktı? Şantaj mektubu mu? Francie'den acilen para talebi mi?"

Bay Browning Francie'ye yalvaran bir bakış fırlattı. "Seni seviyorum Francie, mesele asla para değildi. Mesele *sendin*. Karım... korkunç derecede hasta, vereme yakalandı ve hayatta kalması beklenmiyor. Ben... ben... o öldüğünde İngiltere'de kilisede evlenmemize izin verecektim. Mesele asla senin zenginliğin değildi," diye boğuk bir sesle bitirdi. "Sana büyük bir hayranlık duyuyorum. Sana aşık oldum ve senin kocan ve koruyucun olmak istedim. Sana Catherine'den söz edemezdim, ama onun fazla yaşamayacağını ve benim de özgür olacağımı biliyordum. Uzun bir flört yerine kaçmayı önerdiğinde nasıl reddedebilirdim? Hangi gerekçeyle senin şüphelerini uyandırmadan ve sevgini kaybetme riskine girmeden seni geciktirebilirdim? Sen benim kalbimsin. Lütfen beni affet."

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum," dedi usulca, gözyaşları akıyordu.

yüz.

"Lütfen böyle söylemeyin." Sandalyeden kalkmaya çalışırken Tobias ayağa kalktı ve bir elini Bay Browning'in sol omzuna koydu. Sıradan bir dokunuş gibi görünse de, Livvie kâhyanın yüzündeki gerginlikten Tobias'ın birilerini incittiğini anlamıştı.

"Kalbinin nişanlı olduğunu ve başka biriyle evlenmenin imkansız olduğunu bildiğin halde beni bu kadar ateşli bir şekilde takip ettiğin için kalpsiz bir bağnazsın. Karın hasta... *ölüyor*, çocukların böyle bir yükü yüzleşmek için yalnız kaldılar." Francie'nin gözlerinde kasvetli bir çaresizlik vardı. "Sen benim düşündüğüm adam ... sen asla o adam olmadın."

Hıçkırarak odadan aceleyle çıktı. Kapıda durdu ve Tobias'la yüzleşmek için yana kaydı. "Ben... ben çok üzgünüm. Çok aptalca davrandım. Beni sevdiğini ve bana saygı duyduğunu sanmıştım. *Oh*, Tobias, skandal korkunç olacak."

"Skandal olmayacak," dedi, ses tonunda soğuk bir amaç yankılanıyordu. "İngiltere'de hiç kimse gerçekten bilmiyor ve ben de burada bilenlerle ilgileneceğim. Size söz veriyorum, bu aksilikle ilgili tek bir kelime bile edilmeyecek."

Başını salladı, gözlerinde güven parlıyordu. "Ben...biz..." Yanaklarında pembe çiçekler açtı. "Beni birkaç kez öptü ama saçma sapan evliliğimizi asla tamamlamadık. Önce kilisede evlenene kadar beklemek istedim... ve sonra kaza ve..."

"Anlıyorum Francie, başka bir şey söyleme."

Derin bir nefes aldı. "Yapmalıyım. Döndüğümüzde yakınlaştığımızı söylemek ve kilisede evlenmek için onayınızı almak üzere birlikte plan yapmıştık. Siz geldiğinizde artabileceğini ima etmekle hata ettim. Çok pişmanım, lütfen beni affedin."

Tobias başını salladı, gözleri adı konmamış duygularla kararmıştı.

"Arkadaşlığımı arzu ediyor musun?" Livvie öne doğru bir adım atarak sordu, arkadaşının gözlerindeki yaralı ifade onu endişelendiriyordu.

"Lütfen, hayır, yalnız kalmak istiyorum. Odama çekileceğim." Sonra sanki şeytan peşindeymiş gibi kaçtı.

Kalan sessizlik acı vericiydi ve kocasının gözlerini kırpmadan Bay Browning'i izlemesi hayra alamet değildi.

"Francie'nin hayatından kaybolacaksın. Ya benim korumamla Batı Hint Adaları'na gideceksin ya da cesedin kuzeye giden yolda bulunacak. Seçim senin."

O anda Tobias onu korkuttu, çünkü içindeki ürpertici kararlılığı görebiliyordu. Kâhyasını öldürme konusunda oldukça yetenekliydi. "Tobias, ben-"

Ona baktı ve yüzü sert, affetmez bir tavırla kazınmıştı. "Bay Browning ve benim konuşacak çok şeyimiz var kontes. Şu anda ağzınızı sıkı tutarsanız memnun olurum."

Livvie tereddüt etti ve sonra başını sallayarak çıktı. Bütün bu kalp acısını önleyebilir miydi? Francie'yi bu kadar pervasız olmaya iten şey gerçekten de onun vahşi kalbi miydi? Tobias onu affedecek miydi?

On Altıncı Bölüm

Ay ışığı toprağı ruhani bir ışıltıyla yıkıyordu. Livvie, küçük ama zevkle döşenmiş odalarının penceresinden Tobias'ı büyük bir ihtiyatla izliyordu. Onu böylesine açık ve ahlaksız bir şekilde süzdüğünü bilmesini istemiyordu. Bay Browning'i hayatlarından çıkaralı sadece birkaç saat olmuştu.

Tobias ona Batı Hint Adaları'ndaki malikânelerinden birinde kâhya olarak çalışmasını teklif edecek kadar cömert davranmıştı. Bay Browning ailesini Jamaika'ya götürebilirdi ve belki de güneş ve İngiltere'nin acımasız kışlarının yokluğu karısına bir yaşam şansı verebilirdi. Livvie ayrıca kontunun adamı İngiltere'den ve kız kardeşinden olabildiğince uzakta istediğini de tahmin ediyordu. Ama gerçekten de cömert davranmıştı, çünkü serveti ve yadsınamaz nüfuzuyla kâhyayı basın çetesine ya da daha kötüsü ölüme mahkûm edebilirdi ve tek bir kirpik bile kıpırdamayacaktı. Tobias daha sonra ortada bir skandal olmadığını ve bunu İskoçya'ya yapılan bir gezinti olarak değerlendireceklerini açıklamıştı.

Fırında alabalık ve patatesten oluşan basit bir akşam yemeğı yenildi ve birkaç dakika süren gergin bir sohbetten sonra Francie gözyaşları içinde kaçtı. Tobias özür dileyip kulübeden çıkarken son derece kibardı.

Livvie banyo yaptıktan sonra pencerenin kenarına tünemişti ki onu uzaktan gördü, beline kadar soyunmuştu, ayakları hafifçe dans ediyordu, elleri ilkel bir ritimle görünmeyen bir rakiple boks yaparken havayı yumrukluyor ve yumruk atıyordu. İçindeki ihtiyaç sıcak ve derin bir şekilde kıpırdandı.

Sırtındaki ve omuzlarındaki kas oyunlarını gözlemledi. Kocası güçlü yapılı, muhteşem bir adamdı. Ona bakmak son derece zevkliydi ve kalbinde bir şefkat uyandı.

Adam zarıfçe döndü ve kadının nefesi kesildi. Onu görmüş müydü? Görünmez bir ritimle hareket ederken elleri akıyor ve göğsünün genişliği bir yılan gibi kıvrılıyordu. İçgüdüsel olarak hareket ederek paltosunu silkti ve ayaklarını terliklerin içine sokarak aceleyle merdivenlerden indi. Kulübe sessizdi ve sadece küçük misafir odasındaki şöminenin çıtırtısı duyulabiliyordu. Mutfağa yöneldi ve arka kapının mandalını açarak birkaç taş basamaktan aşağı indi. Livvie dikkatle küçük arka bahçeden geçerek Tobias'ı gördüğü vadiye doğru ilerledi. Köşeyi döndüğünde yüz yüze geldiklerinde duraksadı.

"Ben... ," dedi biraz nefes nefese.

Sessizdi, buz yeşili gözleriyle onu izliyordu.

"Karım."

Gözleri adamın tenindeki hafif ter parıltısını, vücudunun güzelliğini, çekici erkekliğini aldı. "Oldukça muhteşemsin kocacığım." Vücudunun acımasız gücü, tüm kasları ve siniri, şimdiye kadar gördüğü en çekici görüntüydü. Parmakları, kocasının ham ve güzel görüntüsünü yakalamak için bir fırça ve tuval için kaşınıyordu. "Seni resmetmek istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Tıpkı bunun gibi." Livvie parmaklarını onun göğsünün üzerinde gezdirdi.

Adam ona baktı, görünüşe göre donup kalmıştı ve hiç ses çıkarmadı.

Kadın ona yaklaştı. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Önce adamın onu görmezden geleceğini düşündü, sonra adam nefes verdi ve onu kendine çekti.

"Boks."

Döndü, hareketleri çok akıcı ve zarıftı, böylece yüzü ona dönüktü ve sırtı göğsüne yaslanmıştı. Adam başını eğip kızın boynunu içine çekti ve kızın kalbi zevkle çarptı.

"Ne zaman... çok yoğun hissedersen, sessiz bir yer bulurum ve pratik yaparım." Onun boynuna sokuldu.

"Bana öğretecek misin?"

Onun kendisine gülümsediğini hissetti. "Belki de," diye mırıldandı.

Parmaklarını şekillendirdi, böylece ellerini onunkilerle birlikte genişçe açtı. Tobias onu ileri doğru itti ve hareketlerini kontrol ederek bir ritim içinde aktı. Onunla birlikte dalmak, nazik ama bir şekilde şehvetli ve kışkırtıcı hareketlerde onu yönlendirmesine izin vermek doğal geliyordu.

"Sanki dans ediyormuşuz gibi hissediyorum," dedi usulca.

Onun hareketleri daha akıcı görünene kadar birkaç dakika birlikte hareket ettiler. Başını gece gökyüzüne doğru eğdi, kanında yavaş yavaş bir yanma oluşmaya başladığında havadaki soğukluk unutuldu. Aynı nefeste hem rahatlamış hem de heyecanlanmış hissetti. "Francie'yi affettin mi?"

"Gerçekten affedilecek bir şey var mı?"

"Belki de değildir. Kalbinin bu kadar kırılmış olması üzücü. Odasından ağladığını duyabiliyordum. Ailenin ve toplumun aşk beklentilerine karşı çıkmak cesaret ister."

İç çekti.

"Aşkın saçmalık olduğunu ilan eden sert bir cevap yok mu?"

Yüzünü ona dönmesi için onu döndürdü. "Hayır. Kız kardeşimle Bay Browning arasında bir şey var. Aşk mı bu? Bilmiyorum. Onları salonda ilk gördüğümde, bir parçam onları olduğu gibi bırakmayı diledi. Kız kardeşimin yaşayacağını bildiğim kalp acısı için onu ezmek istememe rağmen. Onu işe aldığımdan bu yana geçen üç yıl içinde koşullarının değişmesini umutsuzca diledim, çünkü Francie'nin hayatlarının geri kalanında onunla burada yaşamaktan memnun olacağını fark ettim."

"Zavallı yanlış yola sapmış aptal," dedi Livvie yumuşak bir sesle.

"Ona kız kardeşimi bir daha göremeyeceğini ve konuşamayacağını söylediğimde ağladı.

Onunla tekrar birlikte olunca utanmadan ağladı," diye mırıldandı Tobias. "Ve... peki bu skandal nasıl atlatılacak?"

"Toplumun dönmesini sağlayan çarkları anladığımdan beri hepsinin üstesinden geldim. Güç, nüfuz ve epeyce kalın bir postla."

Yüzünün yan tarafını onun göğsüne yasladı. "Ve bunu seninle birlikte atlatacağım."

"Benimle gelmene sevindim."

"Öyle mi?"

"Evet, eminim yalnız olsaydım Bay Browning'i eşek sudan gelinceye kadar döver, sonra da cesedini bir yere atardım," dedi hafifçe.

"Ve eminim ki onurunuzu hafife alıyorsunuz. Öfkenizden korkmanıza gerek olduğunu sanmıyorum. Başkalarını öfkenizden korumak istemeniz bile karakteriniz hakkında çok şey söylüyor."

Güçlü elleriyle yüzünü çerçeveledi ve onu kendine doğru çekti. Onu derinlemesine öptü ve Livvie çaresiz bir açgözlülükle karşılık verdi, arzu damarlarında kükrüyordu. Onu kolay bir güçle kaldırdı, kulübenin arka kapısına giden patikadan yürüdü, onu uyuşturucu ve biraz şiddetli öpücüklerinden asla bırakmadı. Duygular hızla ve o kadar yoğun bir şekilde içinden geçiyordu ki kollarında titriyordu. şekilde odalarına ulaştılar ve adam, kadının iliklerine kadar yankılanan tatmin edici bir iniltiyle onu yatağa yuvarladı.

Umutsuzca acı çekiyordu. Hızlı hareketlerle onu çıırılçıplak kalana kadar soydu, sonra ondan uzaklaştı ve pantolonunu çıkardı ve ilk kez, pencerelerden sızan ay ışığının yumuşak kocasına mükemmel bir bakış attı. Adam fiziksel olarak o kadar etkileyiciydi ki nefesi kesildi.

Adam onun üzerine geldi, bedenini kendi bedeniyle örttü ve kalçalarını birbirinden ayırdı. Kollarını ona doladı ve onu daha da yakına çekti. Livvie onun sert, zarif kaslarının uçlarının altında hissettiklerinin tadını çıkardı.

Parmaklarını. Açlık damarlarında dolaşıyor, meme uçlarını acı verici noktalara kadar sertleştiriyordu.

"Seni nasıl da istiyorum, Tobias. Öp beni."

Sıcak ve aç dudakları karanlıkta onunkileri buldu ve ruhunu yakan bir yoğunlukla ağzıyla sevişti. Dudaklarını serbest bıraktı, yanaklarına, boynuna öpücükler kondurdu ve aşağıya doğru ateşten bir iz bıraktı. Kadın titriyor ve ahlaksızca genişçe yayılırken hiçbir itirazda bulunmuyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü, gözleri kadının mahrem kalbine doğru kaydı. Kadının tüm vücudu, adamın vahşice güzel yüz hatlarını sıkılaştıran şehvetle ısındı. Sonra başını eğdi ve zaten ıslak olan yarığını yaladı. Livvie dizginlenemez bir tahrikle haykırdı. Başını ipeksi çarşaflara yasladı, kendini onun nefis dudaklarına doğru kaldırırken inledi.

"Oh, evet, lütfen, evet."

Tam bir mutluluk içinde harika dakikalar geçti ve dişlerini ağrıyan yumrunun üzerinde son bir kez gezdirdiğinde paramparça oldu, keskin zevk duyularını bastırırken boğuk bir inilti ondan kaydı. Saniyeler sonra, ağır, istilacı bir baskı hissetti ve sonra adam onun derinliklerindeydi. Donup kaldılar. Adam yüzünü kadının boynuna gömdü. Adam hareket ettiğinde o kadar yavaştı ki, gerginlik ve son derece yoğun bir his midesinin derinliklerine işledi. "Tobias"-soluk soluğa kaldı

-"Daha sert..."

"Hayır. Yavaşça... Bütün gece bizim."

Livvie misilleme olarak onun omuzlarını ısırdı ve adam kıkırdadı, alçak sesle ve ateşli bir şekilde, geri kayarak derinlemesine sokmadan önce. Livvie soluk soluğa kalmış, adamın kendisiyle sevişirken gösterdiği şok edici gücün tadını çıkarıyordu. En titiz ve zevkle işkence eden nazik hareketlerle onu tekrar tekrar kendinden geçirdi. Kadın inliyordu, yoğun acele için çaresizdi ama dayanılmaz tatlı baskının bitmesini asla istemiyordu. Elleri adamın terden kayganlaşmış sırtında dolaştı ve omzunu ısırdı.

Ahlaksız içgüdüleriyle hareket ederek bacaklarını onun sırtından yukarı kaldırdı ve kalçalarını yuvarlayarak onu kendisiyle birlikte daha hızlı yanmaya davet etti. Adam dondu kaldı ve içinden cevap niteliğinde bir inilti koptu. Yatak onun ani sert itişlerinden gıcırdadı. Adamın iniltileri kadının zevk iniltileriyle karıştı.

"Tobias," diye inledi, kendinden geçmenin eşiğinde duruyordu. Kocası yüzünü kadının boynuna gömüp defalarca içine boşaldı. Kocasına sarıldı ve evlilikte böylesi bir hazzı yaşayabileceğini bilmeden, coşkunun onu tüketmesine izin verdi.

Bitirdiğinde, onunla birlikte yuvarlandı, böylece göğsünün üzerine yayıldı.

"Yarın Grangeville Park'a dönüyor muyuz?" diye sordu, hâlâ uyarılmanın verdiği uyuşuklukla.

"Hayır. Birkaç gün burada kalmamızın daha iyi olacağına inanıyorum. Francie'nin görülmediğinden emin olmak için onunla ayrıntılı olarak konuşmam gerekecek. Eğer görüldüyse, kim tarafından ve tam olarak nerede gözetlendiğini bilmem gerekiyor."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Rüşvet teklif edeceğim."

"Peki ya rüşvet hoş karşılanmazsa?"

"Tehdit ve şantaj etkili olacaktır."

Yer değiştirerek ellerini adamın göğsüne koydu ve yüz ifadesini gözlemleyebilmek için şaha kalktı. "Geçmişte skandallarla bu şekilde mi başa çıktın?"

"Hayır. Geçmişte, elimden geldiğince söylentileri bastırdım ya da *tonun* tepkisini görmezden geldim. Zenginliğim ve nüfuzum sayesinde algılanan ihlallerim defalarca affedildi. Ancak, patavatsızlığı ortaya çıkarsa toplum Francie'ye karşı o kadar nazik olmayacaktır. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım."

Sıcaklık Livvie'nin göğsünü doldurdu. "Dehşete düşmem gerekirdi ama onun güvende olduğunu görme isteğinize hayranım."

"Öyle mi?"

"Hmm," diye mırıldandı ve adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Yarın seni balığa götüreceğim, kendini bu mücadeleye hazır hissediyor musun?"

Şok bir gelgit dalgası gibi üzerine çöktü. "*Balık tutmak* mı?" "Evet."

Tuhaf bir çekiştirme hissi kükredi ve göğsünün içinde patladı. *Mutluluk*. Şaşkınlık içinde, mutlu hissettiğini kabul etti. "Böyle bir meydan okuma için fazlasıyla hazırım."

"O zaman ertesi gün seni eskrimde seve seve yenerim. Lord Muir kadar kolay yenilmeyeceğim."

Adamın omzunu şakacı bir şekilde itti ve onunla birlikte döndüğünde çok sevindi. Güçlü bedenini kızın iki yana açılmış bacaklarının arasına dayadı ve ağzını kızınkinin üzerine indirdi. Yavaş bir ısı patlaması ağrıyan göğsünden zonklayan merkezine doğru yayıldı.

Evet... Kontuyla evli olmaktan oldukça hoşlanıyordu.

...

Dört gün sonra Livvie, Tobias ve Francie ile birlikte İngiltere'ye döndü. Fazla tantana yapmadan geri döndüler ve Livvie'nin görebildiği kadarıyla arkadaşının kaçışından kimsenin haberi . Dowager kontesi dowager malikânesini açmış ve orada inzivaya çekilmişti ve Francie bu sabah onu ziyarete gitti. Umarım annesiyle yapacağı ziyaret moralini daha da yükseltirdi.

Geçtiğimiz birkaç gün Livvie ve Tobias için bir tür balayı olmuştu. Balık tutarak, gölde birlikte yüzerek ve her fırsatta birbirlerinin kıyafetlerini yırtarak vakit geçirmişlerdi. Tobias Livvie'ye birkaç boks hareketi bile göstermişti. İlk başta, en sevdiği arkadaşı bu kadar mutsuzken onun bu kadar mutlu olmasından derin bir rahatsızlık duymuştu. Ama sevgili cesur Francie kendini toparlamış, Livvie ve Tobias'a bütün yemeklerde katılmış, hatta onlarla birlikte kırlarda gezintiye çıkmıştı

o son akşam.

Dün öğleden sonra döndüklerinde Livvie, kendisine Adel diye hitap etmesi konusunda ısrar eden Wolverton Düşesi'nden sıcak ve hoş bir not alınca çok heyecanlanmıştı. Düşes, henüz birkaç aylık olan ikiz oğullarının portrelerini yapması için onu görevlendirmeyi düşünüyordu. Livvie düşesi Cuma günü ziyaret edecekti, bu da ona sergileyeceği en iyi eserleri seçmesi için iki gün veriyordu.

Livvie şimdi çalışma odasında rahatça oturmuş, İskoçya'nın ovalarından hatırladığı güzellikleri resmediyordu.

Kapının çalınmasıyla başını kaldırdı. "Evet?"

Hizmetçi içeri girdi. "İyi günler leydim, Riverhill Malikânesi'nden size bir mektup var. Mektubu getiren delikanlı mutfakta süt içiyor ve sandviç yiyor. Cevabınızı bekliyor."

Livvie sırtarak fırçalarını dikkatle kutularına yerleştirdi, ayağa kalktı ve her resim yaptığında giydiği önlüğü çıkardı. "Teşekkür ederim, Bayan Potter."

Livvie sol köşedeki küçük ceviz masaya doğru yürüdü ve bir mektup bıçağı aldı. Mührü kesip açarak notu hızla taradı.

Sevgili Livvie,

Riverhill'de sizi çok özledik. Pazar günü sizi ve Lord Blade'i bizimle yemeğe davet etmek için haber gönderdik ve İskoçya'ya gittiğinizi öğrendik. Döndüğünüze dair haberler yayıldı ve sizi babanızı ziyaret etmeye çağırıyorum. Sık sık şikayet etmese de sizi çok özliyor ve kısa bir ziyaret fena olmaz.

Annen.

Helena

"Ailemle öğle yemeği yemek için Riverhill'e gideceğim. Çocuğa ziyaret edeceğime dair bir cevap gönderebilirsiniz, ama ben arkasında olacağım.

Lütfen Bay Wilson'a da bir araba hazırlamasını söyleyin."

Hizmetçi gülümsedi. "Lord Blade ve Lord Westfall'a öğleden sonraki öğle yemeğinde onlara katılamayacağınızı da bildireyim mi?"

Livvie yan pencerelerden beyefendilerin balık tuttuğu göle doğru baktı. Westfall Markisi Grangeville Park'a onlar İskoçya'dan döndükten sadece birkaç saat sonra gelmişti. Adam kızın ölçüsünü alırken son derece kibar davranmıştı ve kız ona bakarken gözlerindeki hoşnutsuzluğu hayal bile edememişti. Marki'nin sessiz, kendine yeten bir güç aurası vardı ve eğer kendisi zayıf bir tip olsaydı bu korkutucu olabilirdi.

Lord Westfall yedi yaşındaki kızı Emily'yi de getirmişti, Emily çok tatlı bir çocuktur. Arkasında bir köpek köşeden fırladığında, markinin tüm tavrı değişmişti. Gülümsemiş, onu önce kollarının arasına almış, sonra da çocuğun sevinciyle havaya kaldırmıştı. Küçük hanım sakince onun gayrimeşru kızı olduğunu söyleyip Livvie'nin kim olduğunu sorduğunda Livvie şok olmuştu.

Tüm toplantı gerçek dışı bir havaya bürünmüştü ama Tobias şaşırtıcı bir çekicilikle gerginliği yumuşatmıştı ve öğle yemeği oldukça eğlenceli ve hoş bir şekilde oyalayıcı olmuştu, Livvie Lord Westfall'un kuru zekâsından hoşlandığını fark etmişti. Kızı çok hoş biriydi ve bunu ona söyledikten sonra adam eğilip Livvie'nin yanağından öpmüş ve aileye hoş geldin demişti. O akşam Bayan Potter'a, burada kalacaklarını umduğu için iyi ağırlandıklarından emin olması talimatını vermişti.

"Evet, lütfen Kont'a haber verin."

"Peki leydim," dedi Bayan Potter ve gitti.

Livvie aceleyle salondan çıktı ve hızla merdivenleri tırmandı. Üvey babasının evi arabayla bir saatten az uzaklıktaydı. Ziyaret edecek ve akşam yemeği için zamanında eve dönecekti. Onu son gördüğünden beri bir ömür geçmiş gibi geliyordu ve gerçekten iyi olup olmadığını merak ediyordu. Acaba üvey babasıyla arasında yeni bir endişe mi vardı?

Annemin satırları mı? Livvie, hizmetçisinin yardımıyla soluk lavanta rengi bir araba elbisesi giymiş, ona uygun bir başlık ve eldiven takmış, yürüyüş botlarını giymişti. Babasını kendisiyle birlikte Riverhill'in güzel bahçelerinde dolaşmaya teşvik ederdi.

Tobias'a kısa bir not bıraktıktan sonra arabayı çağırdı ve ailesini ziyaret etmek üzere yola çıktı. Bu kadar yakın bir yerde yaşadıkları için oldukça mutluydu ve doğrusu, ailesini haftada bir kez rahatlıkla ziyaret edebilirdi.

Kraliyetin Hizmetinde'yi açmadan önce koltuğunda kıpırdanarak kendini rahatlattı. Birkaç saniye içinde entrika ve cinayet dünyasının içine çekildi ve Wrotham, kadrosundan kimlerin Fransa'ya sırlarını verdiğini araştırırken kalbi onunla birlikte çarpmaya başladı. Yaklaşık yarım saat sonra, araba ailesinin evinin ön avlusuna yanaştı ve o isteksizce deri cildi kapattı. Kendisini memnuniyetle karşılayan uşaklardan yardım aldı ve girişten içeri süzüldü.

Kâhya Emerson derin bir selam vererek, "Hanımefendi," dedi.

Sırıttı ve başını eğdi. "Babam ve annem nerede, Emerson?"

"Lord hazretleri çalışma odasında, hanımefendi de bahçede, leydim." "Beni anons etmenize gerek yok, babamı çalışma odasında ziyaret edeceğim. Ancak, lütfen anneme ziyarete geldiğimi bildirin."

"Pekâlâ leydim."

Ona paltosunu verdi ve sonra koridorda hızlı adımlarla yürüdü. Babasının çalışma odasının kapısını iki kez çaldı ve bekledi.

"İçeri gel."

Gülümseyerek kapıyı açtı. "Günaydın, baba." Livvie şapkasının iplerini çözdü.

Babası masasının arkasından kalkıp ona doğru yürüdü ve sıcak bir kucakla sarıldı. "Geleceğini haber vermemişsin."

"Annem bir not gönderdi. Eminim kendisi de farkındadır ve ziyaretimin sizin için bir sürpriz olmasını istemiştir. Bu kadar yakın bir yerde yaşıyor olmamız oldukça uygun ve ben de utanmadan sizi ziyaret etme fırsatını değerlendirdim."

Gözleri gizlenemez bir telaşla irileşti. "Aman Tanrım, kocanı terk etmedin, değil mi?"

Kıkırdadı. "Hayır baba, sadece ailemi görmek istedim."

Onun omzunu okşadı. "Gelin, öğle yemeği yakında servis edilecek ve hepimiz için bir kez daha bir araya gelmek hoş olacak. William da Leydi Louisa ile birlikte burada. Gelecek hafta Kasabaya dönüyorlar."

Livvie'nin içini bir sıkıntı kapladı ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. William'ı, kendisine sarkıntılık ettiği olaydan beri görmemişti. Elbette artık bir kontes olduğu haberini duymuş olmalıydı. Şimdi iyileşmiş olan babasına oğlunun bu aşağılık davranışını anlatmalı mıydı? Çalışma odasından çıkıp bahçeye doğru ilerlerken elini onun kollarına doladı. "İyi misin baba? Son konuşmamızın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti. İyileşiyor musun?"

"Sevgili kızım," dedi gülümseyerek. "Senden bahsetmeyi bırakmam gerektiğini söyleyebilirim."

"Sevgili kızım, sen artık bir kontessin." "Oh, pish, baba."

Adam kıkırdadı ve kadının kalbi mutlulukla çarptı. Üç ay önce onu ölümüne kaybedeceğini düşünmüştü.

"Oldukça iyi iyileşiyorum, canım. Annen, sağ olsun, her adımında yanımda. Bastonu daha geçen hafta bir kenara bıraktım. Hâlâ yoruluyorum ve uzun yürüyüşlere çıkamıyorum ama çok geçmeden tamamen iyileşmiş olacağım."

"Sevindim."

Livvie'nin kollarına yaslanmış elini okşadı. "Söyle bana Livvie, mutlu musun?"

Ona hızlı bir bakış attı. "Tabii ki."

Omuzları gevşedi. "Rahatladım. Lord Blade nahoş bir adam olmasa da soğukluğuyla ünlüdür."

Kalbi burkuldu. "Baba, ben-"

Kız kardeşinin sevinç çılgınlıkları daha fazla konuşmak için etkili bir dikkat dağıtıcıydı. Livvie hafif bir kahkaha atarak oradan uzaklaştı ve Ophelia ile annesini karşılamak üzere bahçeye giden bakımlı patikadan aşağı koştu. Birlikte keyifli bir saat geçirerek çevredeki dedikodulardan, yani Squire Wentworth'ün geçen hafta Rosette Park'ta küçük, samimi bir törenle Wolverton Düşesi'yle evlenmesi gibi önemli bir olaydan konuştular. Papaz aynı zamanda kasabın kızıyla da garip bir duruma düşmüştü ve piskopos tarafından onu karısı olarak alması için baskı görüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, herhangi bir suç işlediğini ısrarla reddediyor ve kız için teklifte bulunmayı reddediyordu. Cemaati bu haberi pek hoş karşılamadı, çünkü çoğu kızla evlenmesi için ısrar ediyordu. Görevini kaybedeceğinden korkuluyordu.

Livvie gülerken, "Papazın içinde böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi.

"Bana sorarsanız bu saçmalık," diye homurdandı babası. "Papaz, kız ağlarken kolunu omzuna atmış. İhtiyaç duyulduğunda teselli etmek onun görevidir. Ailesinin talep ettiği gibi bir evlilik için kesinlikle bir neden yok."

"Kapalı bir antre içinde yalnızdılar. Sanırım babası papazdan onurlu davranmasını istemekle doğru olanı yapıyor," diye burnunu çekti annesi.

"Bu arada Livvie, *In the Service of the Crown*'ın son cildi elime geçti. Teslimat dün yapıldı. Aceleyle evlendiğin için sipariş vermeye fırsat bulamayacağın düşünmüştüm," dedi babası göz kırparak.

Neredeyse oracıkta yanacaktı. "Burada mı?" Adam

hoşgörüle gülümsedi. "Evet, canım."

Bahçe bankından ayağa fırladı ve aceleyle

ev. Koridordan kütüphaneye doğru koşarken kahkahaları onu takip etti. İçeri girdi ve üzerinde küçük kahverengi bir paketin durduğu büyük meşe masaya doğru aceleyle ilerledi. Sabırsızlıkla paketi yırttı ve tanıdık deri cildi gördüğünde dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kütüphanenin kapısı bir *hışırtıyla* kapandı ve o da arkasını döndü.

"Oh, Baba-" Livvie'nin sözleri titredi ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi.

William. Üvey ağabeyi kapıya yaslanmış, sessiz bir avcı gibi onu izliyordu.

"Kapıyı neden kapattınız?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Geldiğinizde sizi penceremden gördüm. Seni bahçede babamla birlikte izledim. Nasıl da parlıyordun. Büyüleyici görünüyorsun Livvie. Artık bir kadın olduğunu görebiliyorum," dedi kalın bir sesle.

Pencerelere doğru sinsice ilerledi ve perdeleri kapatıp sadece bir parça güneş ışığının girmesini sağladığında korkuyla sıçradı.

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun ve Louisa nerede?"

"Eşim komşularımızı ziyaret etme nezaketini gösterdi. Tüm niyet ve amaçlar için, yalnızız... sizi bu duruma sokmayı çok istiyordum."

Korku omurgasından aşağı ürperti gönderdi. Tereddüt etmeden kapıya doğru bir hamle yaptı ve yarı yolda adam onu belinden yakalayıp fırlattı. Kadın çığlık attı ve adam kıkırdadı.

"Yakınlarda kimse yok. Kalan tüm uşak ve hizmetçilere görevler verdiğimden emin oldum. Baban öğleden sonra her zamanki gibi bahçede kalacak ve senin fahişe annen de etrafta dolaşacak."

"Bırak beni, William."

"Sen artık evli bir kadınsın Livvie. Bir erkekle bir kadın arasında neler olup bittiğine dair tam bilgiye sahipsin." Kalçalarını onunkilere doğru itti.

müstehtcen bir şekilde. "Ve senden ne istediğimi biliyorsun," dedi, gözlerinde şehvet parlıyordu.

Adamın göğsünü itmeye çalıştı ve sert bir dirençle karşılaştı. "Alçakça davranıyorsun," diye tısladı. "Eğer aptalca arzularınla hareket edersen, babama vereceğin acıyı bir düşün. O sana güveniyor."

"Sana sahip olduğumu kimseye söylemeyeceksin. Kocan seni döver ve sürgün eder. Ve babam... Senin anlatacağın bu tür hikayeler onu kesinlikle . Kalbi hala zayıf, biliyorsun. Ona gerçekten yük olacak mısın? Sanmıyorum." Gözlerine bir ışık girdi ve dudaklarında büyüleyici bir gülümseme belirdi. "Direnmenin faydası yok. Bu gece kal. Louisa melankoliden şikâyet ediyor ve afyon tentürü alıyor. Sizi eski odanızda ziyaret etmek benim için oldukça kolay olacak."

Livvie ondan uzaklaştı. "Seni çekilmez pislik! Mantığın beni aşıyor. Ben evli bir kadını ve Tobias bu davranışını öğrendiğinde hiç hoşnut olmayacak."

Çekici görüntüsü yerini sert bir maskeye bıraktı. "Tüm toplum Blade'in bir kadın için düello yapacak kadar pervasız olmayacağını bilir. Adam hiç tutku hissetmez ve soğuk bir piçtir. Hatta... ailesinin adını dedikodulara ve skandallara karıştıracak herhangi bir şeyi ortaya çıkarırsanız çok kızacağını garanti edebilirim," dedi William, son derece kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Ona bakarken kalbi boğazında düğümlendi. Elini kaldırdı ve tüm gücüyle ona bir tokat attı. Çatırtı kütüphanede yankılandı ve adam şaşkın bir inanmazlığa benzer bir bakışla ona baktı.

Onu yakaladı ve dudakları ona saldırdı. Kadın tüm gücüyle dizini adamın özel bölgesine doğru kaldırdı. Bir iniltiyle dizlerinin üzerinde halı kaplı zemine yığıldı.

"Seni kaltak," diye homurdandı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Kadın kapıya doğru koştu.

"Sana söz veriyorum Livvie, bir ay geçmeden seni altıma alacağım.

çıktı. Ve bundan keyif alacağınıza dair söz veremem." Onu görmezden gelerek kapıyı hızla açtı ve dışarı fırladı. Duyguları bir kaos içindeydi. Lanet olası alçak herif! Ne cüretle onun bu iğrenç davranışını kocasına bildirmeyeceğine inanırdı? Kalbi sıkıştıyordu. Ya ona anlattıysa ve olası bir skandal yüzünden hiçbir şey yapmadıysa?

Bu açıkça bir onur meselesiydi... *onun onuru* ve William'ın icabına bakacaktı. *Ama nasıl?* Beklenmedik saldırısı, onu nerede ve ne zaman görse zorla baştan çıkarmaya çalışacağını açıkça gösteriyordu. Uzak dursa bile, William'la balolarda ve bahçe partilerinde karşılaşacaktı; buralarda karanlık köşeler, keten dolaplar ve bahçelerdeki تنها yerler boldu ve William alarm vermeden önce onu sürükleyip götürebilirdi. Ve eğer yardım için çığlık atarsa, skandal korkunç olurdu. Tobias, ailesinin adına böyle bir leke sürülmesine izin verdiği için onu asla affetmeyecekti.

Onların itibarını acımasız bir şekilde onarmıştı.

Bir hıçkırıkla nefesi kesildi. Onu bu konuda hayal kırıklığına uğratamazdı, ne de hödük kardeşinin kocasına verdiği yemini bozmasına izin verebilirdi.

"Livvie, iyi misin?" diye sordu babası.

Başını kaldırıp adamın bastonuna yaslandığını gördü. Kalbi küt küt atmaya başladı. "Artık destek için baston kullanmak zorunda olmadığını sanıyordum?"

Dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. "Sadece kendimi yorduğumda. Sizi temin ederim, endişelenecek bir şey yok ama sakıncası yoksa biraz kestirmeye gidiyorum. Annen ve kız kardeşin beni çok yordu."

Aceleyle ona yaklaştı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Tabii ki hayır." Ona söylemeli mi? *Ya söylerse ve bu şok onu daha da hasta ederse?* Bu düşünce midesine kramplar soktu.

"Annen köydeki dükkânları gezmeyi planlıyor. Ona katılacak mısınız?"

"Grangeville Park'a dönmeliyim. Mazeretlerimi söyleyeceğim. İyi eğlenceler.

Dinlen, Peder."

Yüce Tanrım, ne yapıyordu?

On Yedinci Bölüm

Mazeretlerini sıraladıktan birkaç dakika sonra Livvie eve doğru yola çıkmıştı. Başını yorgun bir şekilde koltuklara yasladı, parmakları arabanın yastıklı koltuğunu kavradı, zihni öfkeyle çalkalanıyordu. Kendi onurunu gizlice savunmak zorunda kalacaktı. Ve William'ın ağzını burnunu kırdığında, William utancından kimseye tek kelime etmeyecekti ama onun hafife alınacak bir kadın olmadığını kesinlikle kabul edecekti.

Ağır ağır yutkundu ve çile bitmeden sinirlerinin tamamen bozulup bozulmayacağını merak etti. Araba eve doğru hızla ilerliyordu ama yaptığı hiçbir şey aklını William'la tek başına yüzleşme kararlılığından uzaklaştıramıyordu. Cüssesi çok ürkütücüydü, dudaklarını dudaklarına bastırması ve dokunuşundaki niyet iğrençti. Sadece anısı bile midesini bulandırırıyordu. Araba malikânenin ön avlusundan geçti ve uşak inmesine yardım etti. Uşak tarafından açık tutulan kapıdan hızlı adımlarla geçti.

"Olivia?"

Tobias'ın Lord Westfall'la birlikte koridorda kütüphaneye doğru yürüdüğünü görünce duraksadı. Tobias markize duyamayacağı bir şey söyledikten sonra ona doğru yürüdü. Westfall kütüphaneye doğru ilerledi.

"Marki ile balık tutacağınızı sanıyordum?"

Kadının sesindeki gözle görülür titreme karşısında kaşlarını kaldırdı.

"İnşa etmekte olduğumuz okul ve hastane ile ilgili görüşmeleri tamamlamak için planladığımızdan daha erken emekli olduk." Koyu yeşil gözler onun yüzünü aradı. "Bayan Potter'dan anladığım kadarıyla ailenizi ziyaret etmişsiniz. Vikont iyi mi? Biraz sarsılmış görünüyorsunuz."

Adamın endişesi göz kapaklarının arkasındaki gözyaşlarını diken diken etmişti. Kollarına atılıp teselli edilmeyi o kadar çok istiyordu ki, ama onun böyle aşırı bir tutku gösterisinden nefret edeceğini biliyordu. "Evet, Tobias," salona doğru yürüdü. Adam onu takip ederken rahat bir nefes aldı, yakışıklı yüz hatlarını hafif bir çatık kaş gölgeliyordu.

İçeri girdiler ve kapının gıcirtısıyla arkasını döndü. Ve gözyaşlarına boğularak kendini küçük düşürdü. "Oh! Sinirlerim tahmin ettiğimden daha fazla bozulmuş olmalı, beni affedin."

Onu kendine çekmek yerine kapıya yaslandı ve kollarını kavuşturdu, yüz hatlarını soğuk ve alaycı bir bakış kapladı. Kalbindeki acı daha da büyüdü ve cesurca hıçkırıklarını kontrol etmeye çalıştı.

"Belli ki üzgünsünüz," dedi, "soğukkanlılığınızı toplayın, gözyaşlarınızı kurulayın ve mantıklı konuşmaya çalışın."

İçindeki öfke kabardı ve William'ın zalim dokunuşunu hatırlamamak için dikkatinin dağılmasını memnuniyetle karşıladı. "Duygusuz davranıyorsunuz!"

"Tiyatroya ayıracak vaktim yok." Gözleri yeşilin daha koyu bir tonuna büründü. "Kadınları manipülatif gözyaşlarına boğmak bana göre değil. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun Olivia."

Anında telaşlandı. "Bütün gözyaşları manipülasyon aracı değildir, Tobias," diye bağırdı usulca. "Ve ben sıradan bir kadın değilim! Ben senin karınım."

Gözlerinde sabırsızlık parlıyordu. "Ne oldu?"

"Ben... ben... üvey kardeşimle korkunç bir karşılaşma yaşadım." Kalbi çarpıyordu ve birden ne kadarını açıklayacağından korkmaya başladı. Ve çaresizlik içinde, bunun nedeninin onun gerçekten hiçbir şey söylemeyeceğinden ya da yapmayacağından korkması olduğunu fark etti. Eğer o gerçeği açıklayacak olsaydı ve Tobias kalsaydı

Umursamazsa paramparça olacaktı, çünkü kocasına yarıdan fazla aşıktı. Eğer kocası umursamadığını gösterirse, kadın buna dayanamazdı.

Korkularını ve endişelerini ya da artan aşkını dile getiremeyerek ona doğru yürüdü. Ona doğru uzandı ve saçlarından tutarak dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti. Sonra onu sert ve tutkulu bir şekilde öptü. Adam boğuk bir şaşkınlık iniltisiyle kollarını açtı ve onu kendine daha da yaklaştırdı. Öpücük sıcak, aç ve talepkârdı ve onun kollarında titrerken, William'ın iğrenç tehditlerini silmek için Tobias'ın dokunuşunu ve tadını ne kadar çok istediğini fark etti.

Tobias onun kalçalarını kavradı ve şezlonga doğru geriye doğru yürüttü. Kızın kaval kemiğinin arkası şezlonga değince durdular ve Tobias'ın eli kızın kalçasını geniş avucunun içine almak için etrafından dolaştı. Adam onu yatırıp sertliğini kalçalarının arasına yerleştirdiğinde usulca haykırdı.

Dudaklarını onunkilerden çekti, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. "Beni baştan çıkarıyorsunuz kontes ama Westfall bu akşam Kasabaya dönmeden önce halledilmesi gereken acil bir iş için beni bekliyor."

Kalbi inkârdan kırıldı. Buna ihtiyacı vardı. "Ben... Ben... öpücüğüne ihtiyacım vardı," diye fısıldadı yarı yarıya nefesinin altında, kendini açıkta ve korkunç derecede savunmasız hissederek.

Gözlerinde tanımlanamayan bir duygu belirdi. "Ne oldu Olivia?"

Sessiz kaldı, kalbi öfkeli bir ritimle atıyordu. "Eee?" diye

kırptı adam ve kadın irkildi.

"Öp beni, Tobias, sev beni," diye mırıldanarak boynuna sıcak, umutsuz öpücükler kondurdu. Kravatını çılgınca çekiştirdi ve ipeksi kumaş parmaklarının arasından kayarken, gömleğini ayırdı ve boynunun yumuşak kısmını ısırıldı. Adam onun ellerini kavradı ve nazikçe sıktı. Başını eğerek burnunun ucunu, yanağını, ağzının kenarını öptü ve kadın onun gösterdiği şefkatin tadını çıkararak ona doğru kıvrıldı.

"İşimle ilgilenmeliyim, oyalanamam."

Başını adamın göğsünden kaldırdı ve boğazında düğümlenen kelimelerle başını salladı.

Dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra kapıya doğru yürüdü. Kapı kolunu kavradı ve kaşlarını çatarak arkasına baktı. "Üzgün ve gözyaşları içinde olman hoşuma gitmiyor."

Gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi titredi. "Oldukça rahatladım," diye dürüstçe cevap verdi. "Artık ağlamıyorum da."

"Güzel, toplantılarımdan sonra neler olduğunu bana bildireceğinize inanıyorum?" Şakaklarının arkasında bir gerginlik zonkluyordu. *Belki de.*

"Ben... Evet, yine de

Bunu gözyaşlarımla yapabilirim."

Bakışları kadının yüzünü dikkatle inceledi. "Kalmamı mı istiyorsunuz? Westfall'a haber vereceğim-"

Aceleyle ilerledi. "Hayır, iş toplantınıza katılın. Akşam yemeğinde buluşuncaya kadar odama çekileceğim. William'la tartışmamız oldukça tedirgin ediciydi ama bununla başa çıkabilecek durumdayım ve niyetim de buydu. Sizi görünce... biraz çözüldüm ama kendime geldim."

"Emin misin, karıcığım?"

"Öyleyim," diye kararlı bir şekilde cevap verdi.

Başıyla küçük bir selam vererek oradan ayrıldı. Livvie şimdi daha da kararlıydı. Kocasını rahatsız etmeden bu meseleyi çözecekti.

...

Tobias, karısını salonda bıraktıktan on beş dakika sonra, Arius'a binip uzaklaştığını görünce kaşlarını çatı. Bu kadar kısa sürede uzun bir gezintiye çıktığına göre onu üzen her neyse azalmamış gibiydi. Acaba kalıp onu gözyaşlarına boğan şeyi ortaya çıkarması için dürtüklemeli miydi?

Gözyaşları.

Kadınların böylesine acımasızca kullandığı bir silahtan her zaman nefret etmişti.

Gözyaşları onda hiçbir zaman tiksintiden başka bir şey uyandırmamıştı. Olivia'nın gözlerindeki parıltıyı gördüğünde kalbi sarsılmış, sonra da onu üzen kişiyi yok etmek için soğuk bir kararlılıkla dolmuştu. Annesinin babasına yaptığı gibi, kontesinin de ona gözyaşlarıyla eziyet etme gücüne sahip fikri onu şok etmişti. İskoçya'ya doğru yola çıktıklarından beri geçirdikleri günler karşılıklı tensel farkındalıklarıyla doluydu. Bu çok keyifliydi ve o da huzur içindeydi. Hatta onun kesici dilini daha çok takdir etmeye ve bundan zevk almaya başlamıştı.

Dün gece yazmak için oturduğunda, karısı kahramanını nasıl gördüğünü tamamen renklendirmiş ve Wrotham için mükemmel kadını yaratmaya başlamıştı. Yazdığı zaman, bu bir kaçış, bir ihtiyaç, bir zevk, kendini kaptırabileceği başka bir hayattı. Sırların, yalanların ve tutkunun dünyası, her şeyin onun yarattığı gibi olduğu ve pişmanlığın, acının, korkunun hüküm sürmediği bir yer. Yine de dün gece, sanki bir başkası tarafından kontrol ediliyormuş gibi, Tobias kahramanının kraliyete ihanet ettiğinden şüphelenilen gizemli Lady O'ya aşık olduğunu yazmış ve karakterlerine öyle yoğun duygular aşılamıştı ki bu onu derinden sarsmıştı.

Bu karısına aşık olduğu anlamına mı geliyordu? Onun gülümsemesinin gününü aydınlatmasını beklemesi, onu öpmek ve sevişmek için duyduğu doyumsuz arzu, onun pervasızca bir şey yapmasını beklemesi, korkuyla değil... hayranlıkla. Bu aşk mıydı? Tobias emin değildi, tek bildiği onun kalbinde uyandırdığı duygulara daha önce hiç katlanmamış olduğuydu.

Neden ağlıyordu?

Kadının bayılıp histeriye , sadece içinde isyan eden duyguları yatıştırmak için öpücüklerini talep ettiğini fark etmek sinirlerini bozmuştu. Bunun farkına vardığında içinden geçen zevk onu hazırlıksız yakaladı.

Olivia atını dörtnala koştururken, belli belirsiz bir hissetti.
Gerçekten nereye ?

Kanatlı koltuğundan kalktı ve daha yakından bakmak için açık pencerelere doğru yürüdü. İçgüdüleriyle hareket ederek masasındaki teleskopu aldı, uzattı ve gözlerine yaklaştırdı.

Belinde onun folyolarından biri vardı. *Aman Tanrım*. Neyin peşindeydi? Arabayla değil de atla seyahat etmeyi seçmiş olması çok uzağa gitmediğini gösteriyordu. Olivia atını dörtnala koşturdu ve adam onu gözden kaybetti. Teleskopik merceği indiren Tobias onun hareketlerini derin derin düşündü. Ailesini ziyarete geldiğinde karşılaştığı erkek kardeşiyle tartıştığını söylemişti. Öyle şiddetli bir tartışmaydı ki bu, onu gözyaşlarına boğmuştu ve şimdi en usta olduğu silahıyla geri dönmüştü. Bilgi, ilkbaharda geç açan bir çiçek gibi açmıştı. Hiç şüphesiz, üvey kardeşinin ona yaptığı her türlü yanlışı düzeltmek için babasının malikanesine geri dönüyordu.

Yüce Tanrım. Pervasız hoyden!

Ailelerinin başına açabileceği skandalın büyüklüğünün farkında değil miydi? Son birkaç günü Francie'nin itibarı zedelenmeden zar zor atlatmışlardı ve o zaman bile, tüm dedikoduları bastırmak için gücünün tamamını kullanmadan önce ilk dedikodu dalgasının başlamasını bekliyordu.

Onu yakaladığında Olivia'nın kıcını bronzlaştıracaktı.

"Ne oldu?" Westfall sonunda sordu, şüphesiz gecikmesinden rahatsız olmuştu.

"Gitmem gerekiyor. Yarın Kasabaya gideceğim ve gerekirse işimizi sonuçlandıracağım. Daha fazla kalamayacağınızı anlıyorum. Ama karımın bana ihtiyacı var."

Marki ona alaycı bir bakış attı. "O iyi mi?"

"O... o ağlıyordu," dedi huysuzca. "Ve onun basit meselelerle sarsılacak türden bir hanımefendi olmadığını bilmeliydim."

Westfall'ın dudakları kıvrıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Tobias odadan hışımla çıktı, zihni olasılıklar arasında gidip geliyordu. Onun folyosuyla gerçekten ne yapacaktı? Çok becerikliydi, çünkü

İskoçya'da birkaç sabah zevk için birlikte atışmışlardı. Ama kesinlikle birine karşı silah kullanmayı düşünmezdi. Sakin bir şekilde yürüyemeyince ahıra doğru koşmaya başladı, suçluluk ve hayal kırıklığı içini kemiriyordu.

Karısının ona ihtiyacı vardı ve o yeterince derinlemesine araştırmamıştı. O zaman karısının öfkesini kontrol edebilmesini takdir etmişti. Daha önce tanıdığı kadınların davrandığı gibi feryat edip bayılmadığı için, onu üzen şeyin önemsiz olduğunu düşünmüştü.

Lanet olsun.

On Sekizinci Bölüm

Livvie Riverhill Malikânesi'ne döndüğünde, William'ın kendisine karşı bu kadar iğrenç davranacağı son günün bugün olacağına kararlıydı. Babasının hâlâ yattığını, annesiyle kız kardeşinin de köydeki gezintilerinden henüz dönmediklerini öğrenince çok sevindi.

"Kardeşim gitti mi, Bayan Billings?" Livvie hizmetçiye sordu.

"Hayır leydim. Misafir odasında akşam çayını içiyor. Akşam yemeği saat altıda servis edilecek. Aşçıya sizin için bir yer ayarlamasını söyleyeyim mi?"

"Hayır, teşekkür , kalmayacağım." Livvie ceketini uzattı ve bonesini çözdü. "Rahatsız edilmediğimizden emin olun."

"Evet, leydim."

Önce babasının çalışma odasına gitti ve cam bir kutuya yerleştirdiği birkaç folyoya göz attı. Masasında anahtarları aradı ve kutunun kilidini açarak ince bir folyo seçti. Her iki folyoyu da ölümüne kavrayarak salona doğru yürüdü ve varlığını duyurmadan içeri girdi. Kapıyı kapatırken çok dikkatli davrandı, mandalın döndüğünden emin olduktan sonra onları içeri aldı.

William'ın başı döndü. "Livvie," diye nefes aldı, nadir görülen bir zevk ve gerçek bir şefkat gülümsemesi gözlerini aydınlattı. "Geri dönmüşsün." Çayını ve yediği sandviçi indirdi ve okumakta olduğu birkaç kâğıdı kenara itti.

Ayağa kalktı, gözleri onu yutuyordu. Sefil adam onu gördüğüne gerçekten memnun olmuştu.

"Aklının başına geleceğini biliyordum." Dudaklarında şehvet dolu bir gülümseme belirdi ve kadının boğazında safra düğümlendi. "Bu gece benimle kasabaya gel. Mayfair'deki kasaba evini yeniden açtım ve birkaç hizmetçi dışında gece boyunca yalnız olacağız."

Sefil çapkın, sürahilerin ve bardakların dizili olduğu büfeye doğru yürürken Livvie hiçbir şey söylemedi. İki bardağa kehribar rengi sıvı doldurdu. Kadına döndü ve elindeki folyoları görünce tereddüt etti.

"Burada neyimiz varmış?" diye mırıldandı, soran bir kaş kaldırarak.

Folyoları ellerinde daha da sıkı tutuyordu. "Ben-"

"Tedbirli olmamız gerekecek," dedi, sanki kadın hiç konuşmamış gibi.

"William-"

"İtiraf etmeliyim ki, kocanız karşı karşıya geldiğinde acımasız olmasıyla tanınıyor, bu yüzden dikkatli olmalıyız. İlişkimize sen onun varisini doğurduktan sonra başlamayı tercih ederdim ama yapacak bir şey yok. Seni çok istiyorum," dedi kalın bir sesle, pantolonunun önünde bir şişkinlik yükseliyordu.

Elindeki folyoları ona doğru uzattı. Adamın dikkati bıçaklara , odanın ortasına doğru yürüdü.

"Tanrı aşkına ne-" Adam soluk soluğa kaldı, kadın sivri uçlu folyonun ucunu boğazına bastırırken gözlük ellerinden halıya düştü. William şaşkınlık içinde ona baktı. "Livvie-"

"Adımı ağzına alma, seni aşağılık herif," dedi uzaktan hayranlık duyduğu bir sakinlikle. Kalbi kulaklarında bir savaş tamtamıydı, midesi boş hissediyordu, ama eli sabitti ve önemli olan tek şey buydu. "Bana saldırdın, hakaret ettin ve onursuzlaştırmaya çalıştın. Senin onurun yok ve ben de kendi onurumu korumak için buradayım. William, bu ay bitmeden bana sahip olacağına söz vermiştin ve ben de sana söz veriyorum... Eğer beni öldürmeyi düşünürsen seni öldürürüm.

beni lekelemek ve sadece kocama ait olanı almak için."

Öfke mavi gözlerini karartmadan önce gözleri şok içinde genişledi. "Buna dayanabileceğine inanıyor musun?" diye homurdandı.

"Kesinlikle. Seni öldürmekten korktuğumu sanma." Midesi bulandı ve kararsızlık onu ele geçirmeye çalıştı ama o bunu bir kenara itti ve bıçağı adamın boğazına daha sıkı bastırdı. "Kollarımda çürükler var! Ben senin *kız kardeşinim*... kan bağı olmasa bile kanunen. Seni on bir yıldır tanıyorum ve seni sadece bir kardeş olarak gördüm. Bana iki kez saldırdın, sana ait olmayan öpücükleri ve dokunuşları çalmaya çalıştın ve aşağılık davranışlarını durdurmaya hiç niyetin olmadığını açıkça görebiliyorum."

"I-"

"Kocamın tepkisinden o kadar korkacağımı düşündünüz ki, ona sizin ahlaksız karakterinizden bahsetmeyeceğim. Haklısınız ama kalbime korku salmanıza da izin vermeyeceğim."

Geri adım attı ve diğer folyoyu ona fırlattı, o da ustalıkla yakaladı. Boş boş baktı.

"Seni ezip geçmek ve kaçmak cazip gelse de, onurunu koruman için sana bir şans vereceğim William. Seni düelloya davet ediyorum."

Belli belirsiz, alaycı bir gülümseme takındı. "Sen bir erkek değilsin Livvie. Ve bu her zaman senin sorunun oldu. Haddini bilmiyorsun. Bugün sana ait olduğun yeri, yani altımda yayılmayı öğreteceğim," diye homurdandı ve Livvie gözünü kırpamadan ona doğru hamle yaptı.

Adamın hamlesini çevik bir hız ve beceriyle savuşturdu ve kasıtlı olarak çenesini ısırarak kan akıttı.

Acımasızca küfretti.

"Bu beni ilk öptüğün zaman içindi."

Öfke elmacık kemiklerini gerdi ve şekilsiz bir şekilde ona doğru koştu. O vahşi adamdı ve folyoları bir araya geldiğinde, kadın içindeki gücü hissetti

onu. Kadın iki büklüm oldu ve adamın şeftali rengi yeleğini ve gömleğini keserek karnında ince bir kan çizgisi oluşturdu. Adam acıyla haykırdı ve geriye doğru tökezledi.

"Oh, sessiz ol, sadece bir ." "Beni yaraladın,"
diye mırıldandı belli belirsiz.

"Bu, daha önce bana korkunç bir şekilde saldırdığınız için. Onurum tatmin oldu. Bir daha bana saldırmayacağına yemin eder misin William?" diye sordu, bıçağı kalbine doğrultarak.

"Seni kaltak!"

Öfkeli bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar, sonra adam onayladı. Kadın kılıcını indirdi. Hızla ve çok edici bir güçle saldırdı ve yüzüne bir tokat attı. Livvie tökezledi, kafasının içinde hafif bir çınlama sesi uğulduyordu. Bir el bileğini kavradı ve öyle bir güçle sıktı ki kemiklerinin kırılacağından korktu. Keskin bir çığlık atarak kılıcını d   rd , adamın onu kanepeye yuvarlamasına hazırlıksızdı.

"Sana daha önce de nazik davranırdım, davranırdım Livvie. Seni yıllarca istedim. Hatta babama seninle evlenmek istediğimi söyledim ve o da bana aptalca bir şekilde kan bağımız olmadığı halde kardeş olduğumuzu söyledi."

Giysisinin yakasını yırtarken keskin bir yırtılma sesi duyuldu. Adam onu öptü ve kadın da di leriyle adamın dudaklarını parçaladı. Adamın acı dolu haykırı ları kadını vahşi bir tatminle doldurdu. Adam onun üzerinde  aha kalktı ve ona ters vurdu. Ağzına bakırımsı bir tat girdi. İki dizini de hızlı ve emin bir şekilde yukarı kaldırdı. Adam inleyerek kadının üzerinden yuvarlandı ve kadın yere atlayıp folyosunu kaptı.

"Senin onursuz olduğunu bilmeliydim," dedi Livvie, yüreği parçalanarak. Livvie babasını yıkmaktan kaçınmak istemişti ama artık başka bir sonuç için umut yoktu. William pes etmeyecek ve onun onurunu savunmasını kabul etmeyecekti. "Kalbimi kırdın... ve babaminkini de yıkacaksın."

O daha cevap veremeden, yükselen sesler salonun kapısından içeri süzüldü

Misafir odası.

"Rahatsız edilmemeleri konusunda kesin emir aldım lordum!"

William'ın gözleri büyüdü, koridorda bir bağırış daha duyuldu ve kapı tokmağı dönmeden önce kendinden emin ayak sesleri yankılandı. Livvie dikkatini üvey kardeşinden ayırma riskini almak istemedi, birkaç güçlü çarpma sesini bile takip etmedi. Kapı kırılarak açıldı ve kocası sanki az önce kapıyı tekmelememiş gibi sakin bir şekilde içeri girdi.

Neredeyse bayılıyordu.

Geniş bir bakışla misafir odasının dağınıklığını, yerdeki minderleri, halının üzerindeki bardakları ve içki lekelerini inceledi. Delici bakışlarını kardeşinin üzerinde gezdiren Tobias'ın ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Kontes, umarım makul bir açıklaması vardır?" diye sordu sakince, yırtıcı bakışlarını William'dan hiç ayırmadan.

Tobias'ın varlığı onu hem telaşlandırmış hem de rahatlatmıştı.

William yutkundu. "Bu çok çirkin, ben..."

Kadın, folyoyu boğazına bastırduğında sıçradı.

"Karım..." Tobias uyarırcasına konuştu. "Zaten başın yeterince belada, en iyisi repertuarına cinayet eklememek."

"Dırdırcı bir sorunum vardı ve seni histriyoniklerimle rahatsız etmek yerine, meseleyi kendim halletmeye karar verdim," dedi yumuşak bir sesle.

Kontun yüzüne bir gölge düştü. "Anlıyorum."

William yüzünü buruşturdu. "Lordum, kontes-"

"Sessiz ol." Tobias'ın sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Olivia?"

"Bana iki kez saldırdı. Sizinle tanışmadan kısa bir süre önce ve bu sabah erken saatlerde annemle babamı ziyaret ettiğimde. O... o... beni kütüphanede köşeye sıkıştırdı, beni öptü ve ellerini elbisemin altına sokmaya çalıştı!"

"O istedi! Biz sevgiliyiz..." William, kirpiklerini indirmeden önce Tobias'ın gözlerini aydınlatan öfke dalgasıyla uzaklaştı.

Üvey kardeşi toparlandı. "Şerefim üzerine yemin ederim Lord Blade, Livvie

ve ben sevgiliydik-"

Nefesi kesildi, geri çekildi ve bıçağı indirdi. "Yalan söylüyor!"

Odayı acı dolu bir sessizlik kapladı.

"Tobias?" Kelime boğazında bir yere takılmış gibiydi. "Kılıcını kınına sok, karıcığım. Babana veda edip yola çıkacağız." Birbirinden kopuk düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı.

Ne düşünüyordu ki? Elbette bu sınırlayıcıya inanmıyordu?

Midesinin içi boşaldı.

William kravatını çekiştirdi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Bu tatsızlığı erkekler olarak çözebileceğimize eminim, Blade. Daha Louisa'yla evlenmeden önce Livvie peşimi bırakmıyordu. Bugün ona artık bir ilişkiyle ilgilenmediğimi söylediğimde, çünkü karım artıyor, sinir krizi geçirdi. Ben de kadın buharlarına ve entrikalarına karşı benzer bir hoşnutsuzluğu paylaşıyorum ve bunu ona söyledim." Kaşlarını ikna edici bir şekilde çattı ve elini salladı. "Bunu beklemiyordum."

Ağzı açık kaldı.

Tobias'ın dudakları zorlukla kıpırdadı ve bu onu ürpertti. Odanın içinde daha da ilerledi, bir kez bile ona bakmadı. Üvey kardeşine inanmış ve ona bakamayacak kadar iğrenmiş olması mümkün müydü? Damarlarında bir öfke dalgası dolaştı.

Kocası korkunç bir yumuşaklıkla, "Kontesimi ağır bir şekilde yaraladınız ve hatanızın ciddiyetini anlamanız sağlanacak," dedi. "Davranışınızı mazur görmüyorum."

Oh!

William gözlerini kıstı. "Lordum, ben-"

Tobias buzbir nezaketle gülümsedi. "İkincinizi siz belirleyeceksiniz."

Oda onun etrafında dönüyordu. Onun için düello mu yapacaktı? "Tobias -"

"Sessiz olacaksın, karıcığım."

William'ın yüzü kızarmış, hatta birkaç adım geri çekilmişti. "Blade, sen

Ciddi olamazsın. Bir kadın için beni düelloya zorlamak gibi yasadışı bir şey yapmazsın değil mi?"

Livvie bile böyle bir iddiayı kabul edemezdi. Tobias'ın böyle bir tehlikeyle karşı karşıya olduğu fikri onu dehşete düşürüyordu.

"Kontesim sadece bir kadın değil."

Durumdan tiksинmesine rağmen, kalbi zevkle hızlandı. Adam onun için gerçekten savaşmaya hazırды. Bu, ona da benzer bir şekilde bağlandığı anlamına mı geliyordu?

"Yüce Tanrım, dostum, seninle karşılaşmayacağım. Bana... korkak... denmesi umurumda değil, sen iyi bir nişancı olarak tanınıyorsun ve bir folyoyla yenilmezsin," diye bitirdi William, kravatını çekiştirerek.

Tobias'ın tavırlarındaki durgunlukta Livvie'yi temkinli kılan bir şey vardı. Gerginlik ondan bir aura gibi yayılıyordu ve dudaklarına kısa bir gülümseme değdiğinde Livvie onun aldatıcı tavrının altında yatanı gördü. Adam öfkenin de ötesindeydi. Kontrolü onu sarsıyordu... Acımasızca tutunduğu katı kontrolünü kaybedecek olsa nasıl olurdu acaba?

"Seni öldürmeyeceğim. Kıtaya kaçmaya ya da senin canını aldığım için akranlarım tarafından yargılanmaya niyetim yok." Bir adım daha yaklaştı ve William duvara yaslanana kadar geri çekildi. "Karıma rızası olmadan dokundun."

Üvey kardeşi, "Yemin ederim istekliydi," diye geveledi.

"Ve sen de onun onursuz olduğunu ima ederek onu aşağılıyorsun. Yaptıklarının sonuçlarından kaçacağın için ölüm seni rahatlatacaktır. Seni mahvedeceğim. Yatırımcılarınız artık sizinle iş yapmayacak, kulüpleriniz sizi kara listeye alacak, siz ve karınız artık hiçbir saygın misafir odasına kabul edilmeyeceksiniz."

William'ın daha da beyazlaması imkansızdı... ama beyazladı.

Livvie kocasının yanında durmak ve kollarına dokunmak için çabaladı. "Tobias, ben-"

Adamın yüzü bembeyaz olurken kadın duraksadı. Elini neredeyse tereddütle uzattı ve yanağına dokundu. Kadın irkildi.

"Sana zarar verdi," dedi kansız dudaklarının arasından. Adamın gözleri karardı ve kadın onun bedeninde gizli bir şiddetin yükseldiğini hissetti.

Kalbi titredi ve şiddetli bir rahatsızlıkla doldu. "Buradan ayrılalım. Yarın babamı ziyaret edeceğiz-"

"Dudakların kanıyor."

Livvie yutkundu.

"Binicilik kıyafetiniz ve kombinezonunuz yırtılmış. Boynunda ve yanaklarında morluklar var," dedi yumuşak bir sesle, sanki önemsiz bir listeyi okuyormuş gibi.

Ondan üvey kardeşine döndü.

William'ın dudakları alay etti. "Sana daha önce de söyledim, seninle şafakta buluşmayacağım. Onun istemediğı hiçbir şey yapmadım, ben-" Kocası ona ters bir yumruk atınca başı şiddetle geriye düştü.

Şiddet öylesine sakın bir vahşetle uygulanmıştı ki Livvie sarsılarak Tobias'tan uzaklaştı.

William yere yığıldı ve duvara çarparak yere düştü. Tobias onu ayağına kaldırdı ve orta kısmına güçlü bir darbe indirdi. Üvey kardeşinin ağzı tılandı.

Geri çekildi. "Tobias, dur! Lütfen."

Ama kocası hiç merhamet göstermedi. William'a indirdiğı her darbede kadın daha da geri çekiliyordu. Üvey kardeşinin cezalandırılmasını istiyordu, ama bu... bu çok fazlaydı. Yüzü kanlar içindeydi ve yerde öylece yatıyordu, hiç sesi çıkmıyordu.

Kocası onunla yüzleşti ve içinden gözle görülür bir sarsıntı geçti. Derin bir ihtiyatla onu izledi, gözlerini yeşim taşına çeviren öfkeden hoşlanmamıştı. Aralarında bir sessizlik hüküm sürüyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Dakikalar geçti ve onun delici, duygusuz bakışları sinir bozucuydu. "Tobias, ben... sanırım ne

az önce olanlar tartışılmalıdır."

"Öyle mi?" Adamın mırıltısı alçak ve ölümcüldü ve kadın onun bu ses tonunu kullanmasından nefret ediyordu. "Davranışını açıklamak için ne tür bir mazeretin var?"

"Ne yapmak zorunda olduğumu anlamış olmalısınız-"

"Seni saf, umursamaz..." Sözcükler ağzından patladı ve vahşilikleriyle onu şoke etti.

Tanrım, çok öfkeli.

Kalbi yavaşça çarpmaya başladı.

"Eğer sizi alt etseydi... size neler yapabileceğini hayal bile edemezsiniz kontes. Bir kez daha pervasızca davrandınız ve duygularınızdan çok düşünmeden ya da mantığınızla hareket ettiniz. Günlerce oturamayasın diye kışını bronzlaştırmazsam sana haksızlık etmiş olurum," diye hırladı. "Seni acımasızca dövecek ve tecavüz edecekti. Olanlardan beni haberdar etmek bu kadar zor muydu? Senin onurunu korumayacağıma mı inanıyordun? Bana bu kadar mı az güveniyorsun, karıcığım?"

Gözleri büyüdü. Onu hiç bu kadar... bu kadar... korkutucu görmemişti. "Size güvenmemi mümkün kılsaydınız, böyle savunulamaz bir duruma düşmezdim."

Sanki kadın ona tokat atmış gibi sarsıldı.

"Seni skandaldan korumak istedim... ve doğrusu, bu konuyu dikkate alıp almayacağından emin değildim. Duygusal öfke nöbetlerinden ve gözyaşlarından ne kadar hoşlanmadığınızı biliyorum ve beni onaylamayacağınızdan korktuğum için endişelerimi kocama söylemeye korktum!"

Adam ona doğru bir adım attı ve Livvie dönüp kaçtı. Koridora doğru koştu ve sanki şeytan peşindeymiş gibi kapıdan çıktı. Ön avludan geçip engebeli köy yolunda yürümeye devam etti, ta ki yavaşlayana kadar. Nefes nefese kalmıştı, gözyaşları boğazını sıkıyordu. Şimdi ne olacağını biliyordu.

Skandal. Korkunç bir skandal. Aşçı, başka bir büyük evde üst katta hizmetçi olarak çalışan yeğenine anlatacak, o yeğen de kuzenine haber verecek, sonra da bu skandal en nüfuzlu kişilerin misafir odalarına ve salonlarına kadar yayılacaktı.

Karnına kramp girdi.

Daha da kötüsü, Tobias onun bu davranışı karşısında gerçekten de şok olmuştu. Boğazından bir hıçkırık koptu.

Arkasında bir atın toynak sesleri duyuldu. Yürümeyi bıraktı ve adamın yaklaşmasını bekledi. Adam at tam olarak durmadan attan atladı, onu belinden yakaladı ve hiç de nazik olmayan bir şekilde eyere oturttu. Arkasından ata bindi ve aygırı güçlü bir koşuya teşvik etti.

Sert sürdüler ve kız her sarsıntıyı sırtında hissetti. İleride canı ama itiraz etmek yerine atın kulpuna yapıştı. Topraklarına giden yüksek duvarlardan geçtiler ve adam atı bir mağaraya doğru çevirdi ve orada durdu. Attan itti ve dizginleri ona verdi.

Şaşkınlıkla ona baktı ve gözlerinde gördüğü derin öfke ve aşağılama karşısında şok oldu. Acı kalbini parçaladı. Parmak eklemleri çürük ve kanlıydı. Parmağını usulca kesiklerin üzerinde gezdirdi. "Lütfen, Tobias, bunu konuşmalıyız."

"Ana eve dön," dedi ürpertici bir sakinlikle. "Gözümün önünden istiyorum."

İrkildi. Sonra attan atladı, acelesinden neredeyse yere düşüyordu. Atın sağrısına bir tokat attı ve at yavaşlayarak yürümeye başladı.

"Bunu bana neden söylediniz? Beni gözünün önünden uzaklaştıracak kadar nasıl bir suç işledim?"

"Eğer manipülatif olmak yerine dürüst olsaydın, neredeyse

bir adam öldürdü." Şaşkınlıkla ellerine, parmak eklemlerindeki kana baktı. "Sana bana güvenmen için her türlü fırsatı verdim ama sen bunun yerine bir kez daha kendinden başka herkesi umursamadan hareket ettin."

" ne cüret, Tobias. Duygularım konusunda sana güvenebileceğime beni inandırmak için hiçbir şey yapmadın. Kendi kocamın duygusal görünme pahasına beni koruyacağına inanmadığım için kendim için hareket etmek zorunda kaldım." Sesi titriyordu. "Aşık olma talihsizliğine uğradığım adamın nasıl biri olduğunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve kızın öfkesi da alevlendi.

"Evet, Tobias, aşk! Öfke ve lanet olası gözyaşlarıyla birlikte eşit ölçüde hor gördüğün duygu. Ben bir kadını! Ben insanım, sırf sen öyle istedin diye duygusuz kalamam ve sahip olduğum tüm duyguları bastıramam. Sen kibirli ve duygusuz bir hödüksün!"

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Başka türlü düşünülebilir mi?" diye sordu kısık sesle. "Yakınlaştığımız andan itibaren bana ağlamamamı, kızmamamı ve Tanrı korusun gerçekten bayılmamamı söyledin. Soğuk ve duygusuz olmamı istiyorsun. Bunu inkâr mı ediyorsun?"

Cevap vermedi. "Beni seviyor musun?"

Yüzü kapandı. "Bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Evet," diye .

"Birbirimizi birkaç haftadır tanıyoruz. Karı koca gibiydik. Elinize geçen her fırsatta beni aradınız, öptünüz, beni zevkle tanıştırdınız, rahatsız olduğumu düşündüğünüzde peşimden geldiniz. Tehdit edildiğim ve incitildiğim için o meşhur öfkenin dizginlerini kaybettin. Bunları düşünüp de bana karşı hiçbir bağın ya da eğilimin olmadığını söyleyebilir misin, Tobias?" diye sordu, sesi kırılarak,

ve onun cevabından korktuğu için kalbi titriyordu.

Sessizlik uzadı ve sonra konuştu. "Sadece tehlikeli olduğunu biliyorum ve o dolapta seninle kaldığım için pişmanım."

Yumuşak bir çığlıkla tökezleyerek geri çekildi. Sonra ondan kaçtı. Adı rüzgârda uçuşuyordu ama tereddüt etmedi, sadece çalılığın derinliklerine doğru tökezledi. Birkaç saniye sonra, bir el belini kavradı ve onu döndürdü ve derin bir acıdan hareket ederek saldırdı. Adam onun elini, gözlerini zümrüt rengine boyayan ham duygularla çelişen nazik bir tutuşla yakaladı.

"Seni gözyaşları içinde düşünmeye dayanamıyorum. Bu ikiye bölüyor ve seni inciten her kimse onu öldürmek istememe neden oluyor... bu kişi ben olsam bile. Beni onlarla manipüle etmediğini nereden bileceğim? Nereden bilebilirim ki?"

"Kocamı manipüle etmek için bir nedenim yok."

"Onu öldürmek istedim," diye mırıldandı şiddetle. "Sana dokunduğu için bütün kemiklerini kırmak istedim. Ben babamın olduğu adamım."

"Tobias, hayır, sen-"

Başını eğdi ve şiddetli ve beklenmedik bir öpücükle ağzını onunkine yapıştırdı.

On Dokuzuncu Bölüm

Karısının kokusunu ve tadını ne zaman bu kadar takıntı haline getirmişti? Karısı ne zaman onun koruması altına girmiş ve ruhuna sahip olmuştu? William'ın öpücüğüne inleyerek karşılık verdi, titreyen parmakları morarmış dudaklarına gitti, gözleri arzu ve incinmişlikle doldu. O anda William'ı yaptıklarından dolayı mahvedeceğine yemin etti. Kahretsin, onu öldürecek ve bu işi bitirecekti.

Kontrol. Kontrol için savaşmak zorundaydı. O mantıklı bir adamdı ve duyguları tarafından yönetilmiyordu. Tobias ondan uzaklaştı ve kadın da onunla birlikte hareket etti, ceketini yumrukladı ve dudaklarını kendi dudaklarına geri çekti.

"Seni incitmek istemiyorum," diye homurdanarak dudaklarının kenarını öptü. Onun tadı ballı bir sarhoşluktu ve asla doyamayacağını kabul etmek acı vericiydi.

Olivia ayak parmaklarının üzerinde durdu ve narin elleriyle adamın çenesini kavradı. "O zaman beni incitme," diye nefes aldı. "Beni sev, bana sarıl ve beni rahatlat."

Kadının dokunuşu onu paramparça etti ve şiddetli bir sahiplenme duygusu onu sarstı. Derin bir iniltiyle onu şefkatle öptü, dudaklarını zar zor üzerinde gezdirdi ama elleri şiddetle vücudunun üzerinde gezindi. Binici elbisesinin eteğini beline kadar itti ve onu ağaca doğru bastırdı. Kalçalarını kavradı ve onu kaldırarak bacaklarını ayırdı, böylece beline sarıldı.

İhtiyaçtan titreyen elleri ve öfkeli duygularla çarpan kanıyla pantolonunun düğmelerini çözdü ve sertleşmiş boyunu kadına doğru bastırdı

zaten ıslak giriş. Hemen içine girdi. Derinlemesine itti ve dudaklarından bir zevk çılgılığı yükseldi, kendi kontrolünün kalıntılarını yok etti. İçine daha sert, daha derin girdi, bir eli kalçasında onu sabit tutarken, diğeri omuzlarının altında, göğüslerini yutan ağzına doğru eğdi. Başı geriye düştü, sert bir titreme vücudunu sarstı.

"Tobias," diye nefes nefese kaldı.

Kendisine olanları durduracak gücü yoktu ve o anda, onunla asla yaşayamayacağını biliyordu. Kadın ona tüm mantığını, benlik duygusunu ve kontrolünü kaybettirmişti. Onunlayken kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu ruhunu donduruyordu.

"Seni seviyorum," diye haykırdı, adamın sikinin üzerinde kasıldı ve onu kavurucu ıslaklığıyla yıkadı.

Dondu kaldı, serbest bırakamadı, çünkü bu üç kelimeye takılıp kalmıştı. "Seni nasıl da seviyorum," dedi boynuna bir öpücük kondurarak.

Kadın onu çözdü ve adam sert bir çılgılık atarak donup kaldı. Tobias yavaşça ondan ayrıldı ve giysilerini düzeltti. Elleri titredi ve onlara bakarak hareketsiz kaldı. Nasıl da onunla bağlarını koparamıyordu? Onun hayatına girdiği andan itibaren her şey farklı, daha çalkantılı olmuştu. Hiçbir şey sakın değildi.

Sessizce doğruldular ve adam kızın eğik başını inceledi. "Daha önce benden kaçtığında... korkuyor muydun?" Kız kaçtığı andan itibaren bu soru aklından çıkmamıştı. Her şey karanlık ve acı verici hale gelmişti ve babası sinirlendiğinde annesinin hissettiği korkuyu hatırlamıştı. Bu korku Karısının da benzer bir duygu hissetmesine neden olabileceği düşüncesi içini kemirdi. "Hayır."

Gözlerinde gerçeği aradı ve gördükleri onu rahatlattı. "Güzel."

Dönüp ıslık çaldı ve birkaç saniye sonra at örtüyü yardı. "Onu eve götür."

Alt dudağı titredi. "Birlikte gidelim mi?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Gözleri irileşti. "Tobias, ben-"

"Hayır, kontes. Sizinle tanıştığımdan beri kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Beni düğümlere bağlıyorsunuz ve bu duygular hiç hoş değil. Hayatımda ilk kez, gerçekten babam gibi olduğuma inanıyorum. Üvey kardeşinle bir odada yalnız olduğunu fark ettiğimde her şeyi hissettim. Mantıksız kıskançlık, sahiplenme, öfke. Senden önce bu tür duyguların sadece gölgesini yaşadım."

"Seni seviyorum," dedi usulca.

Bir kez daha, içindeki her şey bu sözlerle sarsıldı. Sonra kalbi öfkeli bir ritim tutturdu. Sevginin sabırlı ve nazık olduğuna dair sözlerini hatırladı. Kalbinde uyandırdığı şiddetli duygular, onu dokunuşları ve öpücükleriyle damgalamak için duyduğu saplantılı ihtiyaç, nezaket ya da sabrın hiçbir benzerini hissetmiyordu. Kendini tekrar kontrol altına almaya zorladı.

"Benden hoşlanıyor musun?" diye cesurca sordu, her zamanki gibi çenesini çıkık tutarak ve lanet olsun ki ona dik dik bakmıyordu.

"Hayır."

İrkildi.

"Senin için hissettiklerim sevginin ötesinde. Her şafakta senin içinde olmayı düşünüyorum. Yazıyorum ve sen düşüncelerimi dolduruyorsun. Uyuyorum ve düşündüğüm son kişi sen oluyorsun ve uyandığımda ilk aradığım kişi sen olmazsan lanet olsun bana. Bence bu sadece *sevgi* değil, saplantı sınırında bir eş."

"Tobias, ben-"

"Sana dokunduğu için William'ı öldürmek istedim. Aslında, gelecekte bir gün Londra'da yürüyor olabilir ve ölümünü bir ayak pediyle karşılayabilir."

Nefesi kesildi.

"Benim için tehlikelisin, karıcığım."

"Hayır, gitmiyorum," dedi büyük bir ciddiyetle. "Grangeville Park'tan ayrılıyorum."

Dondu kaldı, kararsızlıklar gözlerinde alevlendi. "Town için mi?" "Evet."

"Toplanayım mı?" "Hayır."

Nabzının boğazında çılgınca çırpındığını görebiliyordu.

"Anlıyorum."

Tam olarak ne gördü? Kararlılığını pekiştirmesi gerektiğini ve bunu onun varlığında yapmasının imkânsız olduğunu anlıyor muydu? Sanki vücudunu başka biri istila etmiş ve tüm bunlar onun yüzündendi gibi kendini keyifsiz, kendine benzemez hissettiğini anlayabilir miydi? Hayır ve duygularını ona yüklemeyecekti, sadece onu kovacak ve huzur içinde olduğu adama geri dönecekti.

O çamaşır dolabının içinde aklını yitirmeden önce olduğu adam.

...

Saatler sonra Livvie uyuyamaz hale geldi. Bükülmüş çarşafları hayal kırıklığı içinde bacaklarından tekmeleyerek yataktan fırladı. Dolaba doğru yürüdü, basit bir elbise seçti ve giyindi. Resim atölyesine dönüştürdüğü odaya yöneldi, elinde bir fırça tutmak için yanıp tutuşuyordu. Birkaç dakika sonra stüdyonun kapısını açtı, sadece eseriyle çevrili olmak bile içini huzurla dolduruyordu.

Pencereden baktığında şafak sökerken güneş ışınlarını gördü. Bulduğu mağaraya gitmek ve kafasındaki karışıklığı resme dökmek istiyordu ama bulutlu gökyüzü onu en iyisinin

içeride kal. Livvie bir önlük giydi, soğuk stüdyodan çıktı ve koridordan salona doğru yürüdü, orada zaten bir ateş yakıldığını görünce minnettar oldu. Şövaletini ve çarşaflarını pencerelere doğru yerleştirdi ve ardından perdeleri çekti. Yuvarlanan çimenlerin güzelliği nefesini kesti. Bugün kendini resme verecekti, başka hiçbir şeye değil. Belki bundan iyi bir şey çıkar ve Londra'da satış yaptığı dükkâna birkaç parça gönderebilir ve umar ki diğer eserleri gibi onlar da kapışılırdı.

Oturdu, kutusunu dikkatle açtı ve resim yapmaya başladı. Salonun kapısı çalındı ve Livvie isteksizce dikkatini şövaletten uzaklaştırdı. Cep saatine hızlı bir bakış dört saattir resim yaptığını gösteriyordu.

"Evet?"

Kapı açıldı ve Francie içeri girdi.

"Ah, Livvie," dedi Francie usulca, aceleyle yanına gelerek. "Görünürdeki mutsuzluğunun Tobias'ın kasabaya gitmesiyle bir ilgisi var mı?"

Kalbi kırıldı. Anne ve babası arasındaki pek çok kavgaya dair anılar ve babasının sonraki davranışları su çıktı. "Sence bu yakında bir metres tutacağı anlamına mı geliyor?" diye sordu kısık sesle.

"Livvie!" Francie ellerini kalçalarına vurarak tersledi. "Tobias seni asla böyle onurlandırmazdı."

Livvie şakasızca güldü. "Belirsiz bir süre için kasabaya gitti. Görünüşe göre benimle birlikte yaşama düşüncesi bile dayanılmaz. Kardeşiniz kadar tutkulu bir beyefendi, karısından birkaç hafta uzak kaldıktan sonra, arkadaşlığın daha mahrem alanları olmadan yapmanın imkânsız olduğunu düşünürdü."

Şok, arkadaşının çenesini gevşetti ve dili tutuldu. "Senin dövüşün..."

"Korkunç," diye yanıtladı Livvie titrek bir gülümsemeyle. "Kendi kendime

pervasız ve gözü pekti ama ben onu olası bir skandaldan koruduğumu sanıyordum. Ama görünen o ki ben her şeyi berbat ettim, o da daha beterini yaptı. Şimdi yine birbirimizden nefret ediyoruz ve korkarım onun iyi fikrini asla geri kazanamayacağım. Onu ve hayranlığını bu kadar umutsuzca istemem beni öfkeliendiriyor."

Francie, "Bana ne olduğunu anlat," diye sordu.

Livvie mümkün olduğunca hızlı bir şekilde korkunç olayları anlattı.

"William sana *saldırdı* mı?" Francie soluk soluğa kanepeye çöktü.

"Evet."

"Ve sen de onu düelloya mı davet ettin? Sonra Tobias geldi ve... ve... onu yendi mi?" dedi inanamayarak.

"Evet," diye tersledi Livvie.

"İddialarınıza inanamıyorum. Tobias asla dövüşmez, düello yapmaz ya da böyle rezilce davranmaz."

"Yaptı ve bunun için benden nefret ediyor," dedi hıçkırarak.

Francie hayretle, "Seni çok seviyor olmalı," dedi.

Livvie dondu kaldı, kalbi bile sanki durmuş gibi hissediyordu. "Aşk mı? Hastalandın mı?"

Zihni karmaşa içinde çalkalanırken, içinden bir umut fışkırdığını hissetti. Ayağa fırladı ve volta atmaya başladı. *Aşk mı?* Sonra bu düşünceyle alay etti. Aşık bir adam karısını terk etmezdi.

"Beni sevmiyor... beni arzuluyor ama kalbinde şefkatli duygular yok."

"Ah, Livvie, öfkesinin onu ne kadar sarsmış olabileceğini görmelisin. O kadar sakın ve soğukkanlı ki, her nedense sen onun düğümlerini çözüyorsun."

"Ve buna içerliyor."

"Ya da belki sadece emin değildir?" "Beni *terk etti*."

"Sonsuza dek uzak kalmayı düşündüğünü sanmıyorum, toplum aranızdaki yabancılığı öğrendiğinde ortaya çıkacak skandalı bir düşünün."

"Toplumun düşünceleri onun umurunda değil. Aslında, başka bir malikanesine gidip varisi olarak bana ihtiyaç duyulana kadar orada yaşarsam çok rahatlayacaktır."

Francie sersemlemiş gibi başını salladı ve sonra bakışları tuvale kaydı. Nefes nefese kaldı ve parmakları dudaklarına gitti. İşte o zaman Livvie yaptığı resme baktı. Tobias'ın resmiydi.

"Çok güzel," dedi Francie soluk soluğa bir ses tonuyla. Ayağa kalktı ve yüzüne yerleşen hayranlıkla ona bakmak için yürüdü.

Görüntü, Tobias'ın malikânenin en doğusundaki uçurumun kayalığında durduğunu gösteriyordu. Ham, evcilleşmemiş, tutkulu ve kısıtlamalardan kurtulmuş görünüyordu. Onu binici pantolonu ve ceket, şapkası ve elinden sarkan kırılgıyla kusursuz bir şekilde giyinmiş olarak resmetmesine rağmen, gözleri ve ifadeleri hiç de düzgün değildi. Etrafındaki arazinin yabaniliği ve adamın kendisinin vahşiliği inkâr edilemezdi.

"Kardeşimi böyle mi görüyorsun?" Francie yumuşak bir sesle sordu.

Livvie kaşlarını çatı. "O böyle biri, bu Tobias, ama tutkusundan saklanıyor..."

Francie onun elini tuttu. "Hangi malikaneye karar verdin mi?" "Hayır!"

"Birini seçin, oraya gidin ve ona zaman tanıyın. Birkaç ay sürebilir ama inanıyorum ki sizi ne kadar çok sevdiğini fark edecek ve-"

"Evimi terk etmemi mi bekliyorsun?" Elini çekti ve bir elini kalçasında yumruk yaptı.

"I-"

"Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp kaçmayacağım, üzülüp ağlamayacağım ve kalbimin her gün daha fazla kırılmasına katlanmayacağım. Çileden çıkaran kardeşini hayal bile edemeyeceğim kadar çok seviyorum ama bu tür duygulara izin vermeyeceğim."

için... için..." Sinirli bir iç çekişle nefesini tuttu. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Sezon tüm hızıyla devam ediyor ve ben Kasabaya seyahat edeceğim," diye devam etti.

"Ona açıkça itaatsizlik ediyorsun Livvie. Tobias'ı kazanmanın yolunun bu olduğunu sanmıyorum."

Livvie kararlılığını pekiştirdi. "Onu ilgili bir şey söyleyen oldu mu? Amacım kontuma onsuz solup gitmeyeceğimi göstermek ve eğer dediğiniz gibi bana tapıyorsa, o zaman değerimi anlayacaktır. Tanımazsa da canı cehenneme," dedi memnun bir şekilde başını sallayarak. Sonra da kalbini iyileştirmeye ve kırık kalmamaya kararlı bir şekilde salondan çıktı.

Yine de içten içe, bunun en iyi ihtimalle sahte bir kabadayılık olduğunu hissetti.

...

Livvie iki haftadır Londra'daydı ve kocası bunun farkındaydı. Kocası onu ziyaret etmek için hiçbir çaba göstermemiştii ve Livvie de içten içe barışmak istemesine rağmen, kasabadaki eve uğramıyordu.

Wolverton Düşesi Livvie'ye, "Neşeli olmaya karar verdiğinizi sanıyordum," diye mırıldandı.

Gülümsedi, içindeki acının sonsuza dek yok olmasını umutsuzca istiyordu. Tobias'la aralarındaki kavga berbattı ve ayrı geçirdikleri günler birbirlerine ne kadar uygun olmadıklarını daha da pekiştirmişti. Bunun dışında... o lanet adamı özlüyordu ve ona geri dönölmez bir şekilde aşıktı.

Onun için böylesine fırtınalı bir tutkuya katlanmasına rağmen, onu Kasaba'da aramayacaktı. Onu terk etmişti... paylaştıkları onca şeyden sonra. Ve onun her zaman yanında olacağına güvenerek ne kadar aptalca davrandığını fark etmişti. Bağımsızlık umutlarını ve ressam olma hayallerini kolayca terk etmekle ne kadar aptallık ettiğini. Onun gidişinden sadece bir gün sonra, kendisini tamamen kabul etmeyen bir adam için özlem duymayı reddederek harekete geçmişti.

Oh... beni kabul etmesi için neler vermezdim... benim için.

"Livvie?"

Düşese şöyle bir baktı. "Bağışlayın, dalmışım."

"Pek eğlendiğinizi sanmıyorum. Gitmek ister misiniz?"

Yoldan geçen bir uşaktan bir kadeh şampanya aldı ve bir yudum içti. "İtiraf ediyorum, sıkıldım. Baloları hiç eğlenceli bulmadım."

"Ama en azından muhteşem resimlerin için birkaç müşteri bulmuşsun. Lord Blade'in birkaç parça sattığınızı öğrendiğinde ne diyeceği konusunda hiç endişelenmiyor musunuz?"

Belki de, ama bunu asla kabul etmezdi. "Onun ne düşündüğü umurumda bile değil."

Adel kıkırdadı, gözleri neşe ve biraz da muziplikle dans ediyordu. "Umarım öyle değildir, çünkü çalışmalarınız çok popüler oldu ve tüm balo salonu Leydi Branson için yaptığınız parçayla çalkalanıyor ve şimdi Leydi Livingston onun için programınızı boşaltmanızı talep ediyor."

Livvie balo salonunun en solundaki şöinenin üzerinde asılı duran tabloya baktı. "Leydi Branson bundan oldukça memnun, değil mi?"

"Hmm, ve kontunuz az önce içeri girdi, oldukça ihtiyatlı bir şekilde ekleyebilirim." Livvie donakaldı.

Tobias burada mı?

Bakışları hevesle onu aradı ve gözleri çarpıştığında sesli bir şekilde nefesi kesildi. Siyah pantolonu, ceket ve gözlerini mükemmel bir şekilde tamamladığını bildiği koyu yeşil yeleğiyle şok edici derecede yakışıklıydı. Onun burada ne işi vardı? Onun da katılacağını farkında olduğu için mi? Kalbi endişe verici bir şekilde küt küt atmaya başladı ve umursamaz davranmak için elinden geleni yaptı. Düşesin iddia ettiği gibi, resimlerinin tonu kasıp kavurduğunu fark ettiğinde ne diyecekti? O zaman Blade'in adını daha fazla kötüye çıkardığı için onu sürgün edeceği kesindi.

Meydan okurcasına çenesini eğdi ve içgüdüsel bir hareketle şampanya flütünü adama doğru kaldırdı. Adam kaşlarını kaldırdı ama lanet olası adamın yüzü anlaşılmas kalmaya devam etti. Bir an önce yanına gidip onu öpmek, sonra da ıstırabına neden olduğu için tokatlamak istedi. Bu iki arzu içinde öylesine güçlü bir şekilde birleşti ki, kendini toparlamak için arkasını dönmeye zorladı.

"Ah," dedi Adel usulca.

Merakını dizginleyemeyen Livvie döndü. Bir yumruk kalbinin üzerine kapandı. Grangeville Park'ta Tobias'ın odasının koridorunda gördüğü kadın neredeyse Tobias'ın üzerine örtülmüştü. *Leydi Arabella*. Onunla konuşurken başı öne eğikti. Resim çok samimiydi ve Livvie'nin kalbi kırıldı. Metresine geri mi dönmüştü?

"Eminim oldukça masumdur," diye mırıldandı Adel sempatiyle.

Livvie'nin boğazı çalıştı ama hiç ses çıkmadı. Sessizce kocasını kendisine doğru bakmaya çağırdı. Bunun yerine, eski ya da şimdiki metresiyle birlikte balo doğru yürüdü. Arabella gülümseyerek çeşitli hanımefendilere ve beyefendilere başıyla selam verirken, Tobias'ın üzerinde her zamanki kayıtsız havası vardı.

Beklenmedik bir şekilde ona doğru baktı. Bir an için zümrüt gibi derinliklerinde açlık parladı ve kalbi duracak gibi oldu. Sonra gözlerini indirdi ve Leydi Arabella'nın o anda hafifçe parmak uçlarına basarak fısıldamayı seçtiği şeyi duymak için başını eğdi.

Düşes, Livvie'nin koluna nazikçe dokunduktan sonra, "Kocanızın az önce size attığı skandal derecesindeki ateşli bakışa bakılırsa... Leydi Arabella'nın varlığı sadece bir sıkıntıdan bir şey değil," dedi.

Boğazı düğümlendi. "Gitmeliyim." "Elbette-"

"Ben kalamam. Herkesin bize nasıl baktığını görüyor musun?"

Ve de. Bazıları gösterişli yelpazelerinin arkasından gizlice bakarken, diğerleri pervasızca bakıyordu. Düşese aceleyle veda etti ve

Başını dik tutarak girişe doğru ilerledi ve arabasını çağırdı. Livvie fuayede beklerken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Tobias'a gitmeli miydi? Gitseydi ne diyecekti? Ona babasının William'ın davranışlarını öğrendiğinde yıkıldığını ve üvey kardeşinin İskoçya'ya, orada can çekişen bir mülkü canlandırmak için gönderildiğini mi söylemeliydi? Ona aralarındaki gerginliğin ne zaman çözüleceğini ve ne zaman makul bir konuşma yapabileceklerini sormalı mıydı? En acil soru... ona metresine geri dönüp dönmediğini sormalı mıydı?

İçini yakan sorularla döndü ve kararlı adımlarla balo salonuna yeniden girdi. Kalabalığı taradı ve kocasının salondan çıktığını, Leydi Arabella'nın da dikkat çekmeden onu takip ettiğini gördü. Livvie'nin dizlerinin bağı çözüldü ve bir öfke patlamasıyla elleri titremeye başladı.

Verdiği sözleri tutmamaya nasıl cüret eder? Bir uşak geçti ve onun tepsisinden bir kadeh şampanya aldı ve bir yudumda boşalttı. Bir tane daha aldı ve kontunun gittiği yolu takip etti. Teras kapısından geçti ve onların seslerinin adımlarına rehberlik etmesine izin verdi.

Bir sütundan sola döndü ve dondu kaldı. Leydi Arabella kocasını öpüyordu. Livvie'nin kalbini parçalayan acı, zehirli bir bıçak gibiydi.

Tobias dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle metresini kendisinden uzaklaştırdı ama Livvie sakinleşmemişti.

"Bu ne cüret," diye nefes verdi.

Kadın döndü, gözleri gerçek bir şokla açıldı. Yani bu, Leydi Wimple'ın yaptığı gibi sahnelenmemişti.

"Neden hep etrafınızda bir fahişe dolaşırken karşınıza çıkıyorum lordum?" Livvie kesik kesik sordu.

Tobias'ın çenesinde bir kas sıçradı. "Dilinize dikkat edeceksiniz kontes ve bu tartışmayı özel olarak yapacağız." Bakışlarını sıkıca onun üzerinde tuttu,

konuştu. "Bize izin verin, Leydi Arabella."

"Sevgilim, ben-"

"şimdi." Sesi soğuk bir uyarıyla titriyordu ve Arabella kızardı.

Aceleyle uzaklaştı ve Livvie'nin yanından geçerken mırıldandı: "O önce benimdi ve yine benim olacak, seni sonradan görme."

Livvie dönerek onun yoluna ıktı. "Bana ne dedin sen?"

Arabella duraksadı, şüphesiz Livvie'nin böylesine cüretkâr bir uygunsuzlukla hareket etmesini beklemiyordu. Gösterişli olmak için fazla keyifsizdi.

"Ben bir şey demedim, Leydi Blade," dedi ağırbaşlı bir şekilde, ama gözleri kinle parlıyordu ve dudaklarında alaycı bir zalimlik vardı. Sonra da *sonradan* görme kelimesini ağzından kaçırdı.

Livvie durup düşünmedi, sadece elini kaldırdı ve Arabella'nın yanağına sağlam bir tokat indirdi. Kadın tökezleyerek geri çekildi ve hemen ardından dehşet içinde gözyaşlarına boğuldu.

"Eğer Kont'la ayrılırsak, ona hoş geldin diyebilirsiniz. O zamana kadar bana saygısızlık etmeye ve evliliğime leke sürmeye cüret edersen seni çağırır ve kafana sıkarım," diye alçak sesle ve sertçe çıkıştı Livvie.

Leydi Arabella bembeyaz kesildi, çoktan gözleri parladı.

Livvie'nin arkasından bir soluk sesi duyuldu ve çevresinde iki kadın gördü. Az önce şahit oldukları şeyi yaymak için aceleyle terastan balo salonuna geri döndüler.

"Kontes!"

Kocasına ters ters baktı ve elleri tepki olarak titredi. İki adım sonra kocası onun önündeydi, gözlerini yere dikmişti, yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Hemen gidiyoruz," dedi kesin bir ifadeyle. "Babanın kasaba evinde mi kalıyorsun?"

"Evet."

"Ben eşlik edeceğim-"

"Sizinle hiçbir yere gitmiyorum lordum."

"Az önce neden olduğun skandalın büyüklüğünü anlıyor musun?"

senin pervasız-"

Ona yaklaştı, böylece göğsü onun göğsüne yaslandı. "Lordum, beni azarlamak için bir nedeniniz yok. Buraya metresinizle geldiniz!"

Elmacık kemikleri boyunca bir kızarıklık kendini gösterdi. "Ben öyle bir şey yapmadım. Onunla koridorda karşılaştım ve sadece iş konuştuk. Şimdi buradan ayrılıyorruz ve size evinize kadar eşlik edeceğim, orada sakın ve makul bir tartışma yapacağız."

"Hayır," dedi. "Baloda kalacağım ve gece boyunca dans edeceğim." Terasta toplanan kalabalığın ve aralarından süzülen yüksek sesli mırıltıların farkındaydı.

"Leydi Arabella'yı düelloya davet etti!" "Ne kadar şok edici ve skandal."

Kocasının yanağındaki tik daha da belirginleşti. Utanç ve incinmişlik aynı ölçüde içinde dalgalanıyordu. Skandal patlak verdiği için artık onu asla affetmeyecekti. uzlaşma asla gerçekleşmeyecekti. Gözyaşları göz kapaklarının arkasına süzüldü ve donup kaldı. Kocası onu tutup omzuna attığında Livvie neredeyse bayılacaktı ve sanki böyle bir gösteri her gün oluyormuş gibi sakince kalabalığın arasından yürüdü.

Yirminci Bölüm

Araba Londra'da hızla ilerliyor, Livvie'yi rahatsız bir şekilde itip kakıyordu. Babasının arabacısının Tobias'ın ses tonundaki örtülü öfkeye karşılık verdiğine şüphe yoktu. Leydi Branson'ın balosundan götürülmenin şaşkınlığı hâlâ üzerindeydi. Yarın karşılaşacakları skandalı düşünmek bile çok zordu. Tobias onu nazıkçe arabaya bindirip karşısına oturtuktan sonra hiçbir şey söylememiştir.

"Beni omzunun üzerinden attın," dedi sonunda, hâlâ onun hareketlerini bağdaştıramıyordu.

"O anda gitmeni sağlamanın en etkili yolu bu gibi görünüyordu. İnatçı olmaya hazırlandığını görebiliyordum."

"Skandal... o..."

"*Tonlarca* ses getirecek ve haftalarca, aylarca, yıllarca sürecektir," dedi kesin bir dille. "Şüphesiz hepsi babamın geçmişte nasıl davrandığını hatırlayacak ve benim davranışımı da benzer bir kutlayacaklar. Kasaba evine bir sürü akın edecek, gazeteler her şeyi sansasyonel hale getirecek ve isimlerimize bir sürü korkunç spekülasyon eklenecek."

Boğazı düğümlendi. Adam çok soğukkanlı görünüyordu. "Aklından ne geçiyordu?"

"Sorun da bu zaten, karıcığım. Senin yanında asla mantıklı düşünemiyor ya da davranamıyorum."

Boğazının arkasında gözyaşlarının dayanılmaz acısı yanıyordu.

Onun toplum tarafından incelenmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordu ve hissettiği öfke ve acıyı yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Saf duygularla hareket etmişti, bu da onun nefret ettiği bir durumdu. "Bana içerlemiş olmalısın," dedi usulca. "Hayatına girdiğimden beri sana kalp ağrısı çektirmekten başka bir şey yapmadım."

Sessizlik yoğunlaştı ve kalbi biraz daha kırıldı. Yastıklı koltuğun kenarlarını kavradı, kalbini garip bir çaresizlik kapladı. Annesi içgörüsünde gerçekten haklı mıydı? Evliliklerinin yürümesi için tüm benliğini gömmek zorunda mı kalacaktı?

"Tobias-"

"Bir metres tutarak senin şerefini asla lekelemem."

Bu açık ama ciddi ifade onu sinirlendirmişti. "Dudakları seninkilere yapışmıştı ve vücudu seninkilere mükemmel bir şekilde uyuyordu. Onun yaklaşımlarını hoş karşıladığınızı söyleyebilirim."

Tobias bariz bir tiksintiyle içini çekti. "Kendini bana doğru fırlattı. Sen geldiğinde onu balkondan aşağı atmak üzereydim."

"Ne kadar uygun, ama tanık olduğum şey bu değil."

Ona sert bir gülümseme verdi. "Bana güveneceksin, karıcığım." "Babam-"

"Ben senin baban değilim, metres tutan, Tanrı'nın ve eşlerinin önünde ettikleri yeminlere sadık kalmayan birçok erkek gibi de değilim. Sana sözler verdim ve bunlardan herhangi birini bozarsam lanetleneceğim. İnatçı ve umursamaz tavırlarınla beni hayal kırıklığına uğratıyorsun ama aynı zamanda tanıdığım diğer kadınlardan farklı olarak arzularımı da elinde tutuyorsun."

Kalbi çarptı ve içinde tatlı bir umut kabardı. Evlilikleri gerçekten yürüyebilir miydi?

"Ülkeye geri döneceksin," diye devam etti soğukkanlılıkla.

Kalbi göğsünde kireçlendi. "Tobias-"

"Yarın döneceksiniz kontes."

"Peki sen nerede ?"

"Kasabada kalacağım."

Daha fazla ayrılık. Sessizce ona baktı. "Beni olduğum gibi kabul edecek misin... seni sevdiğim gibi sevecek misin?" diye sormayı başardı, kalbi boğazında atıyordu.

Sarsıldı ve sonra durdu. Evet demesi için yanıp tutuşsa da bunun böyle olmayacağını biliyordu. Adamın onu kendisinden uzak tutmak istemesi çok şey anlatıyordu. Cebinden bir mendil çıkardı ve ona uzattı. "Gözyaşlarını sil," dedi hoyratça.

İşte o zaman Livvie gözyaşlarının yanaklarından kontrolsüzce süzüldüğünü ve boğazının düğümlendiğini fark etti. Öfkeyle gözyaşlarını sildi. En son babası onu terk ettiğinde bu kadar acıklı bir şekilde ağlamıştı. Tobias'ın onu benzer bir umutsuzluk durumuna düşürmesi onu çileden çıkarmıştı. Kalbi göğsünden sökülüyormuş gibi hissediyordu ve bu amansız acıyı durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Eğildi ve yanaklarını avuçlayarak onu irkiltti. "Ağlaman içimi parçalayacak güce sahip." Başparmağı kızın yanağındaki gözyaşlarından birini sildi.

Ona doğru eğilmeyi, hatta kucağına tırmanmayı çok istemesine rağmen, geri çekildi. "Bana karşı bir şeyler hissediyor musun, Tobias? Evliliğimizin yürümesi için... tutkudan daha fazlasına ihtiyacımız var. Karşılıklı saygı çok hoş karşılanır."

Gözleri karardı. "Bilmiyorum. Beni... kafam karışık... çaresiz hissettiriyorsun, ne yapacağımı bilemediğim, hoş karşılamadığım duygular."

Yutkundu. "Uysal bir tip olsaydım beni sever miydin? Senin kadar iyi ata binmesem ve çit yapmasam? Annem haklı mıydı, benim sana hayran olduğum kadar senin de bana hayran olman için her şeyimi değiştirmem mi gerekiyor? Eğer durum buysa, lordum, asla mutlu bir durumumuz olmayacak. Balo salonundaki fevri davranışım için çok pişmanım.

sizi utandırmak ya da skandal yaratacak şekilde davranmaya teşvik etmek için."

Kaşları çatıldı. "Yaptıklarım için seni suçlamıyorum. Seni kaldırdığımda *tonun* tepkisinin ne olacağını çok iyi biliyordum."

Sessizce başını salladı, adamın onu sevdiğini ya da birlikte mutlu olmaları için daha fazlasına ihtiyaç olduğunu kabul etmediğinin acı bir şekilde farkındaydı. Bunu itiraf etmek ona acı veriyordu ama böyle bir birlikteliğe katlanamazdı.

...

Tobias, Mayfair'deki sokakta kısık yanan gaz lambasının altında durdu ve karısının babasının evine girişini izledi. Kalbi göğsünün içinde sıkıcı bir gümbürtüyle çarpıyordu. Arabadan inip başı dik ve gururlu bir şekilde uzaklaşırken bir kez bile arkasına bakmamıştı.

Beni seviyor musun, Tobias?

Beni onaylayacak mısın?

Grosvenor Meydanı'ndaki evi kısa bir mesafe ötedeydi ve eve doğru yürümeye başladı. Kontesi kollarına alıp balodan çıkarırken hiç düşünmeden hareket etmişti. Kalabalığın içinde dalgalanan mırıltılar onu etkilememişti. Önemsediği tek şey, karısının gözlerinin acı ve ihanetle gölgelenmiş olmasıydı. Onun inatçı yönlerini biliyordu ve içgüdüsel olarak, gururu yüzünden kendini kalmaya ve tatsızlıklara katlanmaya zorlayacağını anlamıştı. Onunla tartışmak yerine basitçe davranmıştı... tıpkı karısının olduğu gibi; pervasız ve uygunsuz. Yüzünü buruşturdu, *tonun* kendisine bu tür sıfatlar yakıştırmasını pek umursamıyordu.

Neyi önemsiyordu?

Beni seviyor musun, Tobias?

Bocaladı. Bu kadar basit ama bir o kadar da karmaşık bir soru. Ayaklarına hareket etmelerini emretti ve birkaç dakika sonra geç de olsa evinin önünde durduğunu fark etti. Merdivenlerden neredeyse tahta gibi çıktı. Onun

uşak kapıyı açtı.

"Evinize hoş geldiniz lordum."

"İyi akşamlar Collins," diye mırıldandı, ceketini silkti ve gömleğini dirseğine kadar sıyırdı. Kütüphanesine girerken kravatını çekiştirerek gevşetti. Evin yan tarafındaki küçük bahçelere bakan pencerelere doğru yürüdü ve derin düşüncelere daldı.

Beni seviyor musun, Tobias?

Pencerenin önünde ne kadar süre durup karanlığa baktığına dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiğı, düşüncelerinin karısıyla ve babasının kasaba evine dönüp onu görmesi gerektiğı gerçeğıyle dolu olduğuydu. O orada dururken şafak sökmüşü, kasvetli ve kasvetli, önceki yaz günlerinden çok farklıydı, muhtemelen ruh halinin bir yansımasıydı.

Gözleri yaşlıydı ve uykuya ihtiyacı vardı ama gecikemezdi. Kontesi ziyaret etmeliydi. Onu gördüğünde ne konuşacağından emin değildi ama gözlerinin anlattığı yıkıma daha fazla katlanamazdı. Kızın uyandırdığı uçucu duygulara daha fazla dayanamazdı. Bir karar verilmesi gerekiyordu ve bunu ortaklaşa yapmaları gerekiyordu. Hızlı adımlarla kütüphaneden çıktı ve üst kata çıktı. Banyo için çağrı yaptı ve uşağı memnuniyetle kıyafetlerini seçti.

Bir saat sonra, yeni tıraş olmuş, saçlarını kesmiş, devetüyü rengi pantolon, lacivert ceket ve ona uygun yelek giymiş olan Tobias, Lord Bathurst'ün evine yaklaştı. Arabayı çağırarak yerine yürümeyi tercih etti, soğuk ve berrak havanın düşüncelerinden arınmasına yardımcı olmasını arzuluyordu. Ön kapıya sertçe vurduktan sonra, uşak kartvizitini inceledikten sonra içeri girmesine izin verdi. Birkaç dakika sonra şık bir şekilde döşenmiş misafir odasına yerleşmiş, kontesin aşağı inmesini bekliyordu, beklentisi ve şaşırtıcı bir şekilde sinirleri kravatını çekiştirmesine neden olmuştu.

Kontes ortaya çıkmak yerine, kendisini evin hizmetçisi Bayan Andrews olarak tanıtan bir kadın ona bir mektup uzattı.

"Lordum, bu mektubun öğleden sonra size için hanımefendileri tarafından görevlendirildim."

İçini bir önsezi kapladı. "Karım nerede?"

Bayan Andrews kıpırdandı. "Hanımefendi sabahın köründe hizmetçisi ve küçük bir valizle yola çıktı."

"Teşekkür ederim, Bayan Andrews."

Mektubu cebine koydu ve oradan ayrıldı. Eve doğru yürürken, kütüphanesinin mahremiyetine girene kadar arzusunu bastıramadı, yan sokakta durdu ve mektubu yırttı.

Sevgili Tobias,

Arzu ettiğim evliliğin gerçekleşmeyeceğini şimdi görebiliyorum - karşılıklı saygı ve derin bir hayranlık. Tüm suçu size atmak çok kolay olurdu ama yapamam. Şu anda bana karşı hissettiğin ve sonsuza kadar da hissedeceğin hoşnutsuzluğa katkıda bulundum. Kamuoyunun incelemesinden ve iftiralarından ne kadar nefret ettiğinizi bilmeme rağmen, cesur ve uygunsuz davranışlarımla ailemizin adına istenmeyen bir inceleme ve skandal getirdim. Umarım eninde sonunda beni affedersiniz. Değişebilmeyi ve toplumun, dul kontesin ve hatta sizin beklentilerinize uyabilmeyi isterdim. Ama böylesine kalıcı bir birliktelik içinde yaşamaya ve gerçek benliğimle değil, olduğum kişinin bir gölgesi olarak hareket etmeye kat.

Seni çok seviyorum, hem de hiç bitmeyeceğinden emin olduğum bir aşkla. Duygularımın karşılık bulmadığını ve aslında beni huzurunuzdan çok uzakta görmek istediğinizi anladım. Davranışlarınızda gördüğüm aşağılama kalbimi kırdı ve beni aşağı görmenizi artık umursamayana kadar gitmeliyim. Beni sevemeseniz bile, bana olduğum gibi saygı duymanızı, bana olduğum gibi hayran olmanızı ve benden gibi zevk almanızı dilerim. Eğer böyle bir durum ortaya çıkarsa, gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum.

ve ailemizin adını bir daha asla lekelemeyeceğim. Siz beni İskoçya'ya ya da Jamaika'daki malikanenize sürgüne göndermeden önce kaçarak korkakça davrandığımdan korkuyorum, ancak iyi niyetinizle geri dönebilirim.

Belki zamanla aramızda nezaket olur ve ton evliliklerinin çoğunda olduğu gibi göreceli bir dostluk içinde yaşayabiliriz. O zamana kadar seni kendi haline bırakıp dünyayı, kırsalın inişli çıkışlı tepelerini, Paris ve Viyana'nın muhteşem manzaralarını ve belki de Gül Kulübesi'ni tekrar keşfedeceğim. Eninde sonunda İngiltere'ye döneceğim, çünkü bana her lordun bir varise ihtiyacı olduğu söylendi ve ben görevimi biliyorum. Benden hoşlanmayan bir adamla yaşamaya katlanamam. Dönmem gerektiğini biliyorum... ama şimdilik seni sevmeyi bırakmak için zamana ihtiyacım var.

İster haftalar ister yıllar sonra olsun, geri döndüğümde hoş ve dostane bir evlilik yaşayacağımızı umuyorum.

*Karın,
Livvie*

İçinde bir boşluk kabardı, genişledi ve varlığının her yarığını doldurdu. Karısı onu terk etmişti. *Tanrı'nın kanı.*

Arkasından gelen birkaç ayak sesini duyunca kendini ilerlemeye zorladı. Mektubundaki sözler zihninde tekrar tekrar canlandı, ta ki soğuk, kutsanmış uyuşukluk o boş, boş hissin yerini alana kadar.

...

Beş gün sonra Tobias, kontesin ortadan kaybolduğuna dair koşuculara bir rapor verip vermemesi gerektiğini düşündü. İngiltere ve İskoçya'daki çeşitli mülklerine seyisler ve ulaklar göndermişti ama kontes hiçbir mülkünde ikamet etmiyordu. Ne zaman ve nasıl kaybolduğuna dair hiçbir bilgi yoktu.

Karısı nereye gitmiş olabilir? Hangi parayla? Güvende miydi? Hayır.

Hizmetçisinden başka kimse yoktu, kılıç sopalarından biri, tabancası ve bir paket dolusu kitabı da. Bastırmaya çalıştığı korku hiddetle başını kaldırdı.

Tanrım, lütfen... Güvende olmasına izin ver. , Olivia?

Günlerini yazarak, gecelerini de karısının yeniden ortaya çıkmasını umarak evde dolaşarak geçiriyordu. Karısının , yalnız, acı içinde olması ve ona ne kadar hayran olduğunu bilmemesi ona işkence ediyordu.

Yan tarafına bir yumruk çarptı ve acıdan neredeyse hiç irkilmedi, bunun yerine gözlerini hedef alan yumruktan hafif ayakları üzerinde dans ederek uzaklaştı.

Kardeşi nefes nefese minderin üzerinde durdu. "Dikkatin dağılmış."

Tobias nefes alarak elindeki ince deri kayışları çıkardı. "Bugünlük antrenmanımızın bittiğini söyleyebilir miyiz?"

Grayson elini havaya kaldırarak, "Pes ediyorum," diye çıkıştı. "Sessizliğimi korudum ama vicdanen artık bunu yapamam. Tanrı aşkına neler oluyor?"

Tobias omuzlarını döndürdü ve masanın yanına gidip bir havlu aldı ve terleyen tenine sürdü. O ve Grayson bir süredir antrenman yapıyorlardı. Tobias'ın kasları ağrıyor ve ter alnından aşağıya perçem perçem akıyordu ama yine de daha yorucu bir aktivite istiyordu. Huzur ondan kaçıyor gibiydi. Tek düşünebildiği Olivia'ydı. Bu kadar güçsüz olması onu çileden çıkarıyordu. Babasının annesine karşı hissettiği, onu yıkıma götüren duygular bunlar mıydı?

"Neden bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorsunuz?" diye sordu Grayson'la birlikte odadan çıkıp kütüphaneye doğru ilerlerken ve içeri girip terli vücudunu umursamadan pencerenin yanındaki yüksek berjer koltuğa gömülürken.

Grayson kaşlarını çatarak Tobias'ın karşısındaki koltuğa oturdu. "Kontesiniz olmadan tam üç haftadır Şehir'desiniz. Olivia hakkında bilgi almak için gösterdiğim her çaba engellendi. Ve şimdi elimdeki tek şey

kulüplerde "Kavga" diye bir şey duydum. White's'ta ne kadar süreceğine dair bahisler oynanıyor. Tanrım, dostum, bu kadar büyük bir skandala karışacağını ve bu kadar... bu kadar... tedirgin görüneceğini asla hayal edemezdim."

Kardeşinin sesi şaşkınlık içindeydi, Tobias da karısının onu terk etmesinden beri bu durumda olduğunu kabul ediyordu. Bunu kendine itiraf ederken bile kendini boşlukta hissediyordu. Tobias kardeşini düşündü. "Kontesim seni ilgilendirmez."

"Beni çok yakından ilgilendiren bir şey var. Son birkaç gündür neredeyse hiç uyumadığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Kendini kütüphaneye kapatıp saatlerce yazıyorsun. Her gün düzinelerce arayan geri çevriliyor. "Kavga"nın Leydi Blade'in eski metresinizi düelloya davet etmesiyle bir ilgisi var mı? Olivia cesaretinden dolayı orijinal ilan edildi ve moda oldu. Tüm kaliteli hanımlar bir araya gelerek kocalarını sosyetedeki fahişelerden korumak için bir tür kadınlar kulübü olan bir dernek kuruyorlar. Bu anarşi. Diğer lordlar kontesinize sıkı sıkıya sahip çıkmadığınız için sizi suçluyor ve tüm hanımlar onun yaptıklarını kutluyor."

Göğsünde gergin bir his belirdi. "*Ton* sadece dedikodu değirmeni için yem arıyor."

"Bu daha fazlası, kardeşim. Bir kontes olarak Livvie, eğer onu kabul ederlerse toplumda güçlü bir güç olma potansiyeline sahip. Livvie'nin toplumun her kesiminden kadınların hayranlık duyduğu bir ünlü olduğunu kabul etmek oldukça şaşırtıcı. *Gazetede* yer alan bir haberde, Livvie'nin haftalar önce saçına taktığı desenler, giydiği moda stiller ve cesur renkler anlatılıyordu. Esprili bir dille, onun tuhaflığının hanımınızı karınızın mizacı konusunda uyarmış olması gerektiği söyleniyordu." Grayson kaşlarını çatı. "Peki ya geçen Cuma gecesi onu balo salonundan alıp ortadan kaybolduğunuza dair yaygın söylentiler?"

"Oldu işte."

Grayson'ın gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Kardeşim nerede ve ona ne yaptınız?"

Tobias eğlenmese de gülümsedi. "Toplumsal imajımız konusunda şaşırtıcı derecede umursamaz olduğumu fark ettim."

Kardeşi şaşkın görünüyordu. "O zaman ilgileniyorsun?" "Karımın gözyaşları."

Beni terk ettiği gerçeği, onun göz kamaştırıcı gülümsemesini görmek için acı çektiğim gerçeği. Onun gözyaşlarıyla dolu gözlerini hatırlamak bile içini parçalıyor, onu bulup tüm acılarını ve hayal kırıklıklarını haykırana kadar ona sarılmak ve sonra da bütün bir gece boyunca onunla sevişmek istemesine neden oluyordu. Tanrım, onu çok özlemişti.

"Ve sen de yazmaya mı devam ediyordun?" Grayson bakışlarını meşecinin üzerine yayılmış kâğıt yığınının çevirerek sordu. "Ayrılığı ima eden söylentilerin, karaladığın şeyden daha önemli olduğunu söyleyebilirim."

Tobias'ın buz gibi bakışları karşısında Grayson tersledi, "Olası bir ayrılığı doğrudan Vikontes Wimple'dan duydum, o da leydisinin hizmetçisinden, o da sizin malikanenizde uşak olan kuzeninden duymuş!"

Tobias masasının üzerindeki kâğıtlara baktı, yazdığı her kelimenin Olivia'dan ilham aldığını bilse kardeşinin ne diyeceğini merak ediyordu. Onun görüntüleri zihnine hükmetmeden hiçbir şey yapamıyordu. Geceleri, evlerine hiç gelmemiş olmasına rağmen çarşaflarda onun kokusunu alıyordu. Koridorda onun kahkahalarını duyuyor ve deli gibi dışarı fırlayıp onu arıyordu. Birkaç gün önce uşağı ona sanki hastaymış gibi bakmıştı. Belki de öyleydi, çünkü Tobias, kontrolüne karşı oluşturduğu tehlikeyi bile bile onu arzuluyordu. Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı?

"Bir adamı neredeyse öldüresiye dövüyordum."

Grayson keskin bir nefes aldı. "Ne oldu? Bu ne zaman oldu?"

Tobias sandalyede kamburlaşmasına izin verdi ve bacaklarını yaydı

geniş. "Olivia'nın üvey kardeşi ona saldırdı. Bana gelmek yerine kendi onurunu korumaya çalıştı. Neler olduğunu fark ettiğimde malikanesine gittim ama neredeyse çok geç kalmıştım. Kontrolümü kaybettim, Grayson. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez skandal ve yankıları zerre kadar umurumda değildi. Onu çağırmak ve kalbine bir kurşun sıkmak istedim. Tıpkı babam ve ondan önceki tüm diğer Blade adamları gibiyim. Pervasız ve tehlikeli. Yaptıklarım peşimi bırakmadı, çünkü onun ölümünü sağlamaya niyetliydim ama onu izlettiğim adamlar İskoçya'ya gittiğini rapor ettiler."

Bir sessizlik oldu.

"Ama onu öldürmedin, durdun." "İstedim.

Ona zarar verdi," dedi yumuşak bir sesle.

"Akli başında her adam kendini kaybederdi, Tobias. Eğer biri sevdiğim kadına saldırsaydı, o piçi öldürürdüm."

Bağırsakları sıkıştı. Olivia'yı seviyor muydu? Tobias bir elini yüzünde gezdirdi. İçinde ona karşı duyduğu amansız acı, aşk mıydı yoksa babasının annesine duyduğu gibi pervasız bir saplantı mı? "Bana hissettirdikleri çok tehlikeli."

"Kim için tehlikeli? Livvie için mi? Ona zarar vermeyi aklından bile geçirmeden önce kollarını kesersin. Babamın ve hatta büyükbabamın bile sahip olduğundan şüphelendiğim bir şeye sahip olduğunu unutuyorsun."

Kardeşini düşündü. "Ne?"

"Onur," dedi Grayson, bakışları delip geçerek. "Senin *onurun* var, Tobias ve bunu hafife alarak söylemiyorum. Babam karısını taciz etti, ona güvenmedi, sırf ona baktıkları için birçok erkekle düello yaptı. Kumar oynadı, pervasızca yarışlara katıldı. Öfkeniz ona rakip olabilir ama asla bir başkasını böylesine umursamaz davranmazdınız. Livvie'ye asla zarar veremeyeceğini biliyorum, o halde tam olarak neden korkuyorsun?"

Her şeyi. Ona kendini kaybolmuş ve aynı yere aitmiş gibi hissettirdi.

Nefes al. "Onunlayken... Ben farklıyım." Kontesinin yanındayken kendini kaygısız hissediyordu, o kadar katı değildi ve tutkularıyla sonsuz derecede daha uyumluydu. O anda karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. En çok korktuğu şey Olivia'yı kaybetmektir. Ona karşı hissettiği duyguların ham yoğunluğundan korkuyordu. Şehvet, şefkat, Olivia'nın kalbini kıpırdatması. Daha önce hiç bu kadar coşkulu duygular hissetmemişti. Bunların, babasının annesine karşı gösterdiği saplantının ve kendisinden önceki Blade erkeklerinin skandal hikâyelerinin habercisi olmasından endişe ediyordu.

"Olivia'ya asla zarar vermem."

Peki şimdi ne yaptığını sanıyorsun? diye alay etti içinden bir ses. Tobias ayağa fırladı ve pencerelere doğru yürüdü. Kahretsin, onu incitmişti. Onun gözlerinde, çekip gittiğinde yaşadığı yıkımı görmüştü ve lanet olası bir aptal olarak hiçbir şey yapmamıştı. Onu terk edecek kadar cesur olmasına neden şaşırmıştı ki?

"Ona asla el kaldırmayacağımı bilmeme rağmen... Ona zarar verecek herkesi ezerim. Bu beni pervasız yapmaz mı?"

Grayson ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve omzunu sıktı. "Hayır, bu seni insan yapar. Ona gidecek misin?"

"Eğer İngiltere'yi tarayan adamlarım onu bulursa, bir kalp atışında üç kez." "Bu karınıza karşı bir şeyler hissettiğiniz anlamına mı geliyor?"

Sessizlik zonkluyordu.

"Lanet , Tobias, karını seviyor musun?"

Umutsuzca...

Tanrım, onun uyandırdığı duygulardan öylesine çaresizce korkuyordu ki. Onunla ilgili her şeyi özlüyordu; gülümsemesini, öpücüklerini ve muhtemelen pervasız doğasını. Onunla tanıştığı andan itibaren aklını yitirmişti ve onun hoyrat tavırlarından herhangi birini özleyebilseydi, onları asla geri kazanamayacakmış gibi görünüyordu. Ama özledi. İçini dolduran hassas duygulara hazırlıksız yakalanmıştı. Yemin ettiği göğsündeki noktayı ovuşturdu.

fiziksel olarak ağrıyordu.

Olivia neşeyle inatçı, alışılmadık ama hayat ve hayallerle dolu biriydi.

"Yazdığım her şey onun için. Onun benim için ne anlama geldiğini kelimelerle ifade etmenin tek yolu bu."

Kardeşi başıyla onayladı. "Onu bulmak için fazla bekleme," diye mırıldandı ve sonra gitti.

Tobias masasının üzerinde hikâyeyi bitirmesini bekleyen kâğıtlara baktı. Kontes hakkında ne yapacağını düşünerek ellerini cebine soktu. Başını kışından kaldırması dışında yapılacak pek bir şey yoktu. Dudakları kıpırdadı. O onun karısıydı... ve her zaman karısı olarak kalacaktı. Ona karşı olan duygularını kontrol altına alması ya da onları bütünüyle kucaklaması gerekiyordu.

Tobias onunlayken kendini tamamlanmış hissettiğini itiraf etti; bu, dokuz yaşındayken babasının annesini tokatladığını ilk kez gördüğü andan beri eksik olan bir durumdu.

Hiç bu kadar aşağılık hissetmemiştim. Beni olduğum kişi olarak asla kabul etmeyeceksin.

Yutkundu. Onu böyle bir şüphe ve acıyla baş başa bırakmıştı. Elini yüzüne sürerek masasına doğru ilerledi ve oturdu. Onu ne kadar arzuladığını ve istediğini kelimelerle göstermesi gerekecekti. Belki de dünyadan, hatta bazen kendisinden bile sakladığı bir parçasını ortaya çıkarırsa, onu affedecek gücü kalbinde bulabilirdi. Onu sevdiği gibi sevmek için.

...

Tobias yenilgiyi kabul etti. Karısı yerinin tespit edilmesini istemiyordu. Kontesini bulması için düzinelerce dedektiften oluşan özel bir ekip tutmuştu ve birkaç gün geçmesine rağmen kontesi hâlâ bulamamıştı. Bağışsakları sert düğümler halinde sıkıştı.

yanından hiç ayrılmayan mektuba baktı.

Kalbimi sevmeyen bir adamla yaşamaya dayanamam. Geri dönmem gerektiğini biliyorum... ama şimdilik seni sevmekten vazgeçmek için zamana ihtiyacım var.

Istırabını haykırmak istiyordu ama Westfall ve Grayson'ın varlığının farkındaydı.

"Bugünkü skandal sayfalarını okudun mu?" Grayson ona sordu, gözleri endişeyle kararmıştı. "Günler geçtikçe daha da gülünç oluyorlar. Ne zaman başka bir hikâyeye geçecekler?"

"Gevezelikle işim olmaz." Yine de Tobias kendisine uzatılan kâğıdı aldı.

Sezonun Kavgası devam ediyor! Bayan Darwhimple, Blade Kontesi'nin kontunu terk ettiğine dair en yüksek otoriteye sahip. Bu, kontun birkaç hafta önce Leydi Bronson'ın balosunda son derece cüretkâr ve orijinal karısını omzunda taşıırken beau monde tarafından görülmesinden sonra oldu. Londra'nın en soğuk kontu yaptıklarıyla pek çok kalbin çarpmasına neden oldu, ancak görünüşe göre karısı benzer duygulara sahip değil. Leydi Blade-

Daha fazla okuyamayınca kâğıdı masasının üzerine bıraktı.

"Taşra bile 'Kavga' haberleriyle çalkalanıyor. Sen ve Olivia... kötü şöhretlisiniz," dedi kardeşi yüzünü buruşturarak. "Ne kadar nefret ettiğini biliyorum-"

"Tonlar ya da dedikodu gazetelerinin yazdıkları umurumda değil. Skandalın ne kadar süreceği umurumda değil, umursadığım tek şey karımın onu küçümsediğine inanması."

Bir elini alnına bastırarak duygularının kabarmasına karşı savaştı.

"Küçümsemek. Onu hayatın sunabileceği en yüksek mutluluk zirvesine çıkarmam gerekirken alçalttım. Onun her şeyine hayranım ve karakterinde değiştirebileceğim hiçbir şey yok... ama nerede olduğunu bilmiyorum, düzinelerce müfettişin hiçbir fikri yok ve karım

Kendini yıllarca saklayabilecek ve bulunamayacak kadar zeki." Westfall'ın altın rengi gözleri derin bir alaycılıkla parlıyordu. "Seni hiç düşünmemiştim, dostum, aşkın can sıkıcı duygularına yenik düşersin. Kontesinizin yerini bulmanızı diliyorum. Londra'nın kötü bölgelerinde, o bölgelere sık sık giden lordlar tarafından duyulan karanlık fısıltılar var ve bunlar toplumun geri kalanı arasında kök salıp çiçeklenmeden önce kontesin bulunması daha iyi olur."

Grayson kaşlarını çatı. "Ne fısıltısı?"

"Lord Blade'in karısının yaptıklarından o kadar tiksindiğini ve onu ortadan kaldırdığını ve cesedinin eninde sonunda Thames Nehri'nde yüzerken bulunmasının beklendiğini söyleyenler. Babası gibi o da karısını o kadar ağır dövmüş olabilir ki kadın bu vahşet yüzünden ölmüş olabilir."

Tobias yorgun bir şekilde başını sandalyesinin arkasına yasladı ve gözlerini kapattı.

Tanrı'nın kanı.

Şimdi çok anlamsız görünen bir korku yüzünden hepsi onun suçuydu. Kız gideli üç hafta olmuştu ve ne zaman döneceğine dair hiçbir fikri yoktu. Tanrım, mektubunda yıllardan bahsediyordu. Daha da kötüsü, ona duyduğu aşkı öldürmeye karar vermişti. İçinden bir düşünce geçti ve dondu kaldı.

"Ne oldu?" Westfall mırıldandı. "Çarkların döndüğünü görebiliyorum."

Tobias masasının üzerindeki düzgün kâğıt yığınınına baktı. "Onu nasıl bulacağımı biliyorum," diye mırıldandı, kalbi iki kat hızlı atıyordu.

"Nasıl?"

"Kendisine ait olan tek şey kitaplarıydı, birkaç ciltlik *In the Service of the Crown*."

Grayson gözlerini kırptırdı. "Kitaplar mı?"

"Evet. Mücevherleri ya da giysileri değil ama çok sevdiği kitapları." "Peki bunun size ne faydası var?"

"Basit. Nasıl hissettiğimi ona bildirmek için en son sesi kullanacağım."

"Peki Tanrı aşkına bunu nasıl başarmayı planlıyorsunuz? Yazarı tanıyor musunuz?"

"Yeterince biliyorum," dedi Tobias ve arkadaşının ve kardeşinin suskunluğunu gör gelerek kütüphaneden çıktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Birkaç gün sonra Livvie soğuk bir sağanakla karşılaşmak üzere Kasabaya vardı. Bindiği araba şaşırtıcı derecede iyi döşenmişti ve kalbindeki endişeye rağmen yolculuğun büyük bir kısmında uyumuştı - en azından pasajları tekrar okumadığı, kendini aptal yerine koymadığına ikna etmeye çalışmadığı ya da Sarah ile can sıkıcı bir şekilde sohbet etmediği zamanlarda.

Livvie Tobias'a Aikens olup olmadığını soracak, eğer Aikens değilse dinlenecek ve çocuklarını ona haber vermeye hazır olana kadar saklandığı yere dönecekti. Yüce Tanrım, aptallık ediyordu. "*Kontesim için, Leydi Blade.*" demişti. Hâlâ nasıl bu kadar kararsız hissedebiliyordu? Duygusal bir hıçkırığa dönüşmeden onun konuşmasına izin verecek iradeye sahip olmak için dua etti. Kalbinin derinliklerinde, yenik düşüp onu iyice öpeceğinden ve sonra da inatçılığından dolayı ona bir dil darbesi indireceğinden korkuyordu. Onu bu denli kışkırtma düşüncesi karşısında sırtıttı. İyi bir önlem olarak, muhtemelen gözyaşlarına da boğulacaktı.

Araba Grosvenor Caddesi'nde durdu ve arabacı kapıyı açtı.

"Çok üzgünüm leydim, örtecek bir şeyim yok."

Onun özrünü elinin tersiyle itti. "Bu kadar kısa sürede yardımınıza geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Size bir uşak göndereceğim leydim." Sarah ayağa kalkmaya çalıştı. Ama Livvie

beklentiyle dolup taşıyordu ve durumun gerçeğini öğrenmek için bir dakika daha bekleyemezdi.

"Sorun değil Sarah, tufanla yüzleşmek gibi bir derdim yok, uşakların gelip sana yardım etmesini ve valizlerimizi almasını burada bekleyebilirsin." Livvie ayağa kalktı ve arabacının yardımıyla arabadan indi.

Yağmur gözlerinde çiseliyor, soğuk iliklerine kadar işliyordu. Paltosunu çekiştirerek dikkatle kapıya doğru ilerledi ve tokmağı çaldı. Sert bakışlı bir adam kapıyı açtı ve kemikli burnuyla ona baktı.

"Ben Leydi Blade, kocam evde mi?"

Kapı öyle bir coşkuyla açıldı ki neredeyse kıkırdayacaktı. Koşarak içeri girdi ve ceketini silkti.

"Lord hazretleri kütüphanesinde, leydim," dedi uşak merakla, ses tonunda ağır bir rahatlama vardı.

"Lütfen hizmetçime valizlerimizi taşımasında yardımcı olması için dışarıya bir uşak gönderin. Ayrıca bir şemsiyeye de ihtiyacı olacak."

"Kapıyı çaldığını mı duydum Collins, kim-?"

Tobias duraksadı ve elini yüzünde gezdirdi.

Adam yaklaşmaya başladığında, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve adam tökezledi.

Livvie öne atıldı. "İyi misin?"

"Evet... gülümsedin," diye mırıldandı, sersemlemiş görünüyordu. Ondan uzaklaştı ve koridorda ilerlemeye başladı. Durakladı ve arkasına baktı. "Sen bir halüsinasyon musun?"

Gözlerini kırptırdı, adamın daha zayıf görüldüğünü ve gözlerinin kırmızı olduğunu fark etti. İçini bir telaş kapladı. "İçki mi içiyordun?"

"Hayır, ama iyi uyuyamıyorum. Aslında iki gündür uyanıkım ve düşüncelerim kesinlikle bulanık."

"Tobias, ben-"

Kocası ona doğru geldiğinde kalbi çılgınca çarptı.

kırpılmış adımlar. "Özür dilerim." Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve yüzündeki dağınık saçları düzeltti ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok özür dilerim."

Uşak boğazını temizledi ve Tobias dikkati dağılmış bir şekilde kaşlarını çatarak baktı.

Yanakları kızardı; dinleyicilerini unutmuştu. "Hizmetçim dışarıdaki arabada yardım bekliyor ve valizim-"

O daha cümlesini tamamlayamadan Tobias komutları kırpmaya başladı. "Hanımefendinin valizlerini üst kattaki odalarına taşıyın ve hizmetçisini sıcak bir içecek ve akşam yemeği için mutfağa gönderin."

"Pekâlâ lordum," diye cevap verdi uşak.

"Salona çekilelim," dedi, umut göğsünde öylesine güçlü çarpıyordu ki bayılacak gibi oldu.

Adam kızın elini tuttu ve kız ona ayak uydurmak için adımlarını hızlandırırken adam koridorda koşmaya başladı. Tobias kapıyı açtı ve onu içeri buyur etti. Arkasını döndüğünde Tobias'ın kapalı kapıya yaslanmış olduğunu gördü, yüzündeki tüm ifadeyi silmeden önce gözlerinde azap vardı.

"Dönmüşsünüz," dedi yumuşak bir sesle. "Evet."

"Birkaç haftadır kayıptınız," dedi kısık sesle. "İyi olduğunuzu görmek beni çok rahatlattı."

"Beni göndereceğini tahmin ettiğim için kaçtım, çünkü kalbimin tekrar kırılmasına dayanamazdım." İradesini kaybedip adamın üzerine atılmadan önce meselenin tam kalbine gelmişti. "Bunları sen mi yazdın?" Birbirine özenle bağlanmış birkaç ince deri cildi havaya kaldırdı.

Lanet olası adamın esrarengiz ifadesi daha da kapalı bir hal aldı. "Benden çekinme."

Bir kaşı öfkeyle kalktı. "Ben utangaç değilim kontes." "O zaman-"

"Onları ben yazdım."

Kanıtlar bunaltıcı olsa da, sevinç ve inançsızlık içini doldurdu. Kitaplardan birini küçük yığından çekip çıkardı ve titreyen elleriyle öne doğru tuttu.

"Bunları sen yazdın. Siz, Blade Kontu, *Theodore Aikens* mısınız?"

"Evet."

Livvie'nin kalbi düzensiz bir ritimle çarpmaya başladı. "Aikens... romantizm yazıyor -Tutku, gizli buluşmalar ve düellolar." diye fısıldadı.

"Evet."

"Ama... ama gerçekte asla böyle bir şey yapmazsınız. Kahramanınız Wrotham zeki, vahşi ve öngörülemez biri. Öfkesinden zevk alıyor..."

"Wrotham, topluma göstermem mümkün olmayan, hissetmeme izin veremediğim her şeyimdir" dedi, sesi adı konmamış duygularla kabalaşmıştı.

Sessizlik aralarında yoğun bir şekilde zonkluyordu. Kitabının programından önce ona ulaşmasını sağlamak için ne kadar çok çalışmış olabileceğinin farkındalığı çiçek açtı. Bunun için büyük bir özveri ve korkunç miktarda para gerekirdi. Bu bilgi onu şefkatle doldurdu. "Söylentilere göre bir matbaa satın almışsınız."

Gülümsedi. "İki. Binlerce kopyanın Londra, İskoçya, Paris ve Viyana'daki kitapçıları doldurmasını istedim. *Ton*'un ve serinin okuyucularının hayranlığının sınırların ve ülkelerin ötesine yayılmasını ve nerede olursanız olun sizi bulmasını umuyordum."

Oh!

"Yazmak, hayat ne zaman çalkantılı görünse hep bir kaçış yolu olmuştur. En özel şeydi ve bana kim olduğunuzu sınırsızca gösterdiğiniz için hakkımdaki her şeyi sizinle paylaşmak istiyorum."

O anda, soğuk kontunun, başka hiç kimseye göstermediği bir yanını paylaştığını fark etti. Bu onu alçalttı. En son çıkan

kopyaladı ve sayfaları karıştırdı. "Leydi O... bu gerçekten ben miyim?" Bu fikir çok zorlama görünüyordu ama Leydi O ve Wrotham'ın kurları ve aşkları Livvie ve Tobias'inkine çok benziyordu, çok ateşli ve tutkulu, olmasını istediği her şey ve daha fazlası.

"Evet."

Kalbi çılgına dönmüştü. Kahramanının aşık olduğu kadını örnek almıştı ve Leydi O utangaç, çekingen ya da kadın saygınlığı ve doğruluğunun tam bir resmi değildi. Aslında, Leydi O sert, cesur, okuması ve öğrenmesi zevkli biriydi ve pasajlar kahramanın Leydi O'ya ne kadar aşık olduğunu gösteriyordu. Livvie'nin boğazı düğümlendi ve Tobias'a sadece sessiz bir zevkle bakabildi. Tobias onun tekrar yanında olması için her şeyi göze almış, itibarlarını skandallara ve incelemelere kurban etmişti. "Beni gerçekten seviyorsun," diye nefes aldı şaşkınlık içinde.

Wrotham cevap vermeden önce sayfaları öfkeyle karıştırdı ve okumaya başladı, "Ölüm neredeyse gizemli Leydi O'yu ele geçiriyordu. Wrotham bir kadına karşı hiç bu kadar tutku ve ihtiyaç hissetmemişti. Onu seviyordu ve bu onu taştırtıyordu, çünkü onu kaybedemezdi. Toplumun onu korkunç bir şekilde terk etmesinden sonra hayatını tarikata adanmış seçkin bir suikastçıydı. Ondan kendisiyle birlikte bu hayattan kaçmasını, aşk ve mutluluk için entrika ve tehlikeyi terk etmesini isteyerek kalbini gerçekten riske atabilir miydi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve yavaşça kapıyı itti. "Sözlerimi bana okumanızın bir nedeni var mı kontes?"

Boğazı düğümlendi. "Ben... Leydi O'ya aşkını itiraf ettiği kısmı okuyacaktım."

"Hmmm," dedi, daha da yaklaşarak, gözlerini dikerek. "Ne dediklerini zaten biliyorum, ben yazdım ama hatırlarsan o cilt, merak uyandıran Lady O'nun beyanına cevap vermeden sona erdi."

Livvie mutlulukla başını salladı. "Yani beni seviyorsun?"

"Seninle tanıştığım andan itibaren esir aldın... ilgimi çektin, ilham verdin

Sensiz bir hayata katlanamam, Leydi O. Sensiz bir geleceğim yok. Sizi çok seviyorum."

Onun sessizliği karşısında, duygularını gizlemek için kirpiklerini indirdi ama gözlerinde gördüğü şüphe parıltısında yanılmamıştı. Onun her şeyine tutkuyla aşık olduğunu nasıl fark edememişti?

"Gel Olivia, ızdırabıma son ver, bir sonraki sürümüm için yeni malzemeler bulmalıyım."

Güldü, kendini ona doğru fırlattı ve adam rahatlamış bir iniltiyle onu kendine doğru çekti. "Aman Tanrım, kadın, cevap vermek çok uzun sürdü."

"Seni seviyorum Tobias," diye fısıldadı acıyla. "Sözlerimin ya da eylemlerimin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını."

Kolları etrafında sıkılaştı. "Beni bir daha asla terk etmeyin kontes." "Asla," diye söz verdi.

"Ve ne zaman üzerimde ağlayabilirsin," dedi huysuzca. Kız onun göğsüne doğru sıırttı. "Ve arada sırada bayılabilirsin?"

Homurdandı.

"Asla adımızı lekeleyecek bir inatla hareket etmeyeceğim," diye mırıldandı. "Tüm tutkularımı ve duygularımı özel olarak yaşayacağım. Benim için o kadar çok şeyden vazgeçtin ki, seninle, bizimle ilgili spekülasyonlar ortalığı kasıp kavuracak."

Alnına şefkatli ve saygılı bir öpücük kondurdu. "*Ton* ya da senin dışında kimsenin düşüncesi umurumda değil. Tek ihtiyacım olan senin hayranlığın ve bundan eminim. Asla değişmeni istemiyorum, ama kalbim bu kısıtlamayı takdir edecektir."

Başını sallayarak usulca güldü. "Hamileyim," dedi onun boynunun yumuşaklığına doğru.

Dondu kaldı ve sonra ellerinden birini ikisinin arasında kaydırarak karnının üzerine koydu. Duyguları gözlerini yeşim taşına çevirmişti. "İyi misin?"

Şefkatle gülümsedi. "Evet."

"Yine tartışacağız. Sanırım ikimiz de birbirimizi sinir bozucu bulacağız. Ama seni bir daha asla incitmemek için elimden geleni yapacağım. Başaramayabilirim ve o zaman bayılman için sana izin veriyorum."

Livvie kıkırdadı.

Şefkatle gülümsedi. "Yemin ederim seni İngiltere'nin en mutlu kadını yapmaya çalışacağım."

"Ve seni tüm İngiltere'nin en gururlu adamı yapacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece İngiltere'de mi?"

Tobias bir cevap beklemedi, Livvie de ona bir cevap veremedi. Livvie'nin dudaklarını aç bir öpücükle ısırdı ve bu öpücük onun sözlerinden bile daha fazlasını ifade ediyordu. Livvie'nin parmakları kocasının aşkından zevk alırken kravatını çözmeye başlamıştı bile.

Sonsöz

Dört ay sonra.

Livvie yan yatmış, Tobias arkasına kıvrılmış, elleri karnının kabarıklığına dayanmış ve başı omzunun kıvrımına yerleşmişti. Bebekleri coşkuyla tekmeliyor ve Livvie onun gülümsemesini saçlarında hissediyordu. Kötü şöhretlerine rağmen çok mutluydular. Tobias'ın ifşaatlarından sonra ortalığı kasıp kavuran skandalın önüne geçilememişti. O kadar çok ziyaretçi, muhabir ve arkadaş akınına uğramışlardı ki, bir hafta geçmeden Londra'dan Grangeville Park'a gitmişlerdi. Hatta skandal gazeteleri, Tobias ve onun skandalını Wolverton Dükü ve Düşesi'nin bir yıl önceki rezaletiyle karşılaştırmıştı.

Livvie, cesaretleri ve özgünlükleri nedeniyle takdir edilmelerine çok şaşırmıştı. Aslında, yeni şöhretleri Tobias'ın İngiltere'de acı çekenlere yardım etmek için ihtiyaç duyduğu destek konusunda harikalar yaratmıştı. Artık pek çok kişi onlarla birlikte anılmak istiyor, onun ve Westfall'un davasına destek veriyordu. Para yağdı ve birkaç hayır kurumu kuruldu. Tobias'ın kitaplarına olan talep binlerce kopyanın yeniden basılmasını sağlamış ve elde edilen telif gelirleri Tobias, Wolverton ve Westfall'ın İngiltere'nin acılarını hafifletme hedefine bağışlanmıştı.

Livvie aynı zamanda kocasının tam desteğiyle Londra'da sanat galerisini açma sürecindeydi. İngiltere'deki çocukların içinde bulunduğu kötü duruma dikkat çekmek için birkaç eser yapmıştı ve sanat eleştirmenleri Tobias'ın

alışmalarını vlerdi. Galerisini aımanın gururu ve beklentisi bir kez daha içinde kabardı.

Tobias onun kulağının hemen altındaki hassas nabzı öptü. "Günaydın, karıcığım."

"Kocacığım," diye mırıldandı, yüreğine dolan memnuniyetle.

"şehirdeki evimizin hazırlanması için haber gönderdim. Parlamento'nun açılmasıyla birlikte Londra'ya dönmeli, ardından da sizin yatma vaktiniz yaklaştığında taşraya gitmeliyiz."

Onu kendine daha da yaklaştırdı ve başını çenesinin altına soktu.

"Sence skandal azaldı mı?" diye sordu kaba bir esnemeyle.

"Kesinlikle."

"Sesin kendinden emin geliyor."

"Bunun nedeni, bu sabah kapımıza özel olarak teslim edilen bir skandal gazetesini okumam oldu. Wolverton'un böyle bir samalığ okuduğuma neden inandığını merak ettim. Dkn notu ikimize de gönderilmiş olmasına rağmen senin kalkmanı bekleyemedim, karıcığım."

Livvie soluk soluğa kıpırdandı ve kocasıyla yüz yüze gelecek şekilde yer değıştirdi. Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Başka bir skandal daha var!"

"Evet."

"Beni daha fazla merakta bırakmayın. Etrafımızdaki incelemelerin azalacağını düşünmek oldukça güzel."

Tobias başını eğdi ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Görünüşe göre dostumuz Westfall Markisi, Gladstone Kontu'nun kızı Leydi Evelyn ile yakalanmış."

Kadın şok içinde ona baktı. "Ne yaparken yakalandın?"

"Sayfalar, gece yarısından sonra Londra'nın dış mahallelerinde yalnız olduklarını bildiriyor."

Ah canım. "Kasabaya gittiğimizde Leydi Evelyn'e destek vermeliyiz. Toplum affetmeyebilir."

"Yapacağız," diye güvence verdi Tobias.

Livvie Westfall'ı düşündü ve yüzünü buruşturdu. Toplumun beklentilerine boyun eğmeye meyilli bir adam olarak görünmüyordu. "Onunla evleneceğini düşünüyor musun?" "Westfall'ın ne düşündüğünü asla çıkaramadım. Yüksek sosyeteyi küçümser, Ama Leydi Evelyn'e karşı her zaman özel bir zaafı olmuştur."

Livvie'nin gözleri yuvarlaklaştı. "Öyle mi?"

"Hmm," diye mırıldandı kocası dikkati dağılmış bir şekilde ve o zaman kocasının gece askısını omuzlarından indirdiğini fark etti.

"Karımın ırzına geçmeye çalışırken Westfall hakkında daha fazla konuşmayacağım."

Adam onu nazikçe yukarı çekip dilini hassas meme ucunun üzerinde gezdirirken kıkırdaması boğuk bir arzu iniltisine dönüştü. *Oh!* Bu zevk heyecan vericiydi. Öpücüklerini yukarı, köprücük kemiğine, titreyen nabzına ve dudaklarına doğru takip etti. Ağzı tatlı ve boğucuydu, kız uyurken içmiş olması gereken bir miktar kahveyle tatlandırılmıştı.

Onu nazikçe, tutkuyla seviyordu ve kocasının kollarında kötü olmanın tadını çıkarırken Livvie'nin düşüncelerine başka hiçbir şey karışmıyordu.

Bu Scandalous'u sevdiniz mi? Daha fazla tarihi aşk romanı kitabımıza [buradan](#) göz atın!

Stacy Reid tarafından yazılan diğer kitapları kaçırmayın! Bültenimize [buradan](#) [kaydolun](#)

Teşekkür

Beni böylesine derin ve geniş bir sevgiyle sevdiği için Tanrı'ya her gün şükrediyorum, onun sevgisini benden hiçbir şey alamaz.

Kocam Dusean'a, sen çok harikasın. *Wicked in His Arms* için yazdığım tüm taslakları okudun ve senin katkıların olmasaydı hasta olmama rağmen devam edecek gücü asla bulamazdım. Bana harika bir ninja olduğumu hatırlattın ve bunun için seni seviyorum!

Harika arkadaşım ve eleştirmen ortağım Gina Fisoverta'ya teşekkür ederim. Sen olmasan kaybolurdum. "Lanet kitabı bitirdin mi?" diye soran tüm mesajlar için teşekkür ederim. Bitirdim! Harika geri bildirimleriniz için teşekkür ederim ve çoğul kullanımlarımı düzelterek size söz veriyorum. LOL. Sizi seviyorum ve sürekli teşvikiniz ve nezaketiniz için teşekkür ederim.

Muhteşem editörüm Alycia Tornetta'ya, teslim tarihlerimi kaçırdığımda çok sabırlı olduğu ve genel olarak harika, muhteşem, harika ve muazzam bir editör olduğu için teşekkür ederim.

Harika okuyucularıma, kitabımı alıp bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim! Teşekkür ederim.

Yorum bırakan herkese, blog yazarlarına, hayranlara, arkadaşlara özel TEŞEKKÜRLER. Yazarlar için eleştirilerin, cinler için bir küp altın gibi olduğunu hep söylemişimdir. Gökkuşağıma her seferinde bir yorum eklediğiniz için hepinize teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Yazmaya karşı derin bir tutkusu olan hevesli bir roman okuyucusuyum. Özellikle romantizmi seviyorum ve aşık olan insanlar hakkında yazmaktan zevk alıyorum. Yarattığım dünyalarda çok yaşıyorum ve karakterlerimle aktif olarak konuşuyorum (yüksek sesle). "Hayallerimden asla vazgeçmem" diyen bir savaşçı tarzım var. Yazmadığım zamanlarda, *The Walking Dead*'den Rick Grimes'a, *Banshee*'den Lucas Hood'a ağzımın suyu akarak, Japon Anime'leri izleyerek ve aşkım Dusean ile video oyunları oynayarak bolca zaman geçiriyorum. Ayrıca dondurmaya karşı korkunç bir zaafım var.

Okuyuculardan haber almaktan her zaman mutluluk duyarım ve benimle [Web Sitesi](#)| [Facebook](#)| [Twitter](#) üzerinden bağlantı kurmanızı çok isterim.

Yeni çıkan kitaplarımdan ilk siz haberdar olmak, kapak tanıtımlarını ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız alıntılarını almak için [Bültenime](#) kaydolun.

İyi okumalar!

Stacy

Bu tarihi kitaplarla skandal yaratın...

LORD HAZRETLERİNİN VAHŞİ YAYLA GELİNİ

Kathleen Bittner Roth'tan bir *Muhteşem Malvernler* romanı

Ridley Malvern, Lord Caulfield, çeyiz için çaresizdir ve zengin bir İskoç'un kızıyla görmeden evlenmeyi kabul eder. Lainie MacGregor'un tek arzusu klanına geri dönmektir. İşleri yoluna koymaya çalışan Caulfield, Lainie'yi Highlands'e geri götürür ancak karısının cinayetten arandığını öğrenir. Onun güvenliği için İngiltere'de kalmaları gerekmektedir. Şimdi Ridley'nin Lainie'nin sevgisini kazanması ve vahşi bir İskoç kızı ile bir İngiliz lordunun her şeye rağmen birbirlerine aşık olabileceklerini kanıtlaması gerekmektedir.

MARKIZI BASTAN ÇIKARMAK

Callie Hutton'dan bir *Lordlar ve Leydiler Aşkta* romanı

Devon Markisi Richard, ton evliliğinden memnundur. Beş aylık karısı Leydi Eugenia Devon ise çok düzgün kocasının kendisine aşık olmasını istemektedir. Yaramaz bir kitap bulduktan sonra, kuralları değiştirmek için bir kampanya başlatır. Çok değişmiş ve kesinlikle kötü davranışları, kocasının mükemmel Leydi'sinin bir sevgili edinip edinmediğini merak etmesine neden olur. Ama Eugenia'nın istediği tek erkek kocasıdır. Kitap evliliğe cızırtılı bir arzu getirebilir ya da bir patlamaya neden olabilir.

ASK İTIRAFLARI

Melissa Blue tarafından yazılmış bir roman

LONDRA, 1817

Teğmen Jonathan Rycroft sarhoş edicidir. Elleri ona nerede dokunacağını, dudakları nabzını nasıl hızlandıracağını ve vücudu Lindsay Dunsfield'in hissettiği her yasak arzuyu nasıl ortaya çıkaracağını biliyor. Lindsay'in kalbine sahip olan tek erkektir... ve iki yıl önce onu paramparça etmiştir. Yakıcı bir öpücük tutkularının ateşini yeniden alevlendirdiğinde, Jonathan istemeden de olsa Lindsay'i bir cinayet ve aldatma bataklığına sürükler. Lindsay'in kimseye güvenemediği bir dünyada, bakmayı umduğu son yerde yenilenmiş bir inanç bulabilecek midir?

ASK ESLEŞMESİ

Lily Maxton'dan bir *Skandal Kız Kardeşler* romanı

Olivia Middleton gotik romanları koca aramaya tercih etmektedir. Sadece çekici ve çileden çıkarıcı Bay William Cross (bir çapkın ve kesinlikle uygun bir koca değil) onun için en ufak bir cazibeye sahiptir. Babasının kırık bir kalp yüzünden ölümünü izledikten sonra William, aşk yapmamaya yemin etmiştir. Yine de kitapsever Olivia ilgisini çeker. Ve ne kadar çabalasa da, ondan uzak durmanın imkânsız olduğu ortaya çıkar.

Skandalla Evlenenler serisini keşfedin...

YANLIŞLIKLA DÜK'E ÖDÜN VERMEK

Ayrıca Stacy Reid

DÜKÜN POMPALI TÜFEKLE

DÜĞÜNÜ KARŞI KONULMAZ BAYAN

PEPPIWELL BİR DÜKÜN

GÜNAHLARI

KRALİYET FETHİ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.